

Thanh Nam
DẦU CHÂN Kỷ niệm

Dấu chân kỷ niệm

Thanh Nam

dấu chân kỷ niệm

Thanh Nam

bìa: *NXB Thái Lai*

nguồn: *Tieulun*

trình bày: *Muôn Phương*

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

dấu chân kỷ niệm

THANH NAM

THÁI LAI
xuất bản - 1964

1

Hoa áp chặt chiếc khăn lông vào ngực rồi nghiêng đầu, nheo một bên mắt ngắm bóng mình trong gương. Nàng mỉm cười. Như vậy là được rồi. Má tóc vừa được cắt ngắn và uốn lại thành từng cuộn nhỏ chảy xuống hai bên vai để trần biến khuôn mặt quen thuộc thường ngày của Hoa thành một khuôn mặt khác hẳn. Đó là khuôn mặt một cô gái mà đèn nào Hoa cũng bắt gặp trong những giấc mơ thật đẹp và cũng

thật ngắn. Hoa đã ước ao, đã thèm khát từ lâu rồi, từ cái ngày đầu tiên nhận được một lá thư tình của đứa con trai đầu xóm viết trên giấy học trò vút trộm vào trong giỏ thức ăn của nàng, một khuôn mặt với những giấc mơ, năm này qua tháng khác.

Từ một đứa con gái mới lớn tới lúc thành thiếu nữ hoàn toàn, Hoa vẫn không sao thực hiện được. Phải đợi đến sáng nay, đập vỡ con heo đất trâu lượm tất cả số tiền có được trong hai năm, cô gái nghèo ở trong cái đường hẻm 214 này mới dám đặt chân vào cái tiệm uốn tóc ở đầu phố – tiệm uốn tóc của chú Sầu. Cái tiệm uốn tóc đỏ, không ngày nào mỗi lần đi chợ về mà Hoa không dừng lại mất mấy phút để ngắm trộm những bà khách sang trọng ngồi trên những chiếc ghế bọc da êm ái để cho mười ngón tay

khéo léo của đám thợ nhà chú Sầu sửa sửa, uốn uốn.

Gia đình nghèo, cha chết sớm, mẹ tải giá với một người đàn ông trong xóm làm đủ thứ nghề trong giới bình dân mà vẫn không đủ tiền rượu cho ông uống, tất cả những món chi tiêu cần thiết trong gia đình đều chỉ trông vào cái gánh cơm đầu hè của mẹ Hoa. Tư Thêm, người cha ghẻ của Hoa, đã nghiện ngập lại không có một nghề nghiệp nhất định nên tình trạng thất nghiệp của ông xảy ra gần như thường xuyên.

Mùa nắng thì Tư Thêm còn quanh quẩn trong những khu phố đông đúc, nhận những công việc như sửa nhà sơn cửa hoặc thuê chung một chiếc xe ba bánh với chú Út lên làm ăn ở miệt trên cũng còn kiếm được chút ít.

Sang đến mùa mưa thì Tư Thêm chỉ biết nằm dài ở nhà hành hạ vợ con rồi khi nào giạt được của mẹ Hoa ít đồng vội chạy ra quán cóc đầu hẻm ngắt ngưỡng nhậu đã đời rồi về nhà lăn ra ngủ.

Cuộc sống tối tăm buồn nản đó đã thấp cháy trong lòng cô gái này những giấc mơ, những khát vọng. Càng lớn, Hoa càng biết mình xinh đẹp và từ ngày lá thư tình thứ nhất, bay vào giỏ đựng thức ăn của nàng, thì nàng cũng bắt đầu để ý tới sự trang điểm. Nàng bắt đầu biết đến lọ dầu thơm nhỏ xíu mùi hoa nhài, cái hộp phấn có vẽ hình một bông hồng và thỏi son đỏ sẫm nằm trong tủ kiếng ở tiệm چاپ phô tím Chín.

Những món tiền mà mẹ nàng dúai cho nàng vào những hôm phát tài, lúc trước nàng vẫn tiêu chúng vào gánh quà rong bây giờ nàng dùng để mua những loại

son phần rẽ tiền đó và bỏ heo để quyết tâm biến mình thành thiếu nữ thời đại.

Những gã con trai trong xóm này ngày ngày lũ lượt lượn đi lượn lại trước nhà Tư Thêm. Hoa biết là những anh chàng đó chú ý tới mình những phần đông họ đều là con nhà lao động nghèo nàn nên Hoa làm mặt nghiêm trang, không hề ngó tới một ai Hoa nghĩ, đời mình đã khổ từ nhỏ rồi, sinh ra và lớn lên trong cái cuộc sống lầm than tăm tối này, nàng không thể để cho đời mình sẽ lại tàn tạ trong đó. Như mẹ nàng. Như thím Ba, chỉ nuôi với những ông chồng như người cha ghẻ của nàng và tất cả những người đàn ông khác ở trong xóm. Hoa quyết phải đổi khác đời mình. Cuộc đời mới đầu tiên là mái tóc cắt ngắn và uốn quăn ngày hôm nay. Hoa mỉm cười, mơ màng với những ý nghĩ rục rờ về tương

lai. Hình ảnh anh chàng sinh viên trọ học ở nhà bên mới dọn đến và lấy cơm tháng của mẹ nàng chọt hiện ra cùng với những ý nghĩ tươi thắm về cái tương lai mà nàng đang mơ ước.

Tên chàng là Phương. Phương. Hoa gọi khẽ tên gã con trai lần thứ nhất đến với những mộng ước của mình. Nhiều lần Hoa đem cơm qua, đã cố ý đứng lại thật lâu, gọi chuyện với Phương hỏi chàng về những món ăn trong ngày, có cần thêm bột gì không v.v... Nhưng gã con trai mới lớn này lại quá hiền và nhát, hiền và nhát gái đến nỗi chỉ biết đỏ bừng mặt lên rồi lí nhí trả lời trong miệng, khác hẳn với những đứa con trai trong xóm mỗi lần chạy theo ve vãn nàng. Phương mới dọn đến đây một tháng và lấy cơm của nhà Hoa được ba tuần. Hoa chỉ nhìn thấy Phương, chỉ được gặp Phương vào

những giờ đưa cơm buổi sáng và buổi chiều mà thôi.

Ngoài những giờ đó Hoa ít thấy anh chàng cả ra đi chơi trong xóm như mấy người khác. Anh ấy học chăm như thế chắc giỏi lắm. Người sao mà hiền quá chừng, chẳng biết nói chuyện gì cả. Những đêm thao thức, Hoa thường nằm nghĩ đến Phương như vậy.

Không biết Phương có hiểu là mình chú ý săn sóc tới anh hay không? Mấy lần, Hoa đã dạn dĩ đứng sát ngay bên người Phương rồi làm bộ cúi xuống nhìn vào cuốn sách mà chàng đang coi:

– Ông Phương đọc cuốn sách gì mà dày quá vậy? Chắc cuốn sách hay lắm phải không?

Tấn công tới mức đó rồi mà Hoa vẫn

thất bại. Phương gấp cuốn sách lại, chẳng nói một lời, chỉ cười và hai bên má lại đỏ thêm một chút. Nhưng Hoa không tuyệt vọng. Hay là chưa tuyệt vọng cũng vậy. Nàng nghĩ đến mái tóc uốn quăn này, mùi dầu thơm phức kia, chắc chắn là Phương sẽ chẳng thể nào lạnh lòng mãi với nàng được.

Hoa xoa nhẹ chiếc khăn lông lên người, thấm hết những giọt nước còn lại trên thân thể. Cảm giác mơn man dễ chịu do những sợi chỉ của chiếc khăn lông gợn lên, chạy trên da thịt nàng và gợi cho nàng những ý nghĩ thường hiện đến trong đêm tối làm nàng đỏ bừng mặt.

– Con Hoa ở trong đó phải không?

Tiếng Tư Thêm từ ngoài vọng vào đánh tan cảm giác của Hoa. Như một

người ngủ chưa đã giấc bị dựng dậy, Hoa cúi kính ném mạnh chiếc khăn lông xuống đất. Nàng vừa lên tiếng trả lời Tư Thêm vừa mang nhanh bộ đồ mặc trong nhà cắt theo kiểu mới với hai cánh tay thật ngắn và chiếc cổ khoét ô vuông có viền chỉ màu rồi mở cửa bước ra. Nàng sợ nhất là phải ở vào cái giờ mà Tư Thêm sau khi đã có ba sọt đồ trong người. Ông sẽ hạch hỏi hết điều này tới điều khác, la lối om sòm khiến cả xóm phải náo động rồi mới chịu nằm lăn ra ngủ.

Trước kia, những chuyện ấy xảy ra thường, Hoa chẳng bận tâm tới. Nhưng từ ngày có Phương tới ở nhà bên, Hoa rất sợ Tư Thêm nói động tới mình. Vì Tư Thêm nói năng tục tằn, thô lỗ và lại ưa nói lớn. Lúc nào trên miệng Tư Thêm cũng sẵn sàng tuôn ra những câu chửi thề tục tĩu và những danh từ mất dạy.

Hoa sợ Phương sẽ nghe thấy Tư Thêm chửi mắng nàng và tặng cho nàng cái danh hiệu “con đĩ ngựa” như thường khi ông vẫn gọi.

– Mẹ mày đâu?

– Má con sang bên Khánh Hội chừng khuya mới về.

Tư Thêm không nghe thấy câu trả lời của Hoa, vì y còn bận ngẩn ngơ vì mái tóc quăn của nàng. đứng sững người ra ngắm. Đứa con gái riêng của vợ y, đứa con gái mà hồi y mang hai mẹ con nó về nhà, nó còn đen đúa, bẩn thỉu, ghẻ lở cùng mình, đứa con gái ấy giờ đây đang đứng trước mặt y, không, không phải là con Hoa mà Tư Thêm vẫn thường chửi mắng, đánh đập mọi khi mà là một thiếu nữ khác, một cô gái xinh đẹp hoàn toàn xa lạ với y. Hơi men bốc lên thái dương

rần rật, Tư Thêm tưởng mình hoa mắt nhìn lầm. Y đưa tay lên dụi mắt rồi nhìn kỹ lại một lần nữa. Mái tóc cuộn tròn buông xuống đôi vai, khung vuông của chiếc cổ áo để lộ ra mảng ngực trắng mát và hai cánh tay no tròn, hình ảnh ấy xui Tư Thêm nghĩ đến người con gái bán quán ở đằng tiệm ông chủ Đang mà hồi xưa y vẫn thường trộm ngắm mỗi lần mang xe lại chở hàng. Và Tư Thêm bỗng cảm thấy hồi hộp khác thường. Giọng y nhỏ xuống:

– Uốn tóc hồi nào vậy, Hoa?

Hoa mừng thầm. Khi thấy cặp mắt đỏ ngầu của người cha ghê nhìn mình từ đầu tới chân, nàng hoảng sợ tưởng đâu sắp bị nghe những lời chửi mắng tục tĩu. Nàng ngỡ là Tư Thêm sẽ quát lớn: “Bố con nhỏ này mà muốn làm điểm hay sao mà mà đi làm đầu tóc kỳ cục vậy

mày?” Nếu Tư Thêm mà nói như vậy thì nàng chỉ còn có việc chui đầu xuống đất mà trốn, mà chạy để cho Phương khỏi nhìn thấy mặt. Tới khi thấy giọng Tư Thêm không những không tỏ một chút gì là hung hãn mà lại còn dịu dàng nhỏ nhẹ hỏi mình như vậy thì Hoa có cái cảm giác như vừa ra khỏi cơn ác mộng. Nàng thở dài, nghe nhẹ nhõm khắp người rồi niềm vui vừa bị cắt đứt lại tìm thấy, nàng tươi cười nói với người cha ghẻ:

– Con vừa đi làm đầu hồi chiều.

– Tiền đâu mà làm?

– Dạ, tiền con để dành Ba.

– Ai xui mày uốn tóc kiểu đó vậy?

Hoa thấy giọng nói của người cha ghẻ không ngụ một ý gì khiển trách cả thì yên tâm:

– Con nghĩ ra đó. Con theo trong ảnh rồi bảo chú Sáu làm theo. Ba trông thế nào, ba?

Tư Thêm bước lại gần Hoa, y thoáng một chút ngập ngừng rồi đưa năm ngón tay sần sùi của mình lên vuốt khẽ những lọn tóc của Hoa. Những ý nghĩ lúc đầu lại hiện lại. Mùi da thịt trinh nữ từ người Hoa tỏa ra như một chất hương kích thích mạnh trong cảm giác của gã đàn ông đang ngây ngất hơi men. Y đưa cả hai bàn tay lên vuốt mái tóc đứa con riêng của vợ:

– Đẹp lắm! Đẹp lắm. Hoa của ba đẹp lắm.

Rồi hai bàn tay của y để rơi xuống vai Hoa. Hai bàn tay nóng rực như vừa lấy ở lửa ra. Hoa bỗng hoảng sợ khi bắt gặp cái cảm giác nóng rát từ bàn tay của người cha ghẻ truyền sang.

Và nàng càng hoảng sợ hơn khi thấy hai bàn tay cứ xoa mãi trên da thịt nàng. Hoa giật mình, lùi lại. Nàng đã nhận thấy một nét gì khác lạ trong ánh mắt nhìn của Tư Thèm. Tức thì bàn tay của Tư Thèm chộp lấy cánh tay của nàng và kéo giật lại. Hoa thấy mình lọt vào giữa vòng tay ôm của Tư Thèm và hơi rượu từ miệng y phả xuống mặt nàng. Hoa kinh hãi đến cái mức không biết phải làm thế nào để thoát khỏi hai cánh tay chằng chịt những đường gân của người cha ghê.

– Hoa... đẹp lắm!

Người con gái vội vã ngửa mặt ra phía sau rồi hét lớn:

– Ba làm gì kỳ cục vậy. Buông tôi ra. Tôi la lớn lên cho coi.

Tư Thèm cười khì khì, nước miếng bắn hết cả vào mặt nàng:

– Người ta cứng mà...

Hoa cúi nhanh xuống cánh tay Tư Thêm và không nghĩ ngợi, nàng cắn thật mạnh. Bất ngờ vì miếng đòn đó, Tư Thêm buông vội Hoa ra, nhưng khi nàng vừa chạy xuống bếp thì y lại chồm tới. Hai bàn tay Tư Thêm chộp bắt, nhưng không trúng người Hoa mà lại trúng phải chiếc áo, cả mảng áo sau của nàng bị xoạc rách.

– Hoa!

Tư Thêm kêu khế. Hoa đã bấu được bờ tường bếp và đu người lên chiếc bể chứa nước ăn. Tư Thêm chạy ào tới ôm lấy chân nàng, kéo xuống.

Hoa cố gắng đạp thật mạnh để rút chân ra nhưng hai bàn tay của Tư Thêm, hai bàn tay gân guốc của y lúc đó như

tăng thêm sức mạnh, bóp chặt lấy cổ chân nàng. Hoa biết là mình không kêu cứu không xong.

Hai tay nàng giữ chặt lấy thành bếp để khỏi mất đà rồi cúi xuống dọa Tư Thêm một lần cuối:

– Không buông tôi ra, tôi la lớn cho cả xóm biết chuyện.

– Mà mà kêu một tiếng, tao giết. Tao giết cả mà lẫn mẹ mà!

Hoa thoáng sợ hãi. Nàng biết tính Tư Thêm. Khi đã cở rượu vào trong người rồi thì y coi trời bằng nửa con mắt ngay. Tuy nhiên, nàng vẫn làm mặt cương quyết:

– Tôi la thật chứ không dọa đâu.

Hai bàn tay như khối lửa của Tư

Thêm rời khỏi cổ chân Hoa. Nàng chưa kịp mừng thì đã thấy y nhảy lên thành bể rồi một tay y bịt lấy miệng nàng, Hoa muốn kêu nhưng không kịp nữa rồi. Cả người nàng đã bị khóa lại liền với thân hình lực lưỡng của Tư Thêm.

– Mày kêu tao coi?

Vừa nói, Tư Thêm vừa ấn người Hoa thấp xuống. Bị bàn tay của y chẹt lấy miệng, Hoa nghẹn thở, nước mắt dàn dụa. Nàng vừa sợ vừa giận, có sức bình sinh vùng vẫy nhưng càng chống cự nàng lại càng thấy mệt mỏi hơn. Rồi mắt nàng hoa lên. Nàng cảm thấy phút nguy hiểm sắp tới gần khi Tư Thêm cặp lấy người nàng, nhảy đại xuống mặt đất. Bờ thành của bể nước chỉ cao hơn mặt sân bếp chừng một thước. Nếu một người nhảy xuống thì chẳng khó gì, ngặt vì lúc đó Tư Thêm còn phải giữ Hoa nên khi

y nhảy xuống thì bị trượt chân, nhờ vậy Hoa mới thoát được. Nàng không dám chân chờ, chạy ngay vào buồng tắm, gài vội then ngang lại trong lúc Tư Thêm bị ngã chưa kịp ngồi dậy. Cái cửa buồng tắm này cũng chẳng chắc chắn gì. Tư Thêm mà đập một cái thì nó tung liền. Hoa đưa mắt ngó lên mái tìm sẵn một chỗ để thoát thân nếu người cha ghẻ phá cửa. Nhưng nàng bỗng mừng rỡ vì vừa nghe thấy tiếng mẹ nàng ở ngoài cùng với tiếng Tư Thêm chửi thề rầm rĩ. Y sợ lộ chuyện trước mặt vợ nên kiếm cách mắng chửi Hoa:

– Đẹp lắm! Mà đẹp lắm! Sao không may luôn mấy bộ đồ đầm vào rồi ra ngoài đường đón khách lấy tiền về nuôi con má mày?

Hoa ôm lấy ngực, cố ngăn tiếng khóc.

– Cái gì vậy? Mình?

Tiếng mẹ nàng sợ hãi hỏi nhỏ Tư Thêm.

– Vô mà coi. Con gái của cô nó sắp rước trai về nhà đó!

– Mà cái gì mới được chứ?

– Thì cứ vô mà coi! Vô mà coi nó uốn tóc quăn, nó mặc đồ đầm!

Tư Thêm cười khà ố, nói tiếp:

– Con Hoa nó sắp không cần mình nuôi nó nữa rồi. Nó vừa chửi lại tôi và bảo rằng tôi là thằng thất nghiệp, sống bám vào vợ con đó.

– Hoa! Ra đây!Ra ngay đây!

Tiếng mẹ nàng giận dữ.

– Nó đâu có sợ mình nữa mà gọi cho mất công.

Tư Thêm cười mũi một tiếng rồi bỏ đi.

Tiếng mẹ nàng sát ngay bên buồng tắm:

– Mày định trốn chết ở trong buồng sao vậy mày? Có nghe tao nói gì không, Hoa?

Bây giờ thì Hoa không thể nào nhịn được nữa. Nàng òa lên khóc. Tiếng bà mẹ bên ngoài rít lên:

– Lại còn ở trong đó mà khóc nữa? Bộ ổng mắng oan mày lắm sao? Mày có ra hay không thì mày nói thiệt với tao một tiếng, coi nào?

– Má để con ra.

Hoa vừa khóc vừa mở cửa bước ra. Bà mẹ không kịp phân biệt phải trái gì, vừa thoát nhìn thấy cái đầu uốn quăn của con gái là xông ngay túm lấy tóc nàng giật ngược lên. Tuy đau điếng người nhưng Hoa vẫn nghiêng chặt răng chịu đựng, nói nhỏ với mẹ:

– Má để con nói... Má...

Tiếng nói của nàng bị tắt ngay sau đó vì một cái tát choáng váng mặt mày của bà mẹ.

– Mày lấy tiền đâu đi uốn tóc? Mày lấy tiền ở đâu? Ăn cắp của tao phải không? Hay là thằng nào cho mày?

Những cái tát tiếp theo sau đó không làm cho Hoa đau đớn bằng những lời hạch hỏi quá lớn của mẹ nàng. Thế nào Phương cũng nghe thấy. “Thế nào chàng

cũng nghe thấy. Nhục nhĩ quá, trời ơi”. Hoa không còn thấy sợ hãi gì nữa. Lúc này chỉ còn là cảm hờn, chỉ còn là cảm hờn thù hận. Nàng vùng mạnh tay lên để gỡ bàn tay của mẹ đang nắm chặt mái tóc của nàng.

– Má nói gì vậy? Con không có tiền hay sao mà phải đi ăn cắp của má?

Bị con gái phản ứng bất ngờ như vậy, bà mẹ càng nổi giận thêm. Bà gào lên:

– À con nhỏ này giỏi. Mà giỏi lắm, nghe Hoa! Mà đánh lại tao phải không?

Hoa đứng lùì lại, hai tay đưa lên vuốt mái tóc:

- Má không hiểu gì hết. Má vừa về đến nhà là la lối đánh đập con liên, không cần phân biệt phải quấy gì nữa. Con đã làm điều gì quấy mà má đánh con?

Trong lúc Hoa cố gắng ôn tồn phân trần thì bà mẹ nàng đã nhặt được cây gỗ dùng để chặn cửa bếp. Hoa bất hoảng, tìm sẵn một lối thoát thân.

– Hoa!

Tiếng bà mẹ nghiêm nghị cất lên. Hoa vừa đưa mắt coi chừng chiếc gậy vừa dạ khẽ.

– Tiền đâu mà mày đi uốn tóc. Nói thiệt, tao tha.

– Phải tiền ăn cắp của tao không?

– Tiền con để dành trong con heo đất chứ con có dám lấy tiền của má đâu?

“Chắc là thằng Tư Thêm nó lấy!” Hoa nghĩ thầm nhưng không dám chắc nên lúng túng không dám nói ra. Mẹ nàng gằn giọng hỏi tiếp:

– Phải mày ăn cắp hai trăm đó không?

Hoa giật mình:

– Con đâu có biết chỗ để tiền của má. Ở nhà này chỉ có ông biết chỗ giấu tiền mà thôi. Má thử ra hỏi chị Năm bán quán coi. Con thấy ông vừa ở ngoài ấy về...

– Mày nói láo.

– Dạ, con nói thiệt mà má. Tiền uốn tóc là tiền riêng của con. Con để trong con heo đất giấu dưới gầm giường...

– Má!

Hoa thất thanh kêu lên rồi vùng chạy ra nhà ngoài. Bấy giờ mẹ nàng mới kịp để ý thấy mảnh áo phía sau của con gái bị xé một mảnh lớn.

– Hoa, dừng lại tao hỏi.

Hoa cũng vừa nhận ra là lưng áo mình bị rách nên không ham chạy ra ngoài đường để trốn trận đòn của mẹ nữa. Nàng đứng lại vừa kịp lúc bà mẹ chạy lên.

Hoa mừng thầm vì thấy trên tay mẹ không còn chiếc gậy nữa.

– Tại sao vậy?

Bà mẹ chỉ vào khoảng rách phía sau lưng áo của con và hỏi. Hoa nghĩ đến cảnh vừa xảy ra, ôm chầm lấy mẹ rồi nức lên khóc.

– Tại sao? Tại sao, lúc tao về mày lại trốn ở trong buồng tắm?

Hoa cố gắng nín khóc rồi kể lại cho mẹ nghe hết mọi chuyện. Nét mặt bà tái đi và cuối cùng, giọng bà run run:

– Chuyện có thiệt không, Hoa? Có thiệt như vậy không?

– Dạ, con đâu dám nói dối má.

Bà mẹ nắm lấy hai vai con gái lắc mạnh:

– Thiệt mà sao lúc tao về mày không nói ngay?

– Má có để cho con nói đâu mà con nói?

– Thằng chó đẻ!

Bà mẹ thở dài, buông vai con gái và rửa mặt cay đắng. Hoa lau nước mắt nhìn mẹ.

– Rồi, bây giờ má tính sao, má?

Người mẹ như thấy câu hỏi đó của con gái nhưng bà không trả lời. Bà nhìn

mông lung ra ngoài đường. Chiếc áo rách lưng của đứa con gái ám ảnh trước mắt bà, màu thịt da hồng hào với những vết tay cào hằn trên đó, người mẹ tưởng như mình đang nhìn thấy cái cảnh vật lộn sồ nổi giữa chồng và con diễn lại. “Thằng chó đẻ!” Bà nhắc lại lời nguyên rủa hồi nãy. Cặp môi mím chặt, đôi mắt long lanh trong lúc đó như một con thú dữ. Cơn giận càng bị nén xuống lại càng mạnh thêm. Bà đập mạnh tay xuống mặt bàn Hoa sợ hãi giữ lấy tay mẹ:

– Má!

Tay người mẹ lạnh ngắt và khô cứng như một thỏi sắt nguội. Hoa diu mẹ ngồi xuống ghế. Hai mẹ con ngồi sát cạnh nhau, không ai nói lời nào. Tiếng muỗi vo ve nổi lên dần với tiếng thở dài ngao ngán của người mẹ.

Và tiếng sụt sịt khóc thầm của người con. Một lát như vậy rồi bà mẹ mới lên tiếng:

– Chuyện đã xảy ra thế này, con không thể nào ở đây được. Má sẽ thu xếp cho con đi ở chỗ khác. Còn ở đây, thằng thú vật ấy nó còn kiếm chuyện, để phòng người ngoài được chứ làm sao mà để phòng nổi người trong nhà?

– Má định cho con đến ở đâu mà?

– Mà về ngoại ở ít bữa rồi má sẽ lo sau.

Nhà ngoại của Hoa ở bên Gia Định, lâu lâu nàng mới có dịp về đó một lần. Hoa không thích nơi đó vì nhà ngoại của nàng còn nghèo hơn ở đây một bậc. Nhà ngoại như là những loại nhà ở dưới vườn.

Mái lá vách cây từ ngoài lộ muốn đi vào nhà phải qua một con đường đất gồ ghề, trời mưa thì lầy lội, trời nắng thì bụi mù. Nhưng ở trong trường hợp này chỉ còn có giải pháp đó. Hoa nghĩ đến cái lúc mà toàn thân lọt vào giữa vòng tay nóng như lửa của Tư Thêm, mũi nàng còn như ngửi thấy mùi hôi rượu từ cái miệng đen ngòm của Tư Thêm phát ra.

Nàng rùng mình cảm thấy muốn ói mửa.

– Mà có chịu về ở tạm nhà ngoại không, Hoa?

– Dạ.

– Dạ chịu hay dạ không?

– Dạ, chịu.

– Vô thu xếp ba cái đồ cần thiết đi rồi lấy xe về bên đó.

– Đi liền sao má?

– Bộ mày còn muốn thằng chó đẻ ấy nó làm ầu một lần thứ hai nữa sao?

Hoa vội vã đứng dậy, vào nhà trong. Quần áo của nàng chẳng có gì. Công việc thu xếp làm xong không đầy mười phút. Như vậy là từ nay nàng không còn được gặp Phương nữa. Nàng nghĩ mà rầu rĩ ruột gan. Chỉ vì thằng Tư Thêm khốn kiếp đó. Hoa rửa thắm. Chỉ vì nó mà nàng phải xa anh chàng sinh viên trẻ đẹp hiền lành kia. Bao giờ mới gặp lại được chàng? Hoa xách bọc quần áo bước ra nhà ngoài. Nét mặt mẹ nàng u ám, vẫn đục như một khung trời kín mây. Cặp mắt đỏ hoe nhìn nàng.

– Qua đó rồi má nhờ dì Sáu coi có công chuyện nào làm ăn đi kiếm giúp

cho. Con cũng lớn rồi, không thể ở nhà ngồi không mãi được.

Hoa ấp úng:

– Còn công việc ở đây thì ai giúp mà?

– Công việc của tao thì có gì bận rộn lắm đâu?

– Mà về bên rồi tao cũng dẹp cái chuyện đưa cơm tháng đi chỉ giữ lại gánh cơm thôi.

– Hay là ...

Hoa ngập ngừng nhìn mẹ, Nàng vẫn muốn gặp lại Phương.

– Cái gì?

– Má để con về giúp má đưa cơm tháng ít bữa chớ không lẽ người ta vừa lấy cơm của mình có vài ngày mà mình lại ngưng luôn coi sao tiện?

– Từ Gia Định mày về đây bằng cái gì?

– Con đi xe buýt. Xe buýt rẻ lắm, má. Mỗi ngày con về một lần. Con đưa cơm cho người ta xong con về bên nhà ngoại.

– Như vậy nó phiền phức lắm. Lờn chẳng có bao nhiêu. Mà cục thì đã trông thấy trước rồi. Cứ dẹp đi là xong chuyện.

Hoa thất vọng, cố giấu một tiếng thở dài.

– Thôi, muộn rồi, phải đi ngay cho kịp. Bên nhà ngoại ngủ sớm lắm. Mày đã nhặt đủ đồ cần dùng chưa?

– Dạ rồi.

Hoa theo mẹ ra đường. Hai người đón một chiếc xích lô máy và trong lúc mẹ nàng đứng trả giá với người xích lô

thì nàng đưa mắt nhìn lên căn lầu còn ánh đèn sáng, cái khung cửa sổ vuông vẫn có tấm màn xanh phất phới bay đó bỗng nhiên mang một hình ảnh quyến rũ khác thường khiến nàng nghe nhói buốt trong lòng. Anh Phương, em từ biệt anh đây. Ngày mai, anh sẽ chẳng còn gặp em nữa đâu. Em không còn ở đây nữa, không còn được ở sát bên anh nữa. Người khác sẽ mang cơm đến cho anh. Nàng rưng rưng thầm nói với cái khung cửa sổ màu xanh bay múa đó. Nàng biết chắc là giờ này Phương còn thức và đang ngồi ở cái bàn viết với những chồng sách dày cộm, không biết chàng có nghĩ tới nàng không? Anh có nghĩ đến em không anh Phương?

– Mày tính ở lại đây sao vậy Hoa?

Nghe tiếng mẹ hỏi, Hoa giật mình líu ríu bước lên xe.

Tiếng máy giòn đã nổi lên và chiếc xe lao về phía trước. Gió thổi tốc vào mặt nàng làm mái tóc rối bay. Hoa đưa tay lên giữ lấy mái tóc. Nàng nói khẽ:

- Thế là uống cả công làm đầu.
- Cái gì? Mà vừa nói gì vậy, Hoa?
- Dạ không. Con có nói gì đâu, má!

Nàng trả lời mẹ nàng mà thấy muốn khóc.

2

Căn nhà của bà ngoại Hoa cũng giống như mấy chục ngôi nhà tồi tàn trong xóm. Mái lá, vách cây, không đèn, không nước. Nhà ngó thẳng ra cái bãi rộng bỏ chạy giáp vào bờ tường một xưởng dệt. Đêm đầu tiên ngủ ở đây, Hoa chỉ chợp mắt vào khoảng ba tiếng đồng hồ, giấc ngủ bị cắt ngắn bởi những ý nghĩ ghê rợn hãi hùng. Hoa ngủ chung một phòng với dì Sáu. Căn phòng nhỏ xíu được ngăn với nhà ngoài bằng một chiếc

tủ gỗ đựng quần áo mà phía trên dùng làm bàn thờ Phật. Ở trong phòng chỉ vừa đủ để kê thêm chiếc ghế bố cho Hoa ngủ. Dì Sáu ngủ với hai đứa nhỏ trên bộ ngựa. Chung quanh, xếp đầy đủ đồ dùng đáng giá và một cái hòm sữa đựng gạo. Nếu không có bộ ngựa của dì Sáu và chiếc ghế bố của Hoa thì căn phòng này đúng là một cái bếp để nấu ăn. Ngay dưới gầm chiếc ghế bố Hoa ngủ, người nhà cũng đã chất đầy những đồ dùng trong bếp, xoong chảo, chén đĩa ngổn ngang.

Mà nào đã hết. Hoa lại còn thấy một hũ mắm đặt ở phía dưới nữa. Mùi ầm mốc của căn phòng trộn với những mùi khô cá, mùi mắm và cả mùi nước cống từ phía sau xông lên nồng nặc và tanh tưởi, thoát đầu Hoa tưởng là mình không thể nào sống ở trong căn phòng này được quá một tiếng đồng hồ. Và nàng ngạc

nhiên thấy những người trong nhà vẫn bình thản sống trong cái không khí đó, chẳng một ai lộ vẻ gì khó chịu cả. Rồi lại cái nạn chuột nữa, không biết chuột ở đâu mà nhiều đến thế! Chúng chạy hỗn loạn ở dưới gầm giường, trong hốc tủ, cắn nhau chí choé, xô động đồ đạc, ngang nhiên như ở trong một cái nhà hoang.

Thỉnh thoảng, Hoa lại nghe di Sáu sụt sịt vài tiếng ở giường bên và đập khẽ cái quạt xuống mặt ngựa, lũ chuột im độ vài phút như nghe ngóng, đề phòng rồi thấy không có gì khác lạ, chúng lại tiếp tục phá phách. Hai đứa con của dì sáu nghịch ngợm cả ngày nên đêm đến là chúng chui vô mừng, để nguyên cả chân tay lem luốc bẩn thỉu, ngủ một mạch đến sáng, chuột có phá, chó có sủa ran xóm, chúng cũng chẳng trở mình.

Đêm đầu tiên làm quen với cái xóm này, Hoa thấy nó thật là dài. Nằm mãi, ngủ không được mà ngoài kia trời vẫn tối mò mò, không nghe một tiếng xe rồ máy chạy qua, không nghe thấy tiếng chân ngựa đập nhịp trên mặt đường với tiếng lọc cọc của những chuyến thổ mộ chở người đi chợ sớm như mọi đêm ở xóm cũ. Chỉ có tiếng chuột chạy trong này với tiếng chó tru dài ghê rợn ngoài kia.

Hoa không phải là người nhát ma nhưng vẫn cảm thấy rờn rợn với cái ý nghĩ như mình đang bị lạc vào một miền đất hoang vu, cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài vậy. Nàng mang cái cảm giác của một kẻ tội đồ bị lưu đày vĩnh viễn và nghĩ đến ngày mai một cách buồn rầu, tuyệt vọng. Và trong phút thao thức đó, những hình ảnh quen thuộc bỗng hiện

ra con đường hẻm thân yêu với tiếng trẻ nô đùa rộn rã, quán cà-phê của cô Út, tiệm چاپ phô của thím Chín, gánh cơm của mẹ nàng và những chiếc gà-mên nước nhôm sáng bóng mà những buổi trưa, những buổi chiều một ngày hai bữa, nàng xách chúng tới những nhà bỏ mỗi cơm tháng. Cuối cùng thì tất cả những hình ảnh đó nhòe đi để hiện ra khuôn mặt ấy với nụ cười e ấp, con mắt nhìn lúc nào cũng như vội vàng, bối rối và mái tóc hững hờ biếng chải luôn luôn để rơi trên vầng trán thông minh, mỗi lúc một như gần lại, mỗi lúc một như rõ thêm trong cái bóng tối đầy tiếng muỗi kêu, vang tiếng chuột chạy. Bất chợt Hoa bắt gặp mình đang khóc.

Không hiểu nổi ghen ngào xúc động bắt nguồn từ một ý nghĩ nào. Có thể là từ lúc nàng nhận thấy mình cô đơn trong

một đời sống mà từ nay sẽ cách biệt hẳn với mọi người, cái ý nghĩ bị lưu đầy trong cái xóm buồn bé nhỏ đã khiến cho Hoa xúc động. Cũng có thể là nàng khóc từ lúc cái hình ảnh của Phương hiện ra và những dòng nước mắt chan hòa mặt gối lúc này chỉ là dấu hiệu của một sự tuyệt vọng. Mỗi tình thứ nhất chưa kịp thành hình đã vội tan nhanh. Nàng nhận lấy sự thật đó qua những dòng lệ nóng hổi này: Phương chưa bao giờ nghĩ đến nàng cả và nàng thì từ nay sẽ không còn dịp nào để được gần chàng nữa. Nàng mất chàng vĩnh viễn rồi...

* * *

Sau một đêm trần trọc, Hoa tỉnh dậy hơi muộn. Ý nghĩ đầu tiên đến với nàng buổi sáng hôm đó là tìm cách trở về nhà

cũ của mình. Nàng muốn ít nhất cũng phải để cho Phương nhìn thấy khuôn mặt đổi mới với mái tóc quăn của mình một lần và trong thâm tâm, nàng thấy khao khát, thèm muốn được gặp lại Phương. Chưa bao giờ nàng thấy sự ham muốn được nhìn thấy Phương sôi nổi như lúc này. Lấy cớ là còn để quên một vài món đồ cần thiết ở nhà, Hoa xin phép ngoại về nhà buổi sáng hôm đó. Nàng chọn một chiếc áo dài đẹp nhất, mới nhất mang vào người và mất đến nửa tiếng đồng hồ để làm đầu chải tóc. Cũng may là vào giờ đó, dì Sáu đã đi làm (đi làm ở xưởng dệt gần đó) và ngoại nàng thì đang bận dọn cái sạp hàng gồm có mấy thứ trái cây và kẹo bánh ra trước cửa để bán cho lũ trẻ trong xóm, nên Hoa được tự do trang điểm. Một chút phấn hồng phớt trên má, cặp môi điểm nhẹ màu son, Hoa ngắm bóng mình trong chiếc gương nhỏ và

không khỏi kiêu hãnh vì nhan sắc của mình. Người con gái nào ở vào cái tuổi đang yêu chẳng thấy mình đẹp? Nàng mỉm cười đi nhanh ra cửa, có ý để cho bà ngoại không kịp nhận ra mình. Nàng vừa đi vừa nói vọng lại:

– Trưa nay không chừng con ăn cơm trên đó, ngoại đừng đợi cơm con.

– Sao má mày nói là mày về ở hẳn đây?

– Dạ nhưng bị bữa nay con còn chút công chuyện chưa thu xếp xong...

Nàng ra lộ đón xe buýt.

Từ trong nhà đi ra, bóng nàng với chiếc áo ni-lông màu hồng lọt nổi bật lên giữa khung cảnh tối tàn, đen xám của một khu xóm nghèo nàn.

Chuyến xe buýt đón chật những người. Hoa chen lấn mãi mới có được một chỗ đứng trên xe. Nàng bị xô đẩy giữa đám người hỗn độn và phải cố gắng lắm mới không bị té sắp về phía trước mỗi lần chiếc xe ngừng lại đột ngột. Khi xe vào đến trung tâm thành phố rồi, Hoa cảm thấy nhẹ nhõm vì số người chen lấn hồi nãy đã bớt dần. Nàng vừa tính ngồi xuống một chỗ trống thì chợt nghe có tiếng con trai phía sau reo khê:

– Trời, cô Hoa mà tôi tưởng là ai?

Hoa quay lại. Người vừa nói với nàng là một thanh niên vào quãng hai mươi. Nàng không nhận ra y là ai, nhúu mày tỏ vẻ ngạc nhiên.

Người con trai hiểu ý, nói tiếp:

– Cô không nhận ra tôi sao, cô Hoa?

Tôi là Bằng ở phía sau nhà cô đó.

Thoáng nhanh, Hoa nhớ đến cái anh chàng mặt mày đen đúa hồi nào vẫn thường leo đẹo theo nàng ve vãn và đã có một lần chép nguyên văn một bài ca vọng cổ gửi cho nàng. Hoa ngây người ra ngẩn hẩn. Trông Bằng đối khác quá nhiều nàng không còn nhận thấy một dấu vết gì của ngày trước trên khuôn mặt đang cười lấp lánh đó nữa.

– A, anh Bằng. Tôi nhớ ra rồi.

Nàng mỉm cười, gật đầu. Lúc đó khoảng trống trên băng ghế mà hồi nãy nàng vừa định chiếm đã có một bà lão ngồi mất rồi, nàng đành phải cứ đứng nguyên chỗ cũ, đối diện với Bằng và tiếp tục nói chuyện.

– Tôi bỏ xóm cũ đã hai năm rồi, chắc

bây giờ ở đó đổi thay nhiều lắm phải không cô Hoa?

– Dạ không có gì thay đổi lắm đâu anh. Vẫn vậy thôi.

– Hai bác vẫn mạnh?

– Dạ, cảm ơn anh.

Hình như mãi tới lúc đó, gã thanh niên mới phát hiện thấy mái tóc đổi mới của Hoa. Y reo khẽ:

– Cô Hoa uốn tóc hồi nào vậy?

Và không cần Hoa trả lời, y tấm tắc:

– Phải vậy chứ. Phải vậy mới được chứ. Tôi nói thiệt nghe cô Hoa, trông cô lúc này khác hẳn ngày xưa.

Từ khi làm đầu mới, đây là lần đầu tiên, Hoa được nghe một lời khen ngợi,

một lời khen ngợi mà nàng biết rằng thành thật. Tuy nhiên, Hoa vẫn hỏi lại:

– Anh nói sao? Tôi khác hẳn ngày xưa là khác thế nào?

– Khác nhiều, khác nhiều lắm. Hồi này, tôi thấy cô mà đâu có dám hỏi chuyện, cứ ngỡ là một cô ca sĩ nào đó chứ.

Lời khen quá lố đó làm Hoa thẹn đỏ mặt nhưng lại cảm thấy sung sướng. Nàng cười ngượng ngập khẽ trách Bằng:

– Anh kêu ngạo tôi làm chi vậy. Tội nghiệp tôi quá mà anh.

– Tôi đâu dám kêu ngạo, cô Hoa. Tôi nói thiệt như vậy đó. Hai năm trời gặp lại cò, tôi không thể nào ngờ được là cô lại biến đổi khác lạ như vậy. Cô còn đi học hay đã đi làm ở đâu rồi?

Từ lúc tình cờ gặp lại Bằng trên xe buýt, Hoa cũng nhận thấy gã con trai này đã cởi bỏ được hoàn toàn cái vỏ một gã thanh niên xóm nghèo ngày trước. Không hiểu hiện nay Bằng làm gì? Hoa tự hỏi và liếc nhìn cách phục sức của y. Cứ trông bề ngoài thì Bằng hẳn có một đời sống phong lưu dễ thở chứ không phải là thứ dân thợ thuyền, lao động như số đông thanh niên trong xóm mà nàng quen biết. Nàng bỗng nảy ra ý định nhờ Bằng kiếm dùm việc làm cho mình. Quyết định rồi, Hoa lựa lời dò hỏi:

– Tôi nghỉ học lâu rồi, anh không biết sao? Hiện giờ tôi ở nhà giúp đỡ má tôi công việc nội trợ mà thôi. Còn anh? Từ hồi đó tới giờ, anh làm gì?

Bằng cười, lấy thuốc lá ra hút, rồi sau khi phà một hơi khói dài với một vẻ mãn nguyện, đắc ý, hẳn mới trả lời Hoa:

– Tòì làm cho ông chú tôi. Công ty xây cất nhà của Huỳnh Lâm đó, cô Hoa biết không?

– Chắc công việc dễ chịu lắm?

Chiếc xe Buýt dừng lại trước cổng trường Diên Hồng hành khách xô đẩy chen nhau xuống, tiếng ồn ào huyên náo của đám đông cắt đứt câu chuyện của hai người. Ra tới cửa xe Bằng quay lại hỏi nàng:

– Cô đi đâu bây giờ?

– Dạ tôi về nhà. Hồi hôm tôi xuống ngoại tôi chơi rồi ở luôn đó, sáng nay đón xe về sớm.

Hoa thấy hài lòng vì câu nói dối khá tự nhiên của mình. Bằng do dự một chút rồi vừa cười vừa ngỏ ý mời nàng vào một tiệm ăn sáng.

Hoa do dự một chút làm ra bộ ngĩngợi rồi mới nhận lời.

– Buổi sáng nay anh không đi làm hay sao?

Hai người bước vào một tiệm ăn Tàu và chọn được một cái bàn khuất nhất, Bằng kéo ghế mời Hoa ngồi rồi trả lời:

– Tôi muốn tới hãng giờ nào cũng được.

– Le dĩ, hé?

Hoa cười, nói một câu hết sức nịnh Bằng.

– Chỗ người nhà chứ có phải ai xa lạ gì đâu. Ông chú tôi ông cưng tôi lắm mà...

Bằng cười với tất cả vẻ đắc ý rồi ngoắc tay kêu bồi

– Hoa ăn gì?

Gã con trai này đã khôn ngoan thay đổi lối xưng hô với nàng. Cái tiếng cô xa cách đã được thay bằng tiếng Hoa trống trơn nhưng nghe vô cùng thân mật, dịu dàng. Hoa chưa nghe thấy ai gọi mình như vậy. Từ nhỏ nàng chỉ quen nghe những tiếng mày tao cục cấn, thô bỉ của người cha ghẻ mỗi khi gọi nàng và lâu lắm mới được mẹ kêu mình bằng con một cách âu yếm. Ngay đến Phương cũng chỉ dùng hai tiếng cô Hoa mỗi khi trò chuyện với nàng. “Hoa ăn gì?”

Nàng mỉm cười ngỏ thẳng vào mặt Bằng. Rồi nàng chợt nhận ra Bằng cũng khá đẹp trai mặc dầu so với Phương, khuôn mặt gã con trai này có hơi ngu tối một chút. Nhưng chuyện ấy đâu đáng quan tâm? Nàng chỉ thấy cuộc gặp gỡ hôm nay đã mang lại cho nàng nhiều cái

lợi. Cái lợi thứ nhất là Hoa đã được ăn một bữa điểm tâm ngon và sang nhất trong đời. Một đĩa xiu mại, một khúc bánh mì và một tô hủ tiếu gà, cá. Cuối cùng lại còn một ly cà phê sữa đá thật bự nữa. Cả một đêm trước thiếu ngủ, nghe trong người mệt mỏi rã rời vậy mà sau khi ở tiệm ăn bước ra, Hoa thấy khác lạ hẳn.

Sự mệt mỏi tan biến tự lúc nào và trong khi cùng Bằng sóng bước trên đường về xóm Sáu Lèo, Hoa cảm thấy yêu đời hơn bao giờ hết.

Chiếc áo dài màu hồng rực rỡ, mái tóc uốn quăn để xõa trên vai, tất cả những cái đó đã đánh tan cái mặc cảm nghèo hèn mà trước đây đã khiến Hoa luôn luôn bị hổ thẹn mỗi khi ra đường.

– Hối thật Hoa điều này, nghe.

Bằng bước chậm lại và trong cái dáng điệu đó, gã cố ý đi sát vào gần Hoa.

– Anh muốn hỏi Hoa chuyện gì?

Hai người đang tới trước một rạp chiếu bóng thường trực. Lũ trẻ con đứng bu quanh một thằng nhỏ đang phát chương trình, làm nghẽn lối hai người. Bằng đứng hẩn lại.

– Hoa có muốn đi làm để kiếm thêm tiền không?

Điều mà Hoa đang nghĩ cách để hỏi Bằng lại do chính Bằng lên tiếng trước. Nàng không giấu nổi vẻ vui mừng rõ:

– Anh hỏi thật hay định giỡn Hoa đó, anh Bằng?

– Thật mà, Bằng hỏi thật Hoa đó. Hoa có muốn đi làm thì Bằng giới thiệu cho...

– Nếu vậy thì còn gì hơn nữa. Mà anh định tìm cho Hoa việc gì? Thư ký thì Hoa không đủ sức làm đâu.

– Không, việc này hợp với Hoa lắm.

– Làm cùng chỗ với anh à?

– Một chỗ khác. Một hãng buôn lớn... Lớn lắm và cũng có chỗ bà con với Bằng.

– Giữ kết hay bán hàng?

- Bán hàng. Ngày làm có sáu tiếng thôi...

– Ở đâu vậy, anh?

– Mà Hoa có chịu không đã chứ?

– Chịu. Chịu rồi. Nói cho Hoa mừng đi. Tiệm buôn nào vậy anh?

– Nói ra Hoa không biết đâu. Để rồi Bằng dẫn Hoa lại giới thiệu với người ta.

– Ông chủ là người bà con với anh à?

– Không. Người quản lý ở đó. Người quản lý là anh em bà con với Bằng. Ảnh mới nhờ Bằng kiểm giùm cho hãng một cô thật đẹp và trẻ để đứng bán hàng.

Hoa làm bộ buồn rầu:

– Phải thật đẹp sao, anh?

– Ừ... thật đẹp và trẻ và... chưa có chồng con nữa mới được.

– Nếu vậy thì Hoa hết hy vọng rồi.

– Sao? Tại sao?

– Hoa xấu như Chung Vô Diệm thế này ai người ta mà thèm!

Bằng cười giòn giã:

– Vậy mà làm người ta hết hồn!

– Sao hết hồn?

Gã con trai nhìn Hoa, ánh mắt đã bắt đầu lơ lửng:

– Tưởng Hoa..

– Tưởng gì?

– Tưởng Hoa đã lấy chồng rồi chứ?

Cô gái đỏ mặt lườm Bằng:

– Cái anh quý này!

Sự thân mật đến với hai người thật nhanh chóng. Như là họ đã có nhiều lần đi chơi tay đôi với nhau rồi chứ không phải là chỉ vừa mới kết thân với nhau trên một chuyến xe buýt.

– Thật đó Bằng cứ ngỡ là Hoa đã...

Nàng ngắt lời gã con trai, lời nói làm ra hờn giận nhưng lại ngấm giấu một sự sung sướng:

– Thôi, anh đừng nhắc tới chuyện đó nữa. Anh mà nói nữa, Hoa giận cho coi. Người ta còn nhỏ xịu thế này mà bày đặt chuyện chồng con! Anh này lảng xẹt! Bộ hết chuyện nói rồi sao?

Gã con trai càng phẫn khởi thêm trước lời trách mắng đó:

– Thôi mà, có vậy mà cũng giận được, sao Hoa khó tính thế?

Hoa nhìn đi chỗ khác để tránh cặp mắt của Bằng đang chăm chú ngó vào người nàng rồi làm bộ hốt hã kêu khê:

– Chết không, từ nãy tới giờ nói chuyện quên cả về.

Rồi nàng dậm bước như muốn đi ngay. Bằng vội vã:

– Hoa có chuyện gì phải về nhà sáng nay không?

– Bộ anh tưởng Hoa ngồi không suốt ngày sao? Phải về giúp mẹ đi chợ làm cơm chứ!

– Ô, tưởng chuyện gì quan trọng kia chứ ba cái chuyện nhỏ nhoi ấy thì nói làm gì!

– Đàn bà, con gái chỉ có bao nhiêu chuyện đó chứ còn chuyện gì khác nữa!

Bằng làm bộ không nghe thấy câu nói đó của Hoa.

Y nhìn lên tấm bảng quảng cáo treo phía trước rạp chiếu bóng rồi lẩm bẩm nói một mình nhưng chính thật là cố ý cho Hoa nghe rõ:

– Chà, rạp này đổi phim rồi mà mình không hay. Phim này coi được đấy.

Vô tình, Hoa cũng nhìn theo. Nàng rất ít khi được đặt chân vào rạp chiếu bóng. Thường thì nàng chỉ được mẹ dắt đi coi tuồng cải lương mà thôi. Còn một lần, hồi còn đi học, nàng đã cùng với hai đứa bạn gái chung nhau lấy một giấy vô cửa rồi giữa giờ học rủ nhau coi. Cuốn phim đó là phim gì Hoa cũng không còn nhớ nữa, nhưng cái không khí của rạp chiếu bóng thường trực có máy lạnh và có mùi thơm thì cho tới phút này nàng vẫn còn nhớ rõ.

– Ô, rạp mới thay phim...

Hoa cũng ráng nói một câu làm ra vẻ như xưa nay vẫn thường đi coi chớp bóng để giữ thể diện với Bằng. Ít nhất nàng muốn tỏ cho gã con trai này biết là

mình không phải là một thứ người dưới ruộng mới lên. Nhưng Bằng lại hiểu câu nói của Hoa theo một ý nghĩ khác. Y hoan hỷ chộp lấy câu nói của nàng:

– Phim này hay lắm, lần trước chiếu ở rạp REX, Bằng không sao lấy giấy nổi đó. E-li-da-bét Tay-lo đóng mà! Số dách! Số dách! Hoa có đồng ý không?

Đã trót làm mặt văn minh, Hoa đành phải gượng cười:

– Đồng ý. Phim này kỳ trước Hoa cũng không sao lấy giấy đi coi được.

– Hay bữa nay mình vô coi đi? Vô coi rồi một giờ về.

– Không được đâu?

– Gì mà không được?

– Về muộn, bà già la chết!

– Ô, khó gì chuyện đó.

– Sao không khó? Bà già Hoa ngắt
lắm, anh ơi?

– Vậy Hoa không biết kiếm có nói
dối hay sao?

– Có gì?

– Nói đại là ngoại giữ lại không cho
về, bà già biết làm sao được?

– Bà già ghê lắm, nói dối bả biết liền.
Để bữa khác đi anh!

– Bữa khác sao được!

– Sao không được?

Hoa không nhìn thấy chữ gì để trên
áp phích kia sao?

– Chữ gì?

– Phim chiếu ngày chót. Bữa nay là ngày chót rồi, mình mà không đi coi thì không còn dịp nào coi nữa!

– Sao kỳ vậy cà? Vừa mới thay phim mà...

– Kỳ cái gì? Phim họ chiếu xong ở đây còn phải gửi đi các tỉnh khác nữa chứ đâu phải chỉ chiếu quanh quần ở mấy cái rạp đô thành này sao?

Ngừng lại một chút Bằng nói tiếp:

– Thôi, liều một lần, cứ thử liều một lần đi Hoa! Xong đây ra Bằng sẽ đưa Hoa lại giới thiệu với ông anh bà con của Bằng. Ông hẹn Bằng trưa nay trả lời đó.

– Không được đâu, anh.

– Gì mà không được!

Bằng gắt khế, và tiếp:

– Hoa lớn rồi chứ đâu phải còn con nít như hồi xưa nữa mà má canh chừng Hoa gắt như vậy đó.

Bằng ngẫm nghĩ một hồi rồi hờn hờ nói với Hoa:

– Nghĩ ra rồi!

– Nghĩ cái gì?

– Hoa vào coi với Bằng rồi sau đó mình lại chỗ kia...

– Chỗ kia là chỗ nào?

– Chỗ mà Bằng định giới thiệu cho Hoa đi làm đó. Bằng bảo đảm là Hoa sẽ được thuê nhận liền.

Hoa bắt đầu hồi hộp:

– Có chắc chắn không?

– Chắc chắn chứ sao lại không?

Lương mỗi tháng hai ngàn. Hoa mà để lỡ dịp này thì thật uổng.

– Sao mình không tới đó ngay bây giờ?

– Người ta hẹn mình buổi trưa, tới ngay lúc này sao được? Chỗ làm ăn lớn mà, đâu có thể tới lúc nào cũng được!

Hoa có vẻ ngẫm nghĩ. Số lương hai ngàn đồng một tháng hiện thành những tờ giấy bạc bay múa trước mắt nàng. Hai ngàn đồng! Hai ngàn đồng! Chưa bao giờ Hoa dám nghĩ rằng mình sẽ có được một số tiền lớn như vậy trong tay.

Chỉ cần nhìn thoáng nét mặt của Hoa, Bằng hiểu ngay. Y mỉm cười:

– Thế nào? Hoa có dám liều không? Nếu sợ má thì thôi vậy, Bằng vô coi một mình cũng chẳng sao.

Hoa ngáp ngừng:

– Để bữa khác đi coi...

– Bữa khác thì hết phim này rồi.

Bằng đặt tay vào túi quần sau như muốn rút ví lấy tiền vào mua vé rồi thản nhiên nói tiếp:

– Thôi, nếu Hoa cần phải về thì cứ về đi. Bằng nhất định phải vô coi phim này. Lúc khác mình gặp nhau vậy.

Hoa ấp úng:

– Thế còn chuyện anh giới thiệu Hoa đi làm? Trưa Hoa đợi anh ở nhà được không?

Bằng lắc đầu:

– Để bữa khác đi. Bằng không thể tới đón Hoa buổi trưa nay được đâu.

– Sao vậy?

– Bằng không muốn trở lại xóm đó nữa.

Vừa trả lời, y xăm xăm bước vào trong rạp và tiến tới guichet. Hoa hoảng hốt chạy theo:

– Anh Bằng!

– Gì nữa?

– Anh không thể đón Hoa được thật sao?

Bằng gật đầu bước tới phòng vé. Hoa đi theo sát bên Bằng.

– Trưa nay, anh phải trả lời người ta rồi?

– Trưa nay.

Bằng đáp rồi rút ví lấy ra tờ giấy hai

trăm và bảo người bán vé:

– Cho tôi một vé trên lầu.

Hoa cuống quýt:

– Tới mấy giờ thì vặn hát hả anh?

– Vào khoảng mười một giờ.

Hoa thở dài. Con số hai ngàn đồng lại thấp thoáng hiện ra. Sau cùng, nàng quyết định:

– Xong đây, anh đưa Hoa lại chỗ đó liền nghe.

Vì là xuất chiếu thường trực đầu tiên trong ngày, nên giờ đó trong rạp chẳng có mấy người. Bằng chọn một góc kín đáo nhất rồi với một cử chỉ thân mật hết sức tự nhiên, hẩn nắm tay Hoa dắt đi. Đang ở ngoài sáng bước vào rạp, mắt Hoa chẳng nhận thấy một vật gì rõ rệt và nàng có

cảm tưởng là sẽ bị vấp ngã nên khi Bằng nắm lấy cổ tay mình dắt đến chỗ ngồi, nàng cũng không cảm thấy ngỡ ngàng nữa. Nàng ngoan ngoãn làm theo sự sắp đặt của gã con trai có nhiều kinh nghiệm đi coi xi-nê thường trực này. Phải mười phút sau, Hoa mới dần dần làm quen được với bóng tối trong rạp và mới chú ý tới những hình ảnh hoạt động trên màn bạc.

Thành phố, xe chạy loạn xạ, tiếng nói riu rít của cô đào Lit Tay-Lo với một nam tài tử có bộ râu con kiến chẳng giúp nàng hiểu một chút gì về câu chuyện đang diễn trong đó. Nàng nhìn những chữ phụ đề và thất vọng ngay vì cuốn phim này người ta lại phụ đề chữ Pháp. Nàng định nhờ Bằng cắt nghĩa nhưng thấy ngỡ ngàng, lại thôi. Rồi nàng bỗng chú ý tới bàn tay của Bằng. Bàn tay nóng hừng hực của

y vẫn nắm gọn lấy cổ tay nàng đặt lên thành ghế. Những bối rối, lúng túng lúc đầu qua đi, bây giờ Hoa mới cảm thấy ngượng ngáp. Nàng nhè nhẹ gỡ tay mình ra khỏi tay Bằng và theo một phản ứng tự nhiên rất đàn bà, hai bàn tay của nàng khoanh tròn trên ngực. Đó là thứ áo giáp hữu hiệu nhất để đề phòng kẻ địch bất chợt tấn công vào những khu vực quan trọng trong người.

Sau đó, nàng ngồi nhích xa Bằng một chút, tạo một khoảng cách giữa hai người. Gã con trai khôn ngoan này hiểu ngay là tình thế chưa cho phép hắn mở cuộc tấn công. Hắn bèn ngồi nghiêm chỉnh lại và hai tay cũng khoanh tròn trước ngực, cặp mắt chiếu thẳng lên màn bạc làm như đang để hết tâm hồn vào truyện phim trong khi sự thật hắn đang nghĩ đến một kế hoạch chinh phục

Hoa. Hắn đang nghĩ đến căn phòng mới thuê chung với một thằng bạn ở bên Phú Nhuận. Mùi dầu thơm từ mái tóc của đứa con gái xinh đẹp thoảng nhẹ trong hơi thở của hắn cùng với hình ảnh no tròn của một thân hình đang độ nẩy nở hiện ra bời nhòe hình ảnh những diễn viên trên màn bạc.

– Tại sao nó lại tát con Lit Tay-Lo vậy hả anh?

Tiếng Hoa khẽ hỏi. Câu chuyện trong phim đột nhiên trở nên hấp dẫn với Hoa vì những cử chỉ âu yếm của cặp tài hoa trên màn bạc. Sau một cái hôn kéo dài đến ngạt thở, gã đàn ông bỗng tát mạnh người yêu của mình ngã dúi xuống đất. Sự tò mò bị khêu dậy, Hoa quên cả giữ gìn, đã ngồi dấn lại sát Bằng như cũ và nhờ hắn cắt nghĩa vì nàng lầm tưởng là hắn đang chăm chú theo dõi cuốn phim.

Bằng giật mình. Hắn hơi bối rối một chút rồi nhanh trí, quay sang Hoa, ghé sát vào tai nàng thì thầm:

– Để lát nữa anh cắt nghĩa cho Hoa nghe. Bây giờ nói ngay ở đây sợ làm ồn người khác.

Hoa thấy lời nói ấy hữu lý, ngồi im. Bây giờ là cảnh quán rượu ban đêm. Tiếng đàn, tiếng cuồng loạn nổi lên với khói thuốc, với tiếng cười nói ồn ào . Hoa buột miệng:

– Vui quá hả anh?

Bằng nhìn sang Hoa, mỉm cười:

– Cũng giống như phòng trà của mình vậy. Hoa đã đi phòng trà nghe Bạch Yến, Bích Chiêu ca bao giờ chưa?

Hoa hơi ngượng vì cảm thấy mình

quả thật là một cô gái quê mùa. Có bao giờ nàng được đặt chân tới những nơi đó đâu. Tuy nhiên, nàng vẫn nói dối:

– Hoa cũng có đi phòng trà mấy lần...

– Phòng trà nào?

Bằng hỏi ngang khiến Hoa ấp úng:

– Hoa không nhớ rõ nữa. Lâu rồi.

– Tối nay, anh mời Hoa đi phòng trà nghe hát chịu không?

– Hoa không đi được đâu.

– Sợ à?

– Không phải sợ nhưng ở những chỗ đó đông và ồn ào quá. Lỡ gặp người quen thì chết!

– Có một chỗ này kín đáo lắm, lại có ban nhạc ngoại quốc và toàn những ca sĩ

hạng nhất hát cả...

– Thôi, Hoa không đi đâu.

– Sao vậy?

Hoa ngồi im. Bằng nói như thổi vào trong mái tóc của nàng:

– Hoa ghét anh lắm sao?

Người con gái cảm thấy nhột nhột khắp người vì hơi thở của gã trai đang thổi rợn tận chân tóc của mình. Nàng hơi nghiêng đầu sang một bên rồi đáp nhỏ:

– Không, sao anh lại hỏi Hoa như vậy?

– Tại anh thấy Hoa từ chối không muốn đi nghe hát ở phòng trà với anh.

– Hoa từ chối đâu có phải là Hoa

không có cảm tình với anh? Hoa đã nói rồi mà. Hoa không muốn tới các phòng trà là vì ở đó đông người quạ. Đến đó gặp người quen thì phiền cho Hoa lắm.

Tiếng nói của Bằng vẫn thì thào trong tóc nàng:

– Anh biết một nơi toàn khách ngoại quốc chơi thôi. Sang lắm. Tới đó thì không e ngại gì nữa. Hoa nhận lời không? Nhận lời, tối nay anh tới đón? Anh xin phép má đàn ông, chắc bà chịu liền.

– Đừng. Anh đừng tới... Hoa không...

Hoa kêu khẽ. Một chút nữa, nếu không ngừng lại kịp, nàng đã tiết lộ cho Bằng biết mình không còn ở với mẹ nữa.

– Nếu vậy, mình hẹn nhau ở trước cửa rạp Đại Nam nghe Hoa? Đi thử một lần coi, vui lắm. Sống ở thời đại này mà

Hoa xưa quá vậy? Tối nay, mình đi nghe Hoa?

Lần này, Bằng tiến xa hơn. Bàn tay của y đưa qua thành ghế choàng lên vai Hoa. Năm ngón tay nhẹ xoa trên làn áo mỏng gây cho cô gái một cảm giác bứt rứt khó chịu. Nàng nhìn sang Bằng, gặp ngay ánh mắt rực sáng của y chiếu thẳng vào mặt mình. Ánh mắt ấy tuy không dữ dội, bốc lửa như ánh mắt Tư Thêm nhưng cũng khiến Hoa sợ hãi. Nàng vội gỡ tay Bằng ra rồi hỏi lảng qua chuyện khác:

– Anh không phải đi làm bữa nay sao?

Bằng kéo Hoa lại như trước nhưng nàng đã xô nhẹ hăn ra:

– Ngồi đứng đắn một chút anh. Người ta cười cho kìa.

Hoa chưa vào đời, chưa có kinh nghiệm trong những trường hợp cự tuyệt đàn ông nên câu nói của nàng vừa rồi vô tình lại là một câu nói khuyến khích cho Bằng đi xa thêm:

– Người ta cười mặc họ. Mà ai ngồi không để cười mình mới được chứ? Họ cũng như mình chứ hơn nỗi gì mà cười?

Vừa nói, Bằng vừa kéo cả người Hoa sát vào người ỵ. Rồi rất nhanh, trong lúc Hoa chưa kịp phòng bị. Bằng đã cúi xuống. Cô gái chỉ kịp kêu khê hai tiếng “Anh Bằng” rồi thấy môi mình đã chạm vào môi gã con trai. Nàng mím miệng lại rồi dùng sức đẩy mạnh Bằng ra:

– Anh Bằng! Anh còn làm vậy nữa em bỏ về liền cho anh coi.

Gã con trai mím cười, âu yếm ngó Hoa:

– Tối nay đừng bắt anh phải đợi lâu nghe em. Anh sẽ đến đó trước năm phút.

Câu nói của hắn không ăn nhập gì với cái hành động của hắn vừa rồi và còn ngụ ý như là coi rằng Hoa đã nhận lời rồi vậy. Hoa không biết nói sao, cúi mặt nhìn xuống mũi giày. Tại sao đàn ông lại thích làm những cử chỉ đó. Nàng không thấy một chút rung động ngoài cái cảm giác khó chịu nơi miệng, sau cái hôn bất chợt của Bằng. Rồi tự nhiên, nàng đưa mu bàn tay lên ngang môi như muốn lau cho sạch cái hơi thở của Bằng vừa để lại trên đó. Gã con trai không để ý gì đến cái cử chỉ đó. Sự phản kháng yếu ớt của Hoa và câu nói đe dọa y nếu còn làm như vậy nữa sẽ bỏ về chỉ càng khiến cho y thấy phần khởi trong cái ý nghĩ chinh phục cô gái này hơn.

Hắn nắm cánh tay tròn lẳn của Hoa, nắm bộ ngực căng đầy của Hoa, sự thèm muốn mỗi lúc một thêm bốc cháy trong từng thớ thịt của hắn. Dáng mắt nhìn nghiêng của Hoa lúc đó, những sợi tóc buông rối chảy xuống bên vai tất cả hiện ra trước mắt Bằng như một lời mời mọc đầy quyến rũ...

Sau cùng, không thể nào kìm giữ được, Bằng đặt một tay lên vai Hoa. Y đổi chiến thuật:

– Hoa! Em giận anh thật sao?

Hoa vẫn ngồi im. Nếu là một người đàn ông khác lúc đó, nàng sẽ không ngần ngại mà hất mạnh tay y ra rồi lớn tiếng chửi mắng. Nhưng với Bằng, nàng không làm thế được. Nàng chỉ biết dọa hắn là sẽ bỏ về liền, chỉ dám dọa thôi chứ không dám về thật, vì sự khôn ngoan bảo nàng

nên ngồi lại, khuyên nàng không nên làm phật ý hấn. Làm hấn giận lúc này, nàng chỉ thiệt hại mà thôi. Đã trót vào đây với hấn mà lại bỏ về thì thiệt là một sự ngu dại không thể tha thứ được. Thà rằng, nàng từ chối ngay từ lúc đầu, đừng để cho hấn lôi vào đây. Nhưng nàng từ chối sao được khi mà công việc làm ăn với số lương hai ngàn đồng một tháng đang đợi nàng? Hoa vẫn cúi gằm mặt, đầu óc đuổi theo những ý nghĩ hướng về một cái tương lai rục rỡ, một nếp sống nhàn nhã, phong lưu đưa nàng ra thoát những căn phòng tối tăm, những giấc ngủ chập chờn, mệt mỏi với tiếng muỗi bay, tiếng chuột chạy, một nếp sống mà nàng đã mơ ước từ lâu, có hình ảnh một chiếc xe solex chạy như bay trên đường phố vào những giờ tan sở, và một căn phòng nhỏ, có giường nệm êm ái, có chiếc tủ gương đựng những tấm áo màu đất tiền... ôi,

giấc mơ ấy đã giằn vặt trong lòng nàng bao nhiêu ngày, bao nhiêu tháng? Nó hiện đến trong giấc ngủ một đêm mưa rả rích, nó vẫy gọi từ những cửa tiệm bán đồ mỹ phẩm và nó làm cho nàng tức tưởi khóc thầm trong những lần nóng chảy làn da, châu chực nơi đầu đường với hai chiếc thùng không một giọt nước. Nghèo khổ lắm Hoa ơi! Mày không thể tiếp tục mãi được với những ngày tháng tối tăm, cơ cực đó nữa. Mày phải thoát ra khỏi cái đời sống ngõ hẻm, phải chặt đứt hiện tại rời khỏi cái quá khứ lắm than đó. Trời cho mày cái sắc đẹp này, khí giới lợi hại để chinh phục người đời đó, hãy tận dụng, hãy khai thác đi. Đừng để gã con trai ngồi bên mày thất vọng. Hãy cho hắn tưởng là hắn đã thành công. Hắn sẽ đưa mày đến cái tương lai mà mày đang mơ ước. Tiếng nói quái gở đó mỗi lúc một vang dội trong đầu Hoa. Nàng khô-

ng còn nghĩ được những chuyện gì khác nữa. Trong khi đó năm ngón tay của Bằng đã biến thành năm cái răng lược mơn man những lọn tóc của nàng. Rồi những tiếng thì thầm âu yếm từ miệng gã con trai rục nóng hơi thở dần dần kéo nàng ngã xuống. Chiếc hôn thứ hai rồi chiếc hôn thứ ba. Hoa nhắm mắt lại. Những ngón tay của Bằng không còn dừng lại nơi vai của nàng nữa.

– Anh!

Hoa kêu khẽ, mắt vẫn khép hờ và đẩy nhẹ tay Bằng ra.

– Trưa nay đi ăn với anh, đừng về nhà nữa.

– Má đánh chết.

– Anh đến xin cho.

– Đừng có nói bậy!

- Hoa!
- Gì anh?
- Yêu anh không?
- Không biết!
- Không yêu hả?
- Không biết!

Bàn tay của Bằng lại đưa sang phía Hoa. Nàng không đẩy tay Bằng về nữa nhưng giữ chặt lấy những ngón tay táo bạo đó, mắng khẽ:

- Ấu vừa chứ.
- Vậy mà gọi là ấu sao?

Gã trai nhe răng cười khì và những ngón tay của y cửa quậy trong bàn tay Hoa.

– Em về đây!

Nàng vẫn giữ chặt lấy tay Bằng và làm bộ cương quyết đứng dậy.

– Đã hết phim đâu! Còn dài mà.

– Anh có cho em coi phim đâu!

– Ờ... bây giờ coi phim, coi thật.

– Ngồi đằng hoàng lại kia!

– Mà em phải buông tay anh ra chứ.

– Không buông. Phải giữ chắc thế này mới yên tâm được.

– Anh hứa là sẽ ngồi đằng hoàng.

– Không tin anh được!

Nói vậy, nhưng Hoa vẫn bỏ bàn tay của Bằng ra rồi nàng sửa lại dáng ngồi, vuốt lại mái tóc vừa bị Bằng làm rối.

Ngồi coi thêm được một lát nữa thì những hàng ghế phía sau và phía trước đã tràn ngập khán giả. Hoa bắt đầu lo. Rạp này gần nhà nàng quá. Rất có thể bọn thanh niên trong xóm giờ này cũng vào coi, chỉ cần một đứa phát giác ra nàng ngồi ở đây với Bằng, chỉ cần một đứa thôi là cả xóm biết hết. Nàng ghé tai Bằng, hỏi nhỏ:

– Máy giờ rồi anh?

– Mới mười giờ hơn. Muốn về sao em?

Hoa gật đầu. Bằng đứng dậy liền. Sự thật, Bằng cũng đang muốn về. Hồi nãy trong rạp vắng vẻ, Bằng còn cơ hội gần gũi thân mật với Hoa chứ lúc này người ta đông quá hẵn không dám giở trò gì ra nữa. Vì vậy, Bằng cũng bắt đầu chán. Đang nghĩ cách rủ Hoa về thì vừa dịp

Hoa đề nghị. Bằng mừng rơn. Hai người lách ra khỏi hàng ghế. Bằng đi trước Hoa giữ ý đi sau và đi thật xa. Ra khỏi rạp, Hoa nghĩ ngay đến công chuyện làm ăn. Nàng nhắc lại lời hứa của Bằng hồi nãy. Bằng nhìn đồng hồ rồi làm mặt nghiêm trọng trả lời Hoa:

– Bây giờ lại sớm quá. Chưa gặp anh Ba được đâu.

– Anh Ba nào?

Hoa hỏi lại, tỏ dấu ngạc nhiên.

– Anh Ba làm quản lý ở hãng ấy chứ còn anh Ba nào nữa. Không có ảnh thì mình tới cũng mất công.

Bằng trả lời xong, ngoắc tay gọi một chiếc taxi lại hắt mở cửa rồi ra hiệu cho Hoa lên trước. Hoa không hiểu Bằng sẽ đưa mình tới đâu nữa nhưng vì hai người

đang đứng trước cửa rạp hát có đông người dòm ngó nên nàng miễn cưỡng leo lên.

– Về Phú Nhuận!

Bằng nói với người tài xế. Hoa giật mình:

– Đi đâu vậy anh?

– Bộ em tính về nhà luôn sao?

– Nhưng sao mình lại sang Phú Nhuận? sang Phú Nhuận nhà ai ở đó, anh?

Chiếc xe đã quay đầu trở lại. Phía trên, anh lái xe tủm tủm cười. Chạy taxi đã lâu năm, anh ta không lạ gì những chuyến gặp mỗi như vậy. Nếu không chạy luôn, cô gái kia cương quyết đòi xuống là mất ngay mỗi.

– Nhà anh ở đó. Em tới chơi cho biết nhà.

Bằng nắm nhẹ lấy bàn tay Hoa rồi tiếp:

– Không lẽ mình lang bang ở đường rồi đợi tới trưa đi kiếm anh Ba hay sao?

– Anh ở với ai?

– Ở với bà già anh.

Bằng đã khá nhiều kinh nghiệm chinh phục thiếu nữ. Nếu hấn khờ dại mà thú thật ngay lúc đó thì dù cho chết ngay, Hoa cũng đòi xuống. Quả nhiên khi nghe thấy Bằng nói sống với mẹ, nàng yên tâm liền.

Chiếc xe chạy ngang bốn bình chợ Bến Thành thì Hoa chợt nhìn thấy Tư Thêm đang đứng nói chuyện với một

người bạn của y làm nghề chở hàng mướn. Quần áo lôi thôi, mặt mày lem luốc, trông Tư Thêm lúc đó như vừa chui từ một đồng rác nào ra.

Hoa giấu mặt vào sau lưng Bằng để Tư Thêm khỏi nhận ra.

– Gì đó em?

Nghe hơi thở của cô gái ấm nóng phía sau, Bằng quay sang âu yếm hỏi. Đoán chừng là đã xa khỏi chỗ Tư Thêm đứng rồi, Hoa ngồi ngay ngắn lại rồi lắc đầu:

– Không.

Cái bộ mặt sần sùi của Tư Thêm vẫn còn như hiện ra trước mặt Hoa và cuộc rượt bắt hôm trước lại hiện trở lại trong trí nhớ nàng. Hoa rùng mình, sự khùng khiếp vẫn còn rõ trong cảm giác khi nàng

nhớ lại vòng tay lực lưỡng của người cha ghè ôm riết lấy người mình. Chỉ chậm một phút, chỉ chậm một phút là rồi đời với y. Hai bên thái dương nàng lại nghe máu chảy rần rật. “Không biết rồi mình sẽ ra sao, nếu phút đó mình không chạy thoát khỏi tay hắn?”

Vấn đề trai gái, Hoa vẫn còn hoàn toàn ngây thơ. Cô bé này chỉ mới biết mơ mộng đến những cảnh tình tự, âu yếm từ ngày để ý tới Phương mà chưa hiểu một chút gì về những chuyện xác thịt. Nàng chỉ nghĩ đến trong những giấc mơ, hình ảnh một cặp tình nhân yêu nhau – như nàng và Phương chẳng hạn – trao đổi cho nhau những lời nói đắm say, những cử chỉ vuốt ve thân mật mà thôi. Và những ý nghĩ bờ ngõ, tò mò về xác thịt mới chỉ đến với Hoa từ chiều hôm trước khi bàn tay Tư Thêm ghì chặt lấy người nàng và

vừa mới đây ở trong rạp chiếu bóng, giây phút mà Bằng ôm hôn nàng. Cảm giác về những sự đụng chạm trên da thịt đó chưa rõ rệt, cũng như chưa làm cho nàng cảm thấy đắm say, ngây ngất như những đêm hình ảnh Phương trần ngập trong giấc ngủ mà nàng đã nghĩ tới.

– Chạy chậm chậm một chút nghe, bồ.

Tiếng Bằng bảo người tài xế, cắt đứt ý nghĩ của Hoa. Nàng nhìn ra. Ở đây, mọi người đều xa lạ với nàng. Hoa không bị lo ngại về chuyện gặp người quen nữa. Qua một ngã tư đèn đỏ, Bằng bảo xe dừng lại. Hắn trả tiền rồi mở cửa cho Hoa xuống. Nhà Bằng ở trong đường hẻm nhưng cái đường hẻm này có vẻ sạch sẽ hơn cái ngõ tối tăm bên Gia Định của ngoại nàng. Hoa dè dặt đi theo Bằng. Tới trước một căn nhà nhỏ cuối ngõ, Bằng dừng lại rồi

móc túi quần lấy ra một xâu chìa khóa. Hoa hơi ngạc nhiên vì tưởng Bằng sẽ kêu cửa.

– Má anh đi chợ.

Bằng giải thích để cho Hoa bớt lo ngại. Hắn nói dối một cách hết sức tự nhiên khiến cô bé tin ngay. Cửa mở, Bằng vào trước. Nhà có hai phòng. Hoa để ý thấy đồ đạc trong nhà bừa bộn vô cùng. Một cây đàn ghi ta vắt trên bàn, đồng tàn thuốc lá cao ngút, một số báo in hình màu ném rải rác mỗi nơi một số. Ngó qua, ai cũng có thể biết được là loại phòng của những gã đàn ông độc thân, một thứ tổ quỷ khá nguy hiểm cho những cô gái ngây thơ. Nhưng Hoa chưa thể nghĩ đến chuyện đó. Nàng ngơ ngác liếc nhìn đồng sách báo rồi lại nhìn cây đàn để trên bàn:

– Anh biết đàn nữa sao?

Bằng cười:

– Biết nhưng anh đàn còn bết lắm.

Hoa chạy lại chỗ để mấy bản nhạc, lật lật vài bản. “Em ơi, nếu mộng không thành thì sao?” Nàng vớ đúng được một bài hát mà nàng mê nhất. Cầm lên tay, Hoa khe khẽ hát trong miệng.

– Em ca được bản đó không?

Hoa đỏ mặt:

– Em đâu biết nhạc? hát theo ra-dô mà.

– Cần gì phải biết nhạc mới ca được?

– Nhưng ca trật hết!

– Ca thử nghe coi nào?

Hoa gấp vội bản nhạc lại rồi lắc đầu quây quây:

– Chịu thôi. Ai mà dám ca trước mặt nhạc sĩ.

– Anh làm nhạc sĩ hồi nào đâu mà em gọi vậy?

– Thì anh biết đàn, gọi nhạc sĩ không được sao?

– Nhạc sĩ là người biết đặt ra bản ca kia, mình có biết cái khỉ khô gì đâu mà nhận là nhạc sĩ?

Hoa lại cúi xuống bản nhạc rồi không ngăn được sự ham muốn nghe đàn, nàng đưa bản nhạc cho Bằng:

– Anh đàn cho em nghe bản này đi anh.

Bằng không chối từ. Nhưng gã vừa

ôm đàn lên dạo vài tiếng thì đã buông ngay đàn xuống.

– Sao vậy anh?

– Quên, không đóng cửa, bọn con nít hàng xóm chúng bu tới coi thì hết cả đàn.

Gã nói dứt câu thì cánh cửa ngoài cũng vừa vặn được khép lại và cẩn thận hơn, gã còn khóa trái lại. Căn phòng tối hơn trước. Tự nhiên, Hoa hơi sợ hãi khi thấy Bằng nhét chìa khóa cửa vào túi.

– Bà già anh mấy giờ về?

– Không biết chừng là mấy giờ!

– Đi chợ mà không biết giờ nào về sao?

– Bả còn đi mua hụi, còn nhiều chuyện khác nữa, mình biết sao được.

Bằng trả lời xong rồi ôm lấy cây đàn liên, như muốn cho Hoa để ý nghe đàn mà đừng hỏi gì lời thôi nữa.

– Nào, em hát thử nghe coi, Hoa?

– Không. Em đâu có biết hát mà bắt em hát.

– Cứ hát đại đi. Sợ gì? Nào, nghe anh hát trước đây này!

Bằng cất tiếng hát ngay sau đó. Hoa do dự một chút rồi sau khi nhận thấy Bằng hát cũng chẳng hay gì, nàng khe khẽ hát theo...

Tiếng còi Vespa nhấn liên thanh phía ngoài và tiếng cười nói ồn ào của đám đông làm Hoa giật mình nhìn ra.

Bằng cau mày tỏ vẻ khó chịu. Hoa có vẻ lo lắng:

– Ai vậy anh?

– Máy thằng bạn.

Bằng trả lời rồi đứng dậy, tiến lại phía cửa. Hoa tưởng là y sẽ mở cửa nhưng không, y chỉ áp tai vào khe cửa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài mà thôi.

– Bằng ơi! Bằng ơi!

Tiếng gọi thật lớn nghe thấy nhức tai. Hoa ngồi ngay ngắn lại và cảm thấy bối rối như kẻ phạm tội bị bắt quả tang. Bấy giờ nàng mới thấy mình là đại đột quá chừng. Tại sao hồi nãy nàng lại không ngăn Bằng khi y gài cửa? Một cặp trai gái ở trong phòng đóng kín như thế này chỉ có trời mới bảo đảm được là không có chuyện gì bậy bạ xảy ra chứ lũ bạn bè của Bằng thì làm sao nói cho chúng tin được? Xấu hổ đến chết mất thôi. Tại sao lại phải

đóng cửa? Ngồi nói chuyện với nhau rồi tập hát thì việc gì phải đóng cửa kỹ như vậy? Chính Hoa cũng phải nhận thấy đó là một chuyện vô lý và nàng không hiểu tại sao Bằng vẫn chưa chịu mở cửa để cho lũ bạn bên ngoài vào?

– Bằng! mở cửa cho bọn tao, mày!

– Hay là nó ngủ?

– Ngủ gì thì gọi như vậy nó cũng phải dậy rồi.

– Chắc nó đi vắng?

– Vắng cái con mẹ gì đâu? Mày không thấy cửa khóa bên trong hay sao? Nếu nó đi vắng thì cửa khóa bên ngoài chứ?

– Ờ... Ờ... Đúng vậy. Nó ở trong thật.

– Tại sao nó không chịu mở cửa cho bọn mình?

– Còn tại sao nữa? Nó đang có. có...

Tiếng cười khúc khích tiếp theo, cắt nghĩa được đầy đủ câu nói bỏ lửng đó. Hoa thấy nóng mặt:

– Anh Bằng, sao không mở cửa ra?

Bằng giật mình quay lại ra hiệu cho Hoa đừng nói gì nữa, một lát, tiếng ồn ào xa dần, Bằng thở một hơi dài khoan khoái quay vào.

– Thế là thoát nợ.

Hắn ngồi xuống cạnh Hoa, dáng điệu bắt đầu lơ lả. Nhưng lần này, Hoa xô hắn ra rồi đứng lên.

– Hoa? đi đâu vậy?

– Tôi ra mở cửa.

– Mở cửa làm gì? Cứ để vậy hơn.

– Nóng quá, chịu không nổi.

Vừa nói, nàng vừa bước tới bên cửa. Bằng nhóm dậy, chạy theo giữ lấy tay nàng.

– Nóng thì cởi... bớt cái áo dài ra chứ đừng nên mở cửa lúc này, em.

Bằng kéo Hoa sát vào người hần và trắng trợn đề nghị như vậy. Hoa giằng mạnh tay về:

– Anh để tôi mở cửa.

– Không. Anh không muốn em mở cửa.

– Tôi về vậy.

Giọng của Hoa lúc đó nghiêm nghị khác thường. Phản ứng của cô gái còn mạnh mẽ. Bằng biết thế nên y không dám đi xa thêm:

– Sao em lại đòi về? Còn công việc của mình! Công việc của mình, em quên rồi sao?

– Xếp công việc lại. Tôi không cần nữa.

– Sao bỗng nhiên em trở chứng kỳ vậy? Muốn gì thì cũng nán ngồi lại chút đã nào.

– Tôi kỳ vậy đó! Anh muốn nghĩ sao cũng được!

Hoa trợn mắt nhìn vào mặt Bằng, dáng điệu hết sức quyết liệt và gay gắt.

– Hoa. Anh thật không hiểu em ra sao nữa. Tại sao em lại có thái độ khó hiểu như vậy?

– Anh tự hỏi thì biết.

– Anh đã làm điều gì cho em bất mãn?

– Lại còn làm mặt ngây thơ giả bộ nữa.

– Thật anh không biết mà.

Rồi y làm mặt rầu rĩ:

– Hoa ơi, em giận anh chuyện gì thế em nói phứt ngay ra đi chứ em cứ giữ cái điệu này thì anh khổ tâm vô cùng.

Vừa nói Bằng vừa xán lại gần Hoa, đưa tay ra định nắm lấy tay nàng. Nhưng Hoa đã hất tay y ra:

– Đừng đụng vào người tôi nữa.

Bằng đứng khựng lại:

– Mà em phải nói cho anh biết em bất mãn chuyện gì mới được chứ?

Giọng Bằng đã hơi có vẻ bức dọc, Hoa nghĩ là không nên làm cho y nổi khùng mà đổ vỡ hết. Nhưng không lẽ lại thay đổi thái độ ngay lúc đó nên Hoa làm bộ sụ mặt, hờn dỗi:

– Anh biết tại sao không? Tại anh nói dối Hoa. Anh không tốt!

– Anh nói dối em hồi nào?

Hoa xì khẽ một tiếng rồi trề môi:

– Lại còn chối nữa! Anh nói là anh ở đây với bà già anh mà có thấy bà già anh lúc nào đâu? Chỉ có mấy thằng bạn của anh chúng kéo tới gọi cửa âm ỉ làm như nhà này là nhà của chúng vậy.

Bằng cười xòa:

– Ô, tưởng là chuyện gì! Chuyện đó đâu có phải là anh nói dối em? Anh ở

đây với má anh thật nhưng má anh về dưới Mỹ một tuần nay rồi.

Hoa nguẩy người khi Bằng định đưa tay ra kéo nàng đứng sát lại:

– Anh nói sao mà lộn xộn quá, ba hồi thế này ba hồi thế kia, chẳng còn biết sao mà tin nữa!

– Lộn xộn cái gì?

– Lúc thì anh nói là má đi chợ chưa về lúc thì nói là bà về dưới Mỹ? Em biết tin câu nào cho đúng?

Bằng vẫn cười và lúc đó đã đặt được tay lên vai Hoa mà không bị nàng hất ra:

– Anh thấy chuyện đó có gì quan trọng lắm đâu mà em phải thắc mắc. Mà anh ở đây hay là má anh ở chỗ khác thì ăn nhằm gì đến chuyện chúng mình?

– Sao lại không?

Hai người đã đứng sát h lẫn vào nhau. Hoa liếc nhìn đồng hồ tay của Bằng thấy đã gần tới giờ tới chỗ hẹn với người anh bà con của Bằng rồi nên để yên cho h lẫn vuốt ve, mơn trớn mình. Chỉ còn mười lăm phút nữa thôi, còn mười lăm phút nữa là h lẫn hết có giữ mình ở tại đây mà phải dẫn mình lại gặp anh Ba. Rán chiều h lẫn một chút vậy, Hoa tự nhủ rồi để mặc cho Bằng hôn, không kháng cự. Nhưng Hoa bỗng thấy Bằng đặt tay lên khuy áo của nàng.

– Cởi áo ra cho đỡ nóng nghe Hoa.

Câu nói vừa dứt thì khuy thứ nhất trên áo của Hoa đã bật tung ra. Hoa giật mình, giữ chặt lấy tay Bằng, không cho h lẫn cởi tiếp nữa.

– Anh! Anh Bằng! Đừng!

Nàng la lớn và la thật tình. Bằng vẫn không chịu rời tay ra khỏi chiếc khuy áo thứ nhì. Y thì thầm:

– Hoa. Nghe anh nói đây...

– Anh bỏ tay ra rồi nói gì sẽ nói...

– Tại sao em lại có ý nghĩ xấu xa về anh như vậy?

Hoa trừng trừng ngó vào đôi mắt đỏ ngầu của Bằng. Hình ảnh Tư Thêm chiều hôm trước lại hiện ra. Nàng muốn đập cho gã thanh niên này một cái rồi tông cửa chạy ra đường, kêu cứu để làm nhục hẳn cho bỏ ghét. Nhưng cũng lúc đó, hình ảnh cuộc sống nhàn hạ, thanh thoi với số lương hai ngàn đồng một tháng, chiếc xe Solex băng băng chạy trên đường lộ, những chiếc áo màu xấp

đầy tử, lại như một gáo nước mát xối xuống ngọn lửa thịnh nộ của nàng. Hoa thở dài. Gã thanh niên tưởng tiếng thở dài đó là một dấu hiệu chấp thuận nên phấn khởi tiến thêm. Trong lúc Hoa mãi nghĩ ngợi không kịp đề phòng, Bằng đã giật được hết lượt khuy trên áo của nàng. Tới lúc những ngón tay nóng hổi của Bằng chạm vào da thịt nàng, Hoa mới kinh hoàng hét lên:

– Làm cái gì thế này, anh Bằng? Mở cửa ra! Mở cửa ra!

Rồi hết bình tĩnh, sự khôn ngoan lui đi nhường cho cơn giận ào ạt dâng lên, Hoa đập mạnh vào bụng Bằng...

Gã con trai ngã ngối xuống đất, kinh ngạc vì phản ứng bất ngờ của Hoa, nhưng vẫn cố gắng mỉm cười. Tuy nhiên y không dám xông vào người Hoa như

hành động điên khùng của Tư Thêm bữa trước. Nhờ dịp đó, Hoa gài khuy áo. Ý nghĩ chỉ vì số lương hai ngàn đồng một tháng mà chịu để cho Bằng coi mình ngang một con gái điếm làm cho Hoa tủi thân, không ngăn được nước mắt. Nàng đứng gục đầu vào cánh cửa, nức lên khóc.

Tuy vừa bị một cái đập đau điếng người nhưng Bằng vẫn còn bình tĩnh để nhận thấy tình thế mỗi lúc một thêm bất lợi cho hẳn nên vội đứng dậy, lại gần Hoa:

– Em... Sao em khóc?

Tiếng khóc của Hoa càng lớn hơn. Bằng càng hoảng sợ khi nghe thấy phía ngoài có nhiều bước chân qua lại. Hẳn sợ nếu cứ để cho Hoa khóc mãi, hàng xóm sẽ để ý nên cuống quýt đề nghị:

– Anh mở cửa ra nhé?

Rồi không đợi cho Hoa trả lời, Bằng đã đẩy chiếc then ngang mở rộng hai cánh cửa ra. Thấy đã mở cửa rồi mà Hoa vẫn chưa chịu nín, Bằng đổ quạu:

– Cô muốn gì nữa? Tôi đã mở cửa rồi đó, cô còn định bắt tôi phải đưa cô ra xe nữa sao?

Giọng gắt gỏng của Bằng và câu nói ngụ ý xua đuổi đó khiến Hoa giật mình. Như vậy có nghĩa là mọi chuyện đã hỏng hết rồi. Nàng không còn hy vọng gì được hẳn đưa vào Chợ Lớn giới thiệu với anh chàng tên Ba nào đó để nhận việc làm và giấc mơ có một đời sống dễ chịu với số lương hai ngàn đồng một tháng đã tan biến nhanh chóng. Hoa thở dài. Những giọt nước mắt đã cạn liền sau đó. Nàng bặm môi, quay lại nhìn thẳng vào mặt

Bằng. Nàng định nói một câu thật là tàn nhẫn, thật thắm thía để chửi vào bộ mặt đểu cáng của hắn nhưng không hiểu sao, nàng không thể nào nói được. Còn Bằng thì vẫn trôn trối ngó nàng không chớp mắt. Hoa không thể hiểu được rằng khi nàng giận dữ, nàng càng xinh đẹp bội phần. Bằng ngáy người ra ngấm cái nhan sắc kiều diễm đó rồi bất chợt thấy hối hận vì cử chỉ thô bạo của mình vừa rồi, niềm hối hận có pha một chút luyến tiếc. “Bây giờ để nó về là mình mất hắn. Mình sẽ không còn trường hợp nào gặp lại nó nữa”.

Bằng tự nhủ như vậy rồi tiến lại gần không cho Hoa cầm chiếc xác tay trên bàn.

– Hoa!

Người thiếu nữ chỉ trợn mắt nhìn gã con trai mà không buồn cất giọng cự nự. Sự thật thì Hoa cảm thấy buồn rầu hơn lúc nào hết, nỗi buồn rầu xâm chiếm nhanh chóng tâm hồn nàng với hình ảnh chuỗi ngày đen tối, cuộc đời ngõ hẹp, phố buồn và cái tương lai thê thảm như bóng đêm. Nàng cũng nghĩ như Bằng. Ra khỏi nơi đây là vĩnh viễn không bao giờ còn trở lại để gặp Bằng nữa. Vì vậy, tự thâm tâm Hoa cũng cảm thấy có một chút luyến tiếc đã để trước một cơ hội giúp mình vươn lên khỏi cái cuộc sống buồn nản, tối tăm hiện tại. Nên khi Bằng đưa tay không cho nàng cầm xác để về, nàng chưa biết phải phản ứng như thế nào.

– Hoa, anh xin lỗi em về chuyện vừa rồi. Tuổi trẻ của bọn anh thường có những phút điên rồ như vậy.

Nàng cúi mặt nhìn xuống mũi guốc và trong khi Bằng mãi mê nói tiếp thì nàng để ý thấy những móng chân của mình đã lột hết chất thuốc hồng để lộ ra những mảng cấu đen bẩn thỉu. “May mà hăn không nhìn thấy!” Hoa tự trách mình đã không chịu săn sóc đôi chân. Nàng liếc mắt ngó qua chỗ khác để cho Bằng khỏi chú ý theo dõi tia nhìn của mình mà khám phá ra mười ngón chân cấu ghét kia.

– Em có tha lỗi cho anh không?

Bằng hỏi Hoa với giọng băn khoăn thật tình và cử chỉ của y không còn trót nhả như trước nữa. Thái độ của Bằng lại cho nàng một thoáng hy vọng. Dù sao, Hoa cũng vẫn còn bị số lương hai ngàn một tháng theo dõi, ám ảnh. Nàng chưa chịu trả lời ngay nhưng sự im lặng của nàng còn có ý nghĩa hơn một câu trả lời.

Bằng hiểu như vậy nhưng vẫn gắng hỏi thêm một lần nữa:

– Em hết giận anh chưa?

Lần này, Hoa nhè nhẹ gạt đầu. Bằng mừng rỡ ra mặt. Y đưa cho nàng chiếc khăn tay của ý hãy còn xếp nguyên nếp và thơm nức mùi nước Hoa:

– Hết giận rồi thì lau nước mắt đi và tươi lên một chút cho anh coi nào. Em quên rằng đã tới giờ mình vào Chợ Lớn kiếm anh Ba hay sao?

Hoa đón nhận chiếc khăn tay đưa lên chấm chấm riềm mắt. Bằng ngắm nàng một lúc rồi bỗng kêu lên:

– Hồng, hồng vừa rồi em khóc làm cho lớp phấn hồng trên má trôi hết cả đi rồi. Em có mang đồ trang điểm đi không? Vào trong nhà có đủ gương và lược đó,

em gỡ lại tóc và thoa phấn lại đi...

Hoa ngượng gật đầu rồi đi theo Bằng vào phòng trong...

* * *

Ngồi trước đĩa mì xào thơm phức mà Hoa không thấy muốn ăn một chút nào hết. Bằng phải ép mãi, nàng mới cầm đũa chọc chọc vào đĩa mì rồi lại buông đũa, cầm lấy ly nước cam đỏ đưa lên miệng nhắm nhấp từng ngụm nhỏ.

– Sao không ăn?

– Em không đói. Anh cứ ăn đi.

– Tiếc quá. Mì ở đây ngon nhất Sài Gòn Chợ Lớn đó...

Bằng vừa nhồm nhoàm nhai vừa nói.

Hoa lặng lẽ mỉm cười nhìn Bằng ăn như là bị đói hàng tuần lễ.

– Không ăn mà cứ ngồi ngó người ta như vậy, ai ăn được?

– Thì thôi, không nhìn nữa!

Hoa cười rồi quay nhìn ra ngoài đường. Trước cửa tiệm mì là một cửa hàng Ấn Độ bán vải. Những xúc hàng bày sắp thứ tự ngay ngắn trong tủ. Những hàng áo nilon đủ màu, đủ hạng treo khắp gian hàng, bay mua phấp phới như một đàn bướm lớn đang lượn vòng trước mắt Hoa. Tự nhiên, Hoa có ý muốn được Bằng đưa qua bên đó – không phải là để mua mà là để ngắm, ngắm cho thỏa mắt — bởi vì chưa bao giờ Hoa được đứng trước một rừng màu, rừng áo như vậy. Rồi Hoa lại nghĩ đến công chuyện làm ăn của mình. Nếu đúng như lời anh Ba vừa

hứa thì sáng mai đến tiệm nhận việc, Hoa có thể được vay trước nửa tháng lương. Một ngàn đồng. Một ngàn đồng ấy, nàng sẽ dùng hết vào việc sắm sửa đồ phục sức. Mấy cái áo cũ này cần phải thay đi. Cả đôi guốc màu bình dân này nữa. Hoa sẽ đi chọn một đôi giày cao gót, loại giày mà nàng thấy bày bán trong những tiệm lớn ở đường Lê Thánh Tôn đó: “VẬY là từ mai, cuộc đời mình sẽ đổi mới. Mình không còn là một con bé lem luốc, sớm chiều xách hàng chục chiếc gà-mên đi giao cho các nhà lấy cơm tháng nữa...”

Hoa khẽ phác trong đầu một chương trình sinh hoạt trong cái nếp sống đổi mới này. Tháng đầu tiên, nàng vẫn ở với ngoại chịu khó đón xe buýt đi làm. Tháng thứ hai, sẽ về xin mẹ một số tiền cộng thêm vào số lương của nàng nữa là đủ để mua một chiếc Solex cũ rồi. Bốn ngàn

đồng chứ mấy? Hoa say mê ngắm một cô gái vừa phóng chiếc Solex qua cửa tiệm. Tà áo xanh biếc của thiếu nữ chập chờn bay, vẽ ra trong trí tưởng của Hoa hình ảnh của mình hai tháng sau. Nàng nhắm mắt lại, sung sướng mỉm cười.

– Ê, xong đây mình lại đi coi chiếu bóng nghe Hoa.

Bằng đã ăn dĩa mì và uống một chai la ve bụi, vừa lau mồm vừa đề nghị.

– Coi gì mà coi hoài vậy?

– Nhưng... biết làm gì cho hết ngày hôm nay?

– Em phải về. Có về nhà bây giờ thì tối mới đi phòng trà với anh được chứ?

– Ủ nhỉ? Anh quên mất chuyện đó.

Bằng làm bộ như quên mất chuyện

rủ Hoa đi phòng trà buổi tối trong khi thật ra y rất nhớ. Y cố ý giả quên như vậy để muốn cho tự miệng Hoa nhắc lại cái hẹn buổi tối.

– Vậy, bây giờ anh đưa em về nghe.

Hoa gật đầu nhưng giao hẹn:

– Đưa về tới đầu đường thôi nghe. Đừng để cho má nhìn thấy, bà la chết.

Bằng gật đầu và gọi nhà hàng tính tiền. Sau đó, cả hai lấy taxi. Bằng đưa Hoa về tới đầu đường Phạm Ngũ Lão thì theo lời giao hẹn, y để nàng xuống trước.

– Nhớ tám giờ nghe Hoa.

– Không nhớ.

Hoa cười vẫy tay cho Bằng bảo xe chạy trước rồi để nàng đi một mình vào ngõ. Gánh cơm của bà Tư vào giờ đó

đồng nghệt những người. Mãi bán hàng, bà không hay là Hoa đã tới cạnh mình.

– Má.

Bà Tư đang bới cơm cho khách, giật mình nhìn lên.

Thấy con gái ăn mặc lờ lợt, bà mắng khế:

– Con quý này, mày đi đâu mà đánh môi đỏ chót thế kia? Mà sao không ở bên ấy với ngoại, về đây làm gì?

Mấy anh tài xế taxi trẻ tuổi ngồi trên mấy chiếc ghế nhỏ quanh đó gương mắt thố lỗ ngăm Hoa. Một anh nổi tiếng là dạn dĩ, làm bộ hít hà như vừa ăn phải một miếng ớt cay. Rồi vừa cười hê hê, anh ta vừa nói với bà Tư:

– Trời ơi, má cho con ăn phải trái ớt cay quá.

Lập tức, mấy anh nhất mới phá ra cười theo. Bà Tư không hiểu chuyện gì cũng cười:

– Không cay mà cũng kêu tao mà cay thì mà cũng lại kêu tao. Thằng này sao mà mà nhiều chuyện quá vậy mà?

Bọn trai trẻ lại được dịp hít hà rồi kêu cay rầm rĩ và cười như vỡ xóm. Hoa đưa mắt lườm họ, bởi vì nàng hiểu câu nói bóng gió vừa rồi. Anh chàng hồi nãy nghinh lại:

– Chà, cô hai sao bữa nay trông khác quá à, như là minh tinh, tài tử vậy.

Hoa xì khẽ một tiếng rồi cự nự:

– Chú không lo ăn cho mau mà đi kiếm mối lại còn ngồi đó mà lo nói móc người khác, lãng xẹt!

Bà Tư sớ mắt lòng anh chàng khách hàng quen thuộc vội mắng át con gái rồi hỏi:

– Mày về kiểm tao có chuyện gì đó?

Hoa định báo tin cho mẹ biết là mình vừa kiểm được việc làm nhưng thấy đông người quá, không tiện nói nên chỉ gật đầu:

– Có chuyện cần mà má, để lát nữa con nói cho má nghe.

Rồi chợt nhớ tới Phương, nàng hỏi mẹ:

– Còn phần cơm nào chưa đưa cho người ta không má? Nếu còn, má đưa đây con đi cho.

Bà Tư lườm con gái:

– Cảm ơn cô. Đợi cô về đưa cơm

dùm thì khách ăn người ta đã ngủ trưa hết rồi.

Câu nói của Bà Tư lại là một dịp để cho mấy gã đàn ông rần mắt hô hố cười và chăm chăm ngó nàng như quan sát một hiện tượng kỳ dị. Hoa biết mình vừa hỏi một câu, một câu hớ hênh, đứng cúi mặt nhìn xuống đất để cho bớt sượng. Nhưng rồi những con mắt đồ dòn nhìn vào nàng, khiến nàng lại cảm thấy bức bối và đâm ra oán trách mẹ. Nàng vùng vằng:

– Thôi con về bên với ngoại đây.

Nói xong nàng định quay gót liền. Nhưng bà Tư đã gọi giật lại:

– Khoan đã, mày làm cái gì lặt đặt vậy? Vừa về chưa kịp nói gì đã tính đi rồi.

Hoa đứng lại, sậu mặt ngó lên khoảng không, tỏ ý vẫn còn giận dỗi.

Bà Tư thu dọn chén đĩa vừa hỏi tiếp:

– Mà hồi nãy mày nói là có chuyện gì đâu, sao không nói phứt cho rồi? Chuyện gì vậy?

Câu hỏi đó khơi lại niềm vui trong lòng Hoa. Nàng quay lại nhón nhoẻn cười:

– Chuyện bí mật lắm, má. Lát nữa về nhà, con nói cho má nghe.

Gã tài xế taxi lại thừa dịp tấn công Hoa liền:

– Chuyện bí mật coi chừng bật mí đó nghe cô Hoa!

Hoa chau mày:

– Vô duyên không kìa! Chuyện gia đình người ta mà cứ xía vô vậy không biết xấu hay sao?

Bà Tư lại phải mắng át con gái để lấy lòng khách rồi móc túi lấy xâu chìa khóa đưa cho Hoa:

– Vậy, mày về nhà trước đi, đợi tao bán hết chỗ này rồi tao xếp hàng về sau.

Hoa đón chùm chìa khóa trên tay mẹ nhưng chợt nhớ đến Tư Thêm, nàng lo lắng hỏi nhỏ:

– Còn thằng chả đâu rồi? Y có nhà, con không dám về đâu!

Bà Tư thở dài:

– Hắn đi rồi. Buổi sáng vừa lấy tao hai trăm bảo là đi lo công chuyện mà chẳng biết lo nổi chuyện gì không hay lại

chui vào đầu cho đã đời rồi khuya mới mò về.

Nghe nói Tư Thêm không có nhà, Hoa vui mừng ra mặt. Nàng bỏ xâu chìa khóa vào trong xách tay rồi nhún nhảy đi về nhà. Tới gần nhà Phương, tự nhiên Hoa cảm thấy bối rối. Không hiểu một mảnh lục nào kim chân nàng lại ngay dưới gốc cây mận trước cửa nhà Phương ở trọ. Rồi nàng nhìn lên. Trong khung cửa sổ, Phương thò đầu ra. Cả hai cùng nhìn nhau một lúc. Hoa ngượng ngập mỉm cười. Phương cười trả lại. Như vậy rồi thôi, cả hai không biết nói gì với nhau nữa. Hoa làm bộ ngắm những chùm mận nhỏ trên cành vì nàng biết là Phương vẫn đang chăm chú nhìn mình. Nhưng không lẽ cứ đứng mà nhìn hoài những chùm mận như vậy? Bất buộc,

nàng phải rời bước. Chợt tiếng Phương vẳng xuống:

– Bữa nay Hoa đi đâu mà người khác đem cơm tôi vậy?

Anh chàng học sinh này không nhát như Hoa vẫn tưởng. Câu hỏi gợi chuyện của chàng làm cho Hoa dạn dĩ thêm,

Nàng ngược mắt nhìn lên mỉm cười:

– Em về bên ngoại ít bữa.

Trả lời xong, nàng ngó vào trong nhà trọ của Phương. Thật may mắn hết sức. Không có ai trong nhà lúc đó cả.

– Cô... mời cô lên... tôi gửi tiền cho bác.

Phương đáp ứng nói. Hoa ngần ngại một chút rồi đẩy cửa bước lên lầu. Mọi bữa, những bậc thang dẫn lên căn lầu

của Phương đối với nàng quen thuộc vô cùng mà sao bữa nay nàng cảm thấy hồi hộp như lần đầu tiên. Nàng lên đến bậc thang chót một cách khó nhọc và tới khi bước vào phòng của Phương, sự tự nhiên thường nhật của nàng tan biến đi đâu hết cả. Nàng bối rối nhìn Phương. Phương cũng đang trân trối nhìn nàng.

– Bữa nay trông cô Hoa khác hẳn mọi ngày.

– Dạ.

Hoa sung sướng nhận lời khen tự miệng Phương thốt ra. Suốt từ đêm trước nàng chỉ đợi có phút này: Được nghe chính miệng Phương khen nàng.

– Mời cô ngồi.

Phương kéo ghế, mời Hoa rồi ra bàn lục cuốn sổ tay chi tiêu hàng tháng mang

lại, ngồi xuống trước mặt nàng.

– Tháng này, tôi bắt đầu lấy cơm từ...

– Thôi chuyện đó dẹp qua một bên đã, anh. Hôm nay, ngày nghỉ của em mà!

Hoa nói bằng một giọng đùa cợt nhưng trong thâm tâm cảm thấy oán trách anh chàng học sinh khờ dại này. Cái gì mà lúc nào hễ gặp nàng là anh chàng lại cứ mang những chuyện tiền cơm, tiền chợ ra tính? Phương không thể nói một chuyện nào khác hơn được sao? Hoa nghĩ đến cái lối tán tỉnh táo bạo của Bằng ở trong rạp ciné hồi sáng và cảm giác nóng bỏng của những cái hôn mà y đặt lên môi nàng chột sống lại. Nàng nghĩ, nếu lúc này Phương cũng làm như vậy có lẽ nàng sẽ không từ chối. Nhưng, Phương lại không dám hành động sỗ sàng như vậy. Anh chàng lúng túng mím

cười rồi gấp cuốn sổ lại, ngậy người ra nhìn Hoa. Thành thử trong câu chuyện Hoa lại là người chủ động:

– Hôm nay, anh không đi học sao?

– Chưa tới giờ. Bốn giờ chiều, tôi mới phải đi.

Hoa đứng lên, đi đi lại lại trong phòng cho cử chỉ bớt cứng nhắc. Nàng sắp đặt lại cuốn sách trên hộc của Phương rồi làm ra vẻ thân mật trách móc:

– Gớm, anh ở bừa bộn quá. Sách vở lung tung, giường nệm bừa bãi thế này mà chịu được sao?

Mặt Phương đỏ gay:

– Quen rồi nên... cũng không thấy khó chịu nữa!

Hoa đi lại gần Phương:

– Để bữa nào rảnh em qua dọn dẹp cho anh. Có chịu không?

Dáng điệu của Hoa lúc đó rất khiêu khích. Sau bài học mà Bằng vỡ lòng cho nàng buổi sáng, nàng đã hiểu đàn ông ham muốn những gì nơi người con gái. Bấy giờ Phương chỉ cần đưa tay ra một cái là Hoa sẽ ngoan ngoãn nằm gọn trong vòng tay ôm của chàng rồi. Nhưng nàng thất vọng. Phương, không hiểu đứng đắn thật hay là nhút nhát, chỉ đứng im và cặp mắt bối rối chớp nhanh:

– Ai dám phiền cô chuyện đó?

Hoa thở dài, những mũi tên thứ nhất đã buông lỗ, Hoa phải tiếp tục bắn thêm mũi tên thứ hai:

– Chuyện nhỏ ấy có gì mà phiền. Anh không có gia đình, thiếu người săn

sóc, em qua đây trông coi nhà cửa cho anh không được hay sao?

Phương càng thêm bối rối và mắt mỗi lúc một đỏ thêm, trông cái dáng điệu ấy, Hoa lại thấy Phương đáng yêu hơn.

– Anh có bằng lòng nhận em là em gái của anh không?

Phương không dám trả lời, chỉ gật đầu nhè nhẹ. Cuộc tấn công của Hoa lại tiếp diễn:

– Anh sống một mình như thể này có lúc nào thấy buồn không?

– Cũng có nhiều lúc buồn...

– Sao không rủ mấy cô lại chơi cho vui?

Bấy giờ Phương mới cười và tiếng nói đã bớt run:

– Máy cô nào?

– Bạn gái của anh chứ còn ai nữa?

Phương lắc đầu:

– Tôi không có bạn gái.

– Thật không?

– Tôi nói dối cô làm gì!

Hoa dí ngón tay trở vào ngực Phương, rồi trề môi:

– Không tin được các anh! Người nào cũng nói vậy nhưng lật bóp ra coi thì đây một xấp ảnh...

Thái độ cợt nhả của Hoa giúp Phương dạn dĩ. Anh nắm lấy tay nàng:

– Ảnh gì?

Nàng làm bộ gỡ tay Phương ra nhưng chính là để cho Phương có dịp nắm cả lấy hai bàn tay của nàng:

– Không biết!

Lúc này hai người đã tay trong tay, mặt đối mặt và Hoa đã nghe thấy rõ hơi thở dồn dập của Phương. Toàn thân nàng bỗng nghe êm ái khác thường. Cảm giác ấy không giống như cảm giác lúc bị Tư Thêm ôm gọn trong lòng và cũng khác hẳn lúc ngồi trong rạp chiếu bóng với Bằng.

– Cô Hoa!

Nàng nguẩy người, nhẹ trách:

– Cứ gọi em là cô mãi nghe chẳng thân mật một chút nào cả.

Nàng nhận thấy bàn tay của Phương run run nhẹ nhẹ trong tay mình.

– Vậy cô Hoa muốn tôi kêu bằng gì bây giờ?

– Em là em gái của anh rồi thì anh cứ gọi em là em nghe có gọn hơn không?

– Vậy, cô Hoa cho phép...

– Lại cô rồi! Anh này kỳ không?

– Xin lỗi... em... em.

Phương vừa cười vừa ấp úng nói. Hoa yên trí là sau đó thế nào Phương cũng kéo nàng vào sát người và sẽ... Nàng nhắm mắt lại, trong một cử chỉ đắm say, chờ đợi. Chợt Hoa thấy cả người mình nhẹ hẫng đi. Phương đã buông tay nàng ra nhưng không phải để làm cái cử chỉ mà nàng chờ đợi. Anh chàng đã rời chỗ

Hoa và đang đứng trước bàn viết, loay hoay tìm kiếm một vật gì. Tuy đang bức mình vì bị thất vọng, nhưng Hoa cũng tò mò chạy lại cạnh Phương:

– Anh kiếm cái gì vậy?

Phương không trả lời Hoa, lục một hồi nữa rồi reo lên:

– Đây rồi!

Anh chàng rút ra một cuốn vở học trò rồi đưa cao lên nói với Hoa:

– Em biết cái gì đây không? Tập nhật ký của anh đó.

Rồi Phương lật lật mấy tờ cuối, chỉ cho Hoa coi một trang có vẽ một bông hồng tô màu đỏ sẫm:

– Đây là bài thơ anh làm tặng em hồi mới gặp em.

– Thơ à? Anh đọc lên nghe coi.

Phương trịnh trọng ngồi xuống ghế, lấy giọng ngâm nga. Hoa mù tịt về thơ phú nhưng nàng cũng thấy cảm động vì không ngờ là Phương đã để ý tới nàng từ lâu mà nàng vẫn tưởng là chàng vô tình với mình. Giọng Phương rền rĩ thiết tha.

Nhớ thuở nào xưa em đến ta

Nồn nà trong dáng một loài Hoa

Anh nhìn say đắm mà không dám

Bạo dạn tới gần chỉ đứng xa¹.

Đến chỗ đó thì Hoa cảm động lắm. Ra như vậy đó. Anh nhìn say đắm mà không dám bạo dạn tới gần. Chỉ đứng xa! Hoa đứng sau lưng Phương, tì hân cảm mình vào vai chàng và ngửi thấy mùi đặc biệt của da thịt con trai từ người

1 Phóng tác theo ý một bài thơ của Hoàng Hải Thủy, 1953.

chàng tỏa ra. Cho tới phút đó, Hoa mới cảm thấy thế nào là hương vị ngây ngất của tình yêu thuần túy. Nàng nghĩ rằng mình có thể đứng như vậy mãi mãi, đời đời với người yêu và quên hết cái thế giới bỉ ổi, bẩn thỉu của loài người bên ngoài...

– Đọc nữa đi anh. Em muốn nghe, em muốn thuộc lòng những câu thơ của anh...

Hoa vẫn tựa cằm trên vai Phương, nói thì thầm vào tai chàng như không muốn cho một kẻ thứ ba nào nghe lọt. Cái lối đứng áp cả người vào lưng con trai đó, Hoa đã học được ở trên màn bạc sáng nay. Lẽ ra nàng phải vòng tay ra phía trước mà ôm lấy Phương mới đúng kiểu đứng của cô đào Lít-Tay-Lo trong phim nhưng vì Phương nhút nhát quá, nàng không dám áp dụng lối đó. Tuy nhiên, hơi nóng từ miệng nàng phả vào gáy Phương

cũng đủ khiến cho anh con trai này rạo rức cả người rồi. Nhưng Phương lại cho là Hoa vô tình nên không dám cử động mạnh, sợ nàng đổi ý sửa lại dáng đứng, chỉ ngoan ngoãn chiều theo ý nàng, tiếp tục ngâm nga:

Em vô tình quá có hay đâu

Những lúc mình anh lặng lẽ sâu

Một ngọn đèn xanh ngời đối bóng

Ngắm từng hơi thuốc trắng đêm sâu

Anh gọi thầm em trong giấc mộng.

Mùi hương dạ lý chợt bay vào

Ý hoa ngào ngạt đầy chần gối

Càng gọi trong lòng nỗi khổ đau...

Hoa chớp chớp đôi mắt rồi dụi hắt đầu vào cổ Phương cảm thấy trong lòng

đã no nê sung sướng nhưng còn nhõng nhẽo làm bộ cật vấn:

– Có đúng là anh làm bài thơ cho riêng em không đó. Hay là anh làm cho một cô nào khác...

Phương xoay mặt lại, miệng chàng chạm hờ vào một bên má Hoa, hơi thở nóng rực:

– Sao em nở ngờ anh như vậy? Em không tin anh sao?

– Không biết!

Vẫn cái dáng điệu nhõng nhẽo, Hoa lắc đầu. Lần này cánh tay của Phương đã vươn nhẹ ra phía sau, quàng tay qua vai Hoa và hôn nhẹ lên mái tóc của nàng. Rồi có lẽ vì thi hứng hầy còn dào dạt, anh chàng không làm thêm một cử chỉ nào khác nữa mà lại rên rĩ ngâm tiếp:

Lòng anh quán vắng chợ chiều

*Tháng năm đã trải qua nhiều đau
thương*

Tình em là ánh trăng vàng

Soi trên quán vắng mơ màng đêm đêm...

Nhưng giữa lúc cả tâm hồn Hoa đang mê đi vì sự vuốt ve của những lời thơ êm ái du dương đó thì từ dưới đường, tiếng bà Tư ới ới gọi nàng vọng lên. Hai người vội buông nhau ra.

– Chết không, má em đang kiếm ở dưới. Có sao không?

Khuôn mặt đang từ những nét đắm say mơ màng thi sĩ của Phương vụt đổi sang màu xám xịt, lo âu. Hoa thấy người yếu hoảng hốt như vậy mà tội nghiệp:

– Không sao đâu, anh đừng lo!

– Bà mà biết em lên đây thì...

– Đã bảo không sao mà!

Nàng gắt khế, sửa lại mái tóc và vuốt lại nếp áo cho ngay ngắn rồi mỉm cười, tát khế lên mà người yêu:

– Làm gì mà cuống lên vậy, cưng? Bà gọi mặc bà, mình cứ ở trên này, ai biết đâu mà kiếm?

Phương là mẫu thanh niên yếu ớt, rất sợ những chuyện phiền phức, lòi thối tới mình nên vội xua tay:

– Không được đâu, em!

Thấy Phương cuống quít lo sợ như vậy, Hoa lại càng muốn trêu thêm. Nàng biết là dù bà Tư có biết nàng ở trên này cũng chẳng hề gì. Nàng có hàng ngàn cách để nói dối mẹ.

– Sao không được?

Hoa đứng sát lại Phương, ngược mắt lên nhìn chàng rồi hỏi tiếp:

– Bộ anh muốn đuổi em về phải không?

Phương càng luống cuống:

– Không phải vậy đâu... Không phải anh muốn...

Hoa nắm cánh tay Phương giật khế:

– Không phải vậy thì tại sao? Anh sợ gì?

– Anh sợ mọi người biết...

Hoa làm mặt hờn giận quay đi:

– Phải mà, tôi hiểu rồi... Anh khi tôi, anh không muốn... mọi người thấy anh ở đây với tôi...

Phương vội vã ôm lấy Hoa:

– Đừng nói vậy, em. Anh yêu em, anh đâu có sợ những chuyện đó? Em đừng nói vậy, tội nghiệp anh.

– Anh đuổi thì tôi về!

Hoa lấy dáng điệu cương quyết, đưa tay lên gỡ tay Phương ra. Tiếng gọi của bà Tư ở phía dưới lại vọng lên. Hoa thấy không nên đùa cợt thêm nữa vì nàng hiểu là Phương lo sợ thật tình. Nàng cầm chiếc xác lên tay rồi vẫy Phương lại. Phương ngoan ngoãn như một con cừu, bước tới đứng trước mặt nàng. Hoa đưa tay ra cho Phương nắm rồi hỏi nhỏ:

– Anh yêu em thật không?

Phương không trả lời mà chỉ nhẹ gật đầu. Tiếng bà Tư ở phía dưới hỏi chị Bảy bán quán rõ mồn một:

– Mà có thấy con Hoa nó đâu không?

Hoa kéo Phương lại gần mình:

– Anh nói là anh yêu em đi!

– Anh yêu em. Anh yêu em.

Và Phương cúi xuống. Hoa hé miệng đón cái hôn thứ nhất trong đời nàng, một cái hôn mà nàng vừa đón nhận vừa trả lại và tận hưởng những cảm giác say đắm đầu tiên của hương vị yêu đương...

* * *

Bà Tư trợn tròn đôi mắt nhìn Hoa. Số tiền hai ngàn đồng một tháng mà Hoa vừa nói khiến bà không thể nào tin được. Con gái của bà mà kiếm nổi việc làm với số lương hai ngàn? Thật là một

chuyện khó tin! Bởi vì bà nghĩ rằng Hoa chỉ có thể thành một cô thợ may mà thôi nên bà đã nhắm trước cho Hoa một nơi để gửi nàng tới đó học nghề rồi. Từ sau lúc gửi Hoa về sống tạm bên ngoại, bà Tư đã nghĩ đến chuyện đó. Bà đã đi hỏi một vài nơi và đã tìm được một tiệm may y phục phụ nữ, chịu nhận cho Hoa học việc nuôi cơm trong một năm đầu. Đối với bà Tư, cái nghề đó rất hợp với Hoa, và tìm được một nơi để cho Hoa học việc là một kỳ công của bà. Giữa lúc bà Tư đang lo lắng cho tương lai của con gái như vậy thì Hoa về báo tin là nàng đã kiếm được việc làm, mà việc này lại mang lại cho nàng mỗi tháng một số lương hai ngàn đồng. Hai ngàn đồng! Số tiền ấy đâu phải là nhỏ? Bà Tư nhìn con gái bằng con mắt ngỡ vực:

– Có thật là họ trả mày hai ngàn đồng một tháng không?

– Sao không thật? Vô lý mà con lại bịa chuyện ra để gạt má?

Bà Tư vẫn chưa hết thắc mắc:

– Làm có mỗi một việc đó mà lãnh một tháng hai ngàn?

– Họ nói là sau ba tháng làm việc, nếu mình khá, họ sẽ tăng lương thêm nữa...

– Mày phải coi chừng đó, tao thấy chuyện này vô lý quá. Biết đâu họ lợi dụng mày để làm chuyện khác?

– Chuyện khác là chuyện gì, má?

Bị con gái hỏi, bà Tư không biết trả lời ra sao. Ý bà định nói xa xôi cho con gái hiểu đến những cái nghề nguy hiểm

nhưng bà không dám nói trắng trợn ra điều đó. Bà lúng túng một hồi rồi mới tìm được cách nói cho Hoa hiểu.

– Mà có nhớ con Năm không?

– Con Năm nào má?

– Con Năm hồi trước ở kế bên nhà thím Hợi đó. Mà quên rồi sao?

Hoa gật đầu:

– Con nhớ rồi. Mà chuyện đó có ăn nhằm gì đến chuyện của con đâu?

– Thì hồi đầu, con Năm cũng được người ta muốn đi làm cái nghề bán bar rồi sau...

– Ê má, con đâu có làm nghề vậy?

Hoa đỏ mặt, gân cổ lên cự nự mẹ. Năm, tên một cô gái điểm hồi xưa ở trong

xóm. Hồi đó, Hoa cũng bắt chước những người lớn, mỗi lần gặp Năm là nàng vội vã quay đi chỗ khác như là sợ mắc bệnh truyền nhiễm vậy. Sau này, trong xóm có người ghét Năm nên họ rơi thư bảo quận tới bắt Năm. Từ đó, không ai hiểu Năm phiêu bạt tới làm ăn ở phương nào nhưng cái tiếng xấu xa của Năm vẫn còn để lại trong xóm. Vì vậy khi thấy mẹ ví cái nghề bán hàng của mình như cái nghề bán bar của Năm, Hoa mới lớn tiếng cự nự. Bà Tư thấy dáng điệu giận dữ của con thì biết là mình đã lỡ lời nên đành cười:

– Thì tao có biết đâu? Hồi đó, nó cũng nói là nó đi bán hàng...

– Bán bar khác mà bán hàng khác, chú giống nhau sao được?

– Ờ, tao đâu có biết!

Bà Tư nói như để xin lỗi con gái rồi
lảng sang chuyện khác:

– Mà cái sở may làm ở đâu? Có gần
đây không?

– Trong Chợ Lớn kia, má.

– Sao xa dữ vậy?

– Có xa như vậy thì người ta mới
chịu trả mình hai ngàn đồng một tháng
chứ?

– Rồi may đi làm bằng cái gì?

Hoa nghĩ đến hình ảnh chiếc Velo
Solex. Nàng nhoẻn miệng cười, ngồi sát
lại cánh mẹ:

– Con... con định về nhờ má chuyện
ấy đó.

– Chuyện ấy là chuyện gì?

– Má à...

Hoa ngập ngừng nhìn mẹ một chập lâu rồi thu hết can đảm, nói liền một hơi:

– Má cho con mượn tiền mua cái Solex. Rồi đi làm có lương mỗi tháng con trả góp lại má.

Bà Tư trợn tròn mắt:

– Cái gì? Mà y vừa nói gì tao không rõ.

Hoa kêu lên:

– Trời ơi, có vậy mà má không hiểu hay sao?

– Tao không hiểu mà y định nói gì thật mà?

– Có má làm bộ không hiểu thì có. Con nói là má cho con vay tiền....

Hoa ngập ngừng, nhìn mẹ dò xét phản ứng.

– Vay tiền làm gì? Mà nói là mà đi làm rồi mà, cần gì đến tiền?

– Nhưng từ nhà đến sở con đi bằng cách nào?

– Đi xe buýt chứ còn gì nữa? Con nhà nghèo chỉ có cái đó là tiện nhất thôi.

Hoa lắc đầu:

– Không có đường xe buýt thì làm sao mà đi được?

– Giờ muốn gì?

– Con muốn mua cái xe Solex để đi làm.

– Lấy tiền đâu mua?

– Vậy con mới phải nhờ đến má.

– Tao làm gì sẵn tiền? Có đồng nào thì phải đưa hết cho thằng chả nó ăn nhậu rồi còn tiền ở đâu nữa mà mày hỏi?

Hoa không thất vọng vì biết là mẹ nói dối. Nàng tủm tủm cười:

– Thôi mà má giấu ai chứ giấu con làm gì, tội nghiệp quá, má.

– Tao nói thật chứ bộ mày tưởng tao nói dối sao? Mày xem ở nhà này còn cái gì đáng giá nữa không? Tháng trước còn được cái ra-dô để nghe tiếp vận cải lương cho nó vui nhà. Thằng chả cũng mang đi gửi bộ căng tưa mất mẹ nó rồi, lần này thì tao cho mất luôn, không thèm đi chuộc về nữa! Không nghĩ tới thì thôi, hể nghĩ tới là lại muốn lên ruột!

– Má! Sao má cứ đưa chuyện này qua chuyện khác vậy. Con đang nói chuyện

về cái xe Solex của con mà!

Bà Tư thở dài:

– Chuyện gì ở cái nhà này rồi cũng đưa tới chuyện tiền bạc hết! Tao muốn chết phứt cho rồi!

Hoa lắc đầu ái ngại nhìn mẹ:

– Thì ai bảo má cứ dễ dãi với ổng làm chi. Con thấy má cứ kêu hoài, kêu hoài mà hể ổng hỏi đến tiền là má lại ngoan ngoãn đưa liền. Vào địa vị con thì một đồng, con cũng không thềm đưa!

Bà Tư ngó mông lung ra cửa, con mắt buồn rầu và tiếng trả lời vọng lên yếu ớt:

– Nói như mày thì còn chuyện gì nữa!

– Má sợ gì! Đàn ông sống nhờ vợ mà không biết nhục!

– Hoa!

– Con như má thì con sẽ cương quyết bảo thẳng vào mặt ông... biệt có sợ!

Bà Tư cúi mặt nhìn xuống rồi lấy hộp trầu ra nhặt một miếng đưa lên miệng tóp tép nhai. Hoa biết là câu chuyện sẽ dang dai sang nhiều vấn đề khác, nếu không lời mẹ trở lại vấn đề chính:

– Mỗi tháng con sẽ đưa gửi má một ngàn đồng.

– Hả? Sao mà điều quá vậy? Thật hay giỡn đó mà?

Hoa làm mặt tỉnh, coi như chuyện mua xe đã thành:

– Có gì mà thật với giỡn? Bây giờ má cho con vay năm ngàn, con trả góp cho má sáu tháng, mỗi tháng một ngàn.

– Năm ngàn đâu mà đưa cho mày?

Bà Tư nhăn nhó nhìn Hoa, cố gắng làm cho con tin là mình nói thật. Hoa ngồi im, làm mặt hờn giận không nói gì nữa. Bà Tư vẩn một liều thuốc, châm lửa hút rồi vừa thở khói phì phà vừa nói tiếp:

– Khoan khoan cho má một chút để rồi sẽ tính sau chứ nói thật, lúc này má kẹt lắm...

– Mả xem có chỗ nào hỏi mượn cho con vậy, chứ đi làm không có xe thì cực lắm.

– Hỏi đâu bây giờ?

– Má đi qua bên thím Cương hỏi thử xem?

Bà Tư vội xua tay:

– Con mẹ đó lấy lời nhiều lắm, không được đâu.

– Mình cần quá thì chịu vậy chứ không lẽ vì sợ phải chịu lời nhiều mà không có xe đi làm hay sao?

– Để má tính chỗ khác thì hơn. Trong khi chờ đợi, con hãy chịu khó đi xe buýt ít bữa vậy.

– Con đã nói là chỗ con làm không tiện đường xe buýt rồi mà. Má cứ qua hỏi thím Cương cho con đi. Lời mười phân là cùng chứ gì?

Thấy con thúc bách quá, bà Tư đành phải nhận lời.

– Để tối tao qua bến xem sao. Sợ mượn một lúc năm ngàn đồng hơi nhiều, thím không có đủ đâu.

Hoa cười:

– Thì thiếu bao nhiêu má... đắp cho con. Nhiều thì sợ má không có chứ một vài ngàn thì lúc nào ở trong cái hộp bích quy của má chẳng có.

Thấy con gái nhắc đến chỗ giấu tiền của mình, bà Tư tái mặt. Cái hộp bích quy mà bà vẫn cất tiền chỉ có mình bà biết mà thôi. Không hiểu làm cách nào Hoa lại khám phá ra được.

– Ai bảo mày tao cất tiền trong hộp bích quy?

– Con nhìn thấy mà.

Bà Tư nhìn mái tóc uốn của con gái:

– Mày dám lấy tiền của tao đi làm tóc quá!

– Không, con không rờ đến cái hộp tiền của má đâu. Tiền này là tiền của con mà. Không tin má vào đếm thử lại coi.

– Tao đếm lại mà thiếu đồng nào thì mày chết với tao. Tiền đó là tiền hụi của người ta chứ không phải...

Chưa nói hết câu, bà Tư đã lật đật bước xuống bếp. Sự thật, Hoa cũng không hay biết gì về chuyện bà mẹ có tiền cất giấu trong hộp bánh bích quy. Nàng nói dóc mà hóa ra trúng bởi vì một bữa nàng nghe Tư Thêm hỏi nàng có thấy cái hộp bích quy màu vàng lợt của mẹ nàng ở đâu không? Nàng trả lời không biết thì Tư Thêm sục sạo đi kiểm khắp nhà. Hoa hiểu ngay là chiếc hộp bích quy kia là chỗ cất tiền của mẹ. Nhưng ở trong đó

có bao nhiêu tiền thì nàng không rõ. Vì vậy, hôm nay Hoa mới làm như là đã biết chỗ cất tiền của mẹ để bà hoảng lên mà lấy ra soát lại. Như vậy, nàng sẽ có dịp biết rõ số tiền dành dụm của mẹ là bao nhiêu mà liệu mượn một ít. Quả nhiên bà Tư trúng kế con gái. Bà xuống bếp nạy viên gạch ở dưới chỗ để chứa than, moi ra một bọc nhật trình. Tháo bỏ lớp giấy bên ngoài ra, bà Tư đem chiếc hộp đựng tiền lên nhà trên. Hai mẹ con cùng chăm chăm nhìn vào những xấp bạc mới nguyên, xếp ngay ngắn giữa hộp. Rồi bà Tư bắt đầu đếm. Một ngàn... hai ngàn... ba ngàn. Hoa như ngửi thấy mùi giấy bạc thơm phức bốc lên. Tám ngàn, mười ngàn... Mười một ngàn... bà Tư vẫn tiếp tục đếm.

Hai mẹ con không để ý đến một người thứ ba vừa bước vào phòng và

y cũng đang đứng say mê nhìn ngắm những tờ giấy bạc trong hộp bích quy. Đó là Tư Thêm. Mãi tới lúc Bà Tư đếm xong tiền và sắp sửa đậy nắp hộp lại, hai mẹ con mới phát giác thấy Tư Thêm ở trong phòng, nhờ mùi rượu từ hơi thở y bốc ra. Cả Bà Tư lẫn Hoa đều cảm thấy như bị điện giật. Năm ngón tay của Bà Tư bỗng cứng đờ ra không thể nào đậy chiếc nắp hộp lại như cũ được.

Tư Thêm cười khan một tiếng rồi ngồi xuống cạnh Hoa đưa tay ra định lấy hộp tiền:

– Mình đưa tôi đậy giúp cho. Gì mà lúng túng mãi vậy?

Bà Tư vội kéo nhanh hộp tiền vào lòng mình:

– Không ai mượn!

Mùi hôi rượu từ miệng Tư Thêm thở ra khiến Hoa sợ hãi. Nàng vội đứng lên. Trên giường chỉ còn Tư Thêm và mẹ nàng.

– Mình đưa tiền cho tôi đi chuộc cái ra-dô về nghe chơi.

– Tiền nào mà đưa?

Tư Thêm chòng chọc nhìn vào hai bàn tay đang ôm chặt hộp tiền của vợ rồi lẩm bẩm:

– Mười bốn ngàn hai trăm đồng... Mười bốn ngàn hai trăm... Đủ để sang lại cái quán cà phê của thằng Thới...

Bà Tư xanh mặt:

– Cái gì? Tiền này đâu phải của mình mà tính chuyện đó?

Tư Thêm tự nhiên không để ý tới câu nói của vợ. Y vẫn tiếp tục nói một mình:

– Nó đòi hai chục ngàn, mình trả trước nó mười ngàn... Mỗi tháng sẽ góp một ngàn nữa... Chắc nó chịu đó.

Bà Tư nhìn Hoa rồi lại nhìn chồng. Tư Thêm ngồi như con cọp chần lối, rình mồi. Hoa cũng lo thay cho mẹ. Số tiền ấy quả thật là mối nguy cho bà Tư, vì nó có thể làm cho Tư Thêm nổi lòng ham muốn mà dùng vũ lực để chiếm đoạt. Nàng đã từng có lần chứng kiến Tư Thêm đánh mẹ mình chỉ vì ba trăm bạc. Bây giờ, với số tiền lớn như vậy thì chắc chắn là không thể nào thoát được Tư Thêm. Y sẽ tìm đủ mọi cách để chiếm nó. Bỗng Hoa nảy ra một kế cứu mẹ. Nàng làm mặt tự nhiên:

– Má đưa tiền con đem về cho ngoại trả lại người ta.

Nàng đưa mắt ra hiệu cho mẹ rồi chìa tay ra.

Bà Tư chưa kịp làm gì thì Tư Thêm đã quay lại, xô Hoa ra.

– Con dĩ ngựa này sao không đi luôn với mấy thằng ông nội của mày đi, còn vác cái mặt chó ghẻ về nhà tao làm gì nữa?

Hoa bị cái xô quá mạnh, đầu va vào tường, nhưng không cảm thấy đau đớn mà chỉ uất vì câu nói khốn nạn của Tư Thêm. Nàng quên cả sợ hãi:

– Ông không có quyền nói như vậy!

Tư Thêm quay lại lườm mắt nhìn Hoa cười nhạt:

– Cô tưởng là cô đi với ai từ sáng tới giờ, tôi không biết sao? Không phải cô thì con điểm nào ôm lấy trai ở trên taxi lúc đi qua chợ Bến Thành đó?

Hoa toát mồ hôi, lặng người trước câu nói của Tư Thêm. Ra y đã nhìn thấy hết mà nàng không hay. Tuy nhiên, tới nước cùng rồi nàng đâm ra liều lĩnh:

– Này, đừng có bịa đặt cho người ta...

Tư Thêm cất tiếng cười như vỡ nhà:

– Mày khôn hồn thì rút đi chỗ khác, tao sẽ thương tình mà làm ngơ cho. Bằng không tao qua bên kêu thằng Phương sang đây thì lúc đó mày chớ trách tao tàn nhẫn. Nói vậy, mày đã hiểu chưa? Hiểu rồi thì ra ngoài kia cho tao bàn chuyện với mẹ mày!

Hoa cúi gằm mặt nhìn xuống đất,

không hiểu tại sao Tư Thêm lại còn biết cả câu chuyện giữa nàng và Phương?

– Sao? mà nhất định đứng đó để đương đầu với tao phải không? nếu vậy, giỏi! Chờ đó, tao nói chuyện với mẹ mà xong tao sẽ qua bên lòi cổ thằng Phương sang để hỏi xem nó với mày đã làm gì ở trong phòng nó cả buổi sáng nay.

– Ông đừng nói láo!

Hoa run run nói với Tư Thêm và mắt nhìn trộm mẹ. Nhưng lúc đó bà Tư không còn để ý tới chuyện gì nữa, hai tay ôm khư khư lấy chiếc hộp tiền vào lòng, giữ chặt lấy nó, giữ thật chặt như giữ một phần thân thể của mình vậy. Mà đúng thế, số tiền này, những tờ giấy bạc mới tinh, thơm phức là máu, là thịt của bà. Không thể nào để nó lìa khỏi thân thể được. Thằng Tư Thêm có giết bà, nó có

thể thọc ngay con dao vào giữa họng bà, bà cũng quyết không rời hộp tiền. Bao nhiêu năm, bao nhiêu ngày tháng còng lưng vì gánh hàng nặng trĩu, gội nắng tắm mưa bà mới tạo ra được số tiền đó. Bà nhịn ăn nhịn mặc, đau không dám uống thuốc, mệt không dám nghỉ ngơi, vì nó. Vì muốn có một số vốn để lúc về già, không còn sức lực làm lụng nữa, có cái để mà sống. Sống với Tư Thêm, lúc nào người thiếu phụ khổ sở này cũng lo nghĩ tới những chuyện bất trắc mai hậu.

Bà không tin rằng Tư Thêm sẽ ăn đời ở kiếp với bà. Và dù hẳn có chung thủy sống với bà tới lúc răng long đầu bạc chẳng nữa thì hẳn cũng chỉ là một cái gánh nặng cho tuổi già của bà mà thôi. Cái thứ bọm nhậu ấy lúc trẻ thì còn hy vọng kiếm được chút đỉnh tiền bạc, để nuôi thân chờ một khi đã về già rồi

thì con sâu rượu Tư Thêm sẽ biến thành một thứ sán lãi sống bám vào cơ thể của bà. Con Hoa cũng vậy. Lớn lên nó sẽ đi theo chồng của nó. Rồi nó cũng sẽ có những đứa con phải lo lắng săn sóc, trông nom, chắc gì nó còn nghĩ tới bà? Những cái gương mấy bà lão về già sống nhờ con, nhờ rể khiến bà Tư thấy sự lo xa của mình lúc này là cần thiết. Trong lúc bà Tư dồn hết tâm trí vào hộp tiền thì Tư Thêm cũng vậy, hắn đã quên Hoa, quên hết những câu mình vừa nói, hai mắt chăm chú theo dõi những đường gân nổi xanh trên hai bàn tay mụ vợ. Hắn nghĩ đến cái quán cà phê của thằng mập ở đầu hẻm Phạm ngũ Lão mà với số tiền ở trong chiếc hộp bánh bích quy kia, hắn sẽ có thể sang lại được. Những bữa rượu uống đến say mèm mà không phải nghĩ đến chuyện trả tiền, cuộc sống ung dung nhàn nhã của một anh chủ quán và

những cuộc họp mặt đông vui của một số bạn thân, những hình ảnh quyến rũ đó hiện ra khiến Tư Thêm không còn đầu óc để nghĩ đến những chuyện khác nữa. Hắn chỉ còn nhìn thấy những tờ giấy bạc nằm trong chiếc hộp bánh kia và ý nghĩ chiếm đoạt lấy nó càng lúc càng thêm thôi thúc hắn, giục giã hắn phải ra tay hành động gấp rút. Nhìn cảnh tượng đó, Hoa biết là mẹ sắp lâm nguy. Con mắt đờ đẫn của Tư Thêm, mười ngón tay cẩu chặt lấy mặt chiếu của hắn, báo hiệu trước cho Hoa thấy rằng hắn sắp lao người vào bà Tư để giành lấy hộp tiền!

– Má!

Hoa chỉ kịp kêu lên một tiếng thất thanh như vậy rồi nháy vào nắm lấy tay Tư Thêm. Bà Tư hoảng hốt ngã lăn xuống đất, hai tay vẫn ôm chặt lấy hộp tiền.

– Má chạy đi má!

Tư Thêm đã gỡ được tay Hoa ra. Y chửi thề một câu đẩy ngã Hoa về phía sau rồi lao người xuống đất, ngay cạnh mộ vợ. Một cuộc vật lộn diễn ra. Tư Thêm khỏe hơn vợ nhưng y không làm sao giằng được hộp tiền ra khỏi hai bàn tay như gán chặt vào đó của mộ vợ.

– Đ. m. biết điều thì buông ra, nếu không tao đâm chết cả hai mẹ con mày?

Hoa bị ngã về phía sau, đầu đập phải thành ghế, đau điếng người và nằm lịm luôn ở đó.

– Bớ người ta! Nó giết tôi. Bớ người ta...

– Mày muốn chết hay sao mà la dữ vậy!

– Bớ người ta... thằng khốn nạn. Mày giết tao đi!

– Mày tưởng tao không dám sao, mày! Đưa hộp tiền đây!

– Thằng ăn cướp!

– Đưa hộp tiền đây!

Trên mặt đất, hai người vẫn ôm chặt lấy nhau, lăn lộn từ chỗ giường vào tới cửa bếp. Chưa bao giờ Tư Thêm thấy mẹ vợ của y khỏe như vậy. Y nghiêng răng chèo chèo rồi đưa hai bàn tay chịt lấy cổ vợ.

– La nữa coi.

– Ồi... Nó giết tôi...

Tư Thêm bỗng cất tiếng cười. Y vừa nhìn thấy hai bàn tay của vợ lỏng dần. Hoa cũng vừa kịp tỉnh dậy. Nàng hoảng

hốt khi nghe thấy những tiếng nắc nắn của mẹ bên tiếng cười ghê rợn của Tư Thêm. Không một chút lưỡng lự, Hoa vùng chạy ra nhà ngoài, rồi tông của chạy ra ngoài đường rồi vừa chạy vừa lớn tiếng kêu cứu lối xóm. Nàng như một con vật điên dại lúc đó, hai chân cuống quýt chạy và miệng thì kêu la không ngớt, cho tới lúc nàng mệt quá, ngã quỵ xuống đất và thấy mình ngồi giữa một đám đông thì nàng mới nhớ ra rằng ở nhà mẹ nàng đang lâm nguy.

– Mẹ tôi... mẹ tôi...

Nàng vừa khóc vừa gượng đứng lên định nói với mọi người về việc Tư Thêm đang bóp cổ mẹ nàng để lấy tiền nhưng lời nói của nàng riu lại, dính vào nhau.

– Có chuyện gì vậy, cháu?

Hoa nhìn sang cạnh. Người vừa hỏi là thím Báu. Nàng vội nắm lấy tay thím, lôi đi.

– Thím lại cứu má cháu ngay. Mọi người ùn ùn đi theo.

– Chuyện gì vậy?

Thím Báu hỏi lại.

Hoa hớn hển vừa thở vừa đáp:

– Thằng Tư Thêm... Thằng Tư Thêm...

– Tư Thêm sao?

– Nó giết má cháu rồi.

Hoa chỉ nói được có mấy câu rồi oà lên khóc:

– Má ơi! Má ơi!

Cái tin Tư Thêm giết vợ được loan đi rất nhanh. Không đầy một phút sau đó, cả xóm đã đổ ra, vòng người nghìn nghịt vây lấy chung quanh nhà Hoa. Nàng lách lại đám đông định chạy vào nhà mấy lần để cứu mẹ nhưng đều bị mọi người giữ lại.

– Đừng có dại, con. Nó có dao đó.

Thím Báu khẽ rủ Hoa rồi gọi vọng vào trong:

– Anh Tư! Anh Tư à!

Không có tiếng đáp lại. Gian nhà bỗng trở nên hoang vắng một cách hãi hùng. Một người đứng cạnh đó lên tiếng bàn:

– Hay là bọn mình cứ xông đại vào bắt lấy nó?

Một tiếng khác:

– Ai dám vào bây giờ. Nó đang say máu lại có sẵn dao trong tay, lỡ ra nó chém mình thì sao?

Nhiều tiếng ồn ào nổi lên:

– Nó có dao nhưng bọn mình đông. Cứ liều xông vào là bắt được nó ngay.

– Ai đi với tôi?

– Tôi.

– Tôi nữa. Đ. M, thằng Tư Thêm chấp nó có dao đó.

Tất cả gồm năm người vừa nói, xông đến trước cửa nhà bà Tư. Nhưng cánh cửa đã đóng chặt. Họ hè nhau dùng cây phá cửa. Chợt thím Báu rú lên:

– Kìa... thôi. Chết rồi ...

Mọi người nhìn về phía ngón tay trở của thim Báu. Từ phía sau bếp nhà Hoa, một vệt khói đã bốc lên.

– Nó đốt nhà!

– Tử Thêm đốt nhà bà con ơi!

Thế là mọi người đổ xô về phía có đám khói, phía trước bỏ không. Người ta leo lên tường những nhà bên, chuyển nước dội sang nhà Hoa. Mười phút sau, đám cháy được dập tắt và cánh cửa phía trước nhà Hoa đã mở tung ra tự lúc nào. Tử Thêm đã thừa dịp lộn xộn bỏ trốn. Khi mọi người vào được nhà trong thì bà Tử đã chết cứng hai mắt trợn ngược và mười ngón tay vẫn cong cong như đang cố gắng giữ lấy một vật gì. Hoa gục xuống xác mẹ, ngất đi.

Tư Thêm trốn về miệt Gò Vấp được hai ngày thì bị bắt. Số tiền y cướp được của vợ chỉ còn có bảy ngàn. Mọi việc xảy ra nhanh chóng như trong một giấc mơ, đến nỗi Hoa không thể nào tin đó là chuyện thật.

Từ bữa mẹ chết, gần như là Hoa không ngủ được yên giấc đêm nào. Hễ nhắm mắt lại là nàng lại thấy mẹ hiện ra, hai bàn tay run run đếm những tờ giấy bạc, tiếng kêu sột soạt đập vào màng tai nàng. Cũng may là trong nhà lúc này đông người — ngoài nàng, dì Sáu và lũ con của dì đã bỏ căn nhà bên Gia Định về ở chung — nên Hoa cũng bớt sợ. Nhưng cái hình ảnh bà Tư và hộp bích quy đựng tiền không lúc nào rời khỏi tâm trí nàng. Hoa thấy mình có một phần trách nhiệm về cái chết của mẹ. Nếu nàng không về nhà buổi trưa

hôm đó và không hỏi mượn tiền của mẹ để mua xe thì cái hộp tiền kia vẫn được nằm chôn dưới đất và bà Tư đã không bị Tư Thêm bóp cổ đến chết. Ý nghĩ đó ám ảnh, dằn vặt Hoa và niềm hối hận kéo dài hàng tháng trời khiến cho nàng không còn đầu óc nào để nghĩ đến những chuyện khác. Công việc trong nhà, một tay dì Sáu lo liệu hết. Gánh cơm của bà Tư được sửa sang lại, dì đóng thêm một số ghế nữa để cho khách có chỗ ngồi và nhờ có lũ trẻ phụ việc nên dù khách ăn mỗi ngày một đông hơn mà dì vẫn không bị bối rối.

Cuộc sống của Hoa như tách rời khỏi sinh hoạt đó, Nàng âm thầm như một chiếc bóng trong nhà và nhiều lúc nàng không còn hiểu nổi mình đang nghĩ gì, đang làm gì nữa. Tình trạng này không biết kéo dài tới ngày nào nếu không

có một bữa tình cờ gặp lại Phương. Bữa đó, nhằm một buổi chiều thứ bảy. Hoa đang đứng ở cửa thì Phương đi ngang qua, Phương lại nhìn Hoa rồi gọi khẽ tên nàng. Như người vừa thoát khỏi một giấc ngủ nặng nề Hoa ngỡ ngàng nhìn Phương. Khuôn mặt Phương rực sáng cùng với những kỷ niệm cũ hiện về.

Nàng ấp úng nhìn Phương rồi mời chàng vào nhà.

– Sao lâu nay không thấy em qua chơi?

Phương hỏi và có cảm tưởng như Hoa đã hoàn toàn đổi khác. Về tự nhiên nhí nhảnh của Hoa ngày nào đã mất hết. Bây giờ chàng đang đứng trước mặt một thiếu phụ chứ không phải là trước mặt một người con gái mà đã có lần chàng ôm chặt trong vòng tay. Chính ngay Hoa

cũng nhận thấy sự thay đổi đó. Hai người ngồi đối diện với nhau, kéo dài những phút im lặng nặng nề.

– Em bệnh đó sao?

Phương hỏi nàng bằng một giọng lo lắng khi nhìn thấy ánh mắt buồn rầu của Hoa.

– Dạ.

– Cỏ uống thuốc gì không? Sao không nghe dì Sáu nói?

Hoa cúi đầu, thở dài không đáp. Phương âu yếm hỏi tiếp:

– Em đau sao?

– Dạ thường thôi...

Phương đảo mắt nhìn trong nhà; sau khi nhận thấy chỉ có hai người, chàng

bạo dạn đưa tay ra nắm lấy cổ tay Hoa.

– Em...

Giọng Phương run run xúc động.
Hoa ngược mắt nhìn lên.

– Em có nhớ anh không?

Hoa không trả lời nhưng khe khẽ gật đầu.

– Hôm má mất, trông em tội nghiệp quá. mấy lần anh muốn sang thăm em mà sợ người ta dị nghị...

– Cảm ơn anh...

Nghe tiếng guốc ở nhà trong đi ra
Phương vội vã buông tay Hoa rồi đứng dậy.

– Bao giờ em có thể qua chơi bên anh được?

Phương ngập ngừng hỏi.

– Tối em qua. Vào quăng...

Hoa chỉ kịp trả lời như vậy rồi tiếng ngoại nàng từ trong nhà vọng ra – một câu gì đó, nàng nghe không rõ – và Phương đã hối hả quay gót. Nàng định nói thêm là vào quăng chín giờ nhưng Phương đã đi khuất. Hoa quay lại vừa lúc ngoại nàng ló đầu ra:

– Mà nói chuyện với ai ngoài này mà tao gọi mấy lần cũng không thèm trả lời vậy?

– Dạ con nói chuyện với một người bạn học cũ mà ngoại!

Đối với ngoại và dì Sáu, từ sau ngày mẹ nàng qua đời, Hoa bớt nể sợ. Nàng muốn làm gì ở trong nhà, muốn ăn, muốn ngủ ra sao, tùy ý mình.

– Sao không mời người ta vào trong nói chuyện đằng hoàng mà đứng ở ngoài cửa vậy? Con gái phải giữ gìn ý tứ một chút chứ.

Hoa cau mặt:

– Con có mời mà người ta không chịu vào.

Nàng trả lời cho qua chuyện rồi hỏi ngoại:

– Ngoại kêu con có chuyện gì đó?

– Tao định bàn với mày chuyện này...

Ngoại chỉ ghế ra hiệu cho Hoa ngồi xuống rồi ề à vào chuyện. Ngoại bàn với Hoa công chuyện làm ăn, theo ý ngoại thì căn nhà ngoài nên sửa lại thành một cái tiệm ăn đằng hoàng rồi Hoa giúp thêm dì Sáu trong việc buôn bán, Hoa

ngồi nghe mà tâm trí để ở đâu đâu. Khuôn mặt chập chờn trước mắt nàng câu chuyện vừa trao đổi giữa hai người và cái hẹn chín giờ tối hôm đó. Hoa như người vừa được lòi ra khỏi cái màng lưới u buồn đã mắc lấy đời sống của nàng từ mấy tháng nay. Hình ảnh của Phương đã lòi Hoa trở lại cuộc đời cũ, nàng nói:

– Tùy ngoại đó. Con không biết gì hết. Ngoại và dì Sáu muốn làm gì cũng được.

– Còn mày? Mày không giúp dì mày chút nào hay sao?

– Con sẽ đi làm. Con chán cái nghề nấu cơm thàng và hầu cơm bữa mấy ông taxi với xích lô máy lắm rồi.

– Ngủ mày thì làm ăn cái gì?

Hoa tự nhiên thấy khó chịu. Nàng vùng vằng đứng dậy:

– Con làm gì sống được thì thôi.

– Hoa!

Ngoại nàng quát khế, giọng run lên vì tức giận. Nhưng Hoa làm như không nghe thấy tiếng quát đó, thủng thẳng bỏ vào phòng trong. Tiếng guốc của bà cụ già lật đật bước theo.

– Sao đang nói giờ chuyện mà mà bỏ đi đâu vậy mà?

Hoa nằm dài xuống giường, úp mặt vào gối:

– Con mệt lắm, ngoại cho con nằm nghỉ một chút đã.

Bà cụ bỏ ra nhà ngoài, lẩm bẩm:

– Con bé này, thật là tệ hết sức. Từ ngày mẹ nó chết tới giờ...

Câu nói bỏ lửng rồi được nối vào bằng mấy tiếng khịt mũi, như là bà cụ đang khóc vậy. Hoa nghe thấy hết và trong thâm tâm cũng thoáng một chút hối hận. Nhưng rồi chỉ năm phút sau, niềm hối hận đó tan ngay. Nàng nghĩ đến những giấc mơ đã bỏ dở, những dự định cho chuỗi ngày tháng sắp tới và mỉm cười nhớ lại giây phút mà bàn tay của Phương e ấp đặt lên tay mình, cảm giác êm ái, lâng lâng của chiếc hôn thứ nhất bữa nào lại chạy trên da thịt.

* * *

Chín giờ tối. Hoa đi tới đi lui trước cửa nhà Phương mà không dám vào

thẳng trong nhà. Vào giờ này, trong xóm vẫn còn đông người qua lại, những con mắt tò mò của láng giềng lúc nào cũng như sẵn sàng để theo dõi nàng. Hoa mặc một bộ đồ ngắn, không dám trang điểm vì sợ ngoại và dì Sáu nghi ngờ. Nàng làm bộ như một người đi hóng mát chậm rãi bước. Khung cửa sổ của căn lầu Phương ở vẫn không có bóng dáng quen thuộc của chàng hiện ra. Cánh cửa khép hờ một bên, hắt ra một chút ánh sáng yếu ớt và chiếc cửa màu xanh nhạt vẫn thấp thoáng bay. Hoa biết là Phương có nhà lúc đó. Nhưng làm thế nào để cho Phương biết là nàng đang đợi ở dưới này. Hồi chiều vì gấp quá, nàng chưa hẹn chắc giờ với Phương nên rất có thể là lúc này, Phương đang ngồi buồn rầu trước bàn học mà tưởng là nàng đã đi ngủ rồi. Và cũng có thể là Phương nghĩ đến một cái giờ hẹn khuya hơn, mười một giờ

đêm chẳng hạn, vì chàng tưởng rằng vào quăng đó Hoa mới sang được. Hoa cảm thấy đã có nhiều người để ý tới mình rồi. Người chú ý tới nàng nhất là thím Báu. Nàng đụng đầu thím lần thứ nhất ở đầu hẻm.

– Hoa đi đâu vậy cháu?

Thím Báu hỏi xong rồi cũng chẳng đợi nàng trả lời tiếp tục quảy gánh nước lên vai. Mười phút sau, thím gánh đôi thùng không ra máy lại gặp Hoa từ đầu hẻm đi vào. Lần này, thím giữ nàng lại. Thím hỏi thăm công việc làm ăn, về tính nết dì Sáu rồi lại kể lể, than van với Hoa về những chuyện phiền muộn trong gia đình mình. Hoa rón rảng nghe một lát rồi nóng ruột, nàng bịa ra chuyện đi đòi tiền cơm để từ biệt thím, làm ra vẻ vội vã bước vào xóm trong. Nhưng đến lần thứ ba, khi ở ngoài máy trở về, vẫn thấy

Hoa thơ thẩn trên lối cũ thì thím Báu bắt đầu ngờ vực. Thím không dừng lại nói chuyện với Hoa nữa mà chỉ lảng lảng nhìn nàng rồi lại liếc mắt nhìn quanh, như là thím đã đoán thấy chuyện gì rồi. Cái nhìn đó làm Hoa nhột khắp người. Mà nào có phải một mình thím Báu thôi đâu. Con ba người làm cho bà Hai ở xế cửa nhà nàng cũng ngó nàng bằng cặp mắt như vậy. Mỗi lần thấy nàng qua mặt nó lại hỏi:

– Chị Hai sao giờ này mà chưa đi ngủ, chị Hai?

Toàn là một giọng như vậy cả. Xóm nhỏ, người đông ở khít một bên nhau, mình làm một cử chỉ gì khác thường là người ta nhận ra ngay. Hoa thấy là không thể nào kéo dài chuyện đi tới lui trước cửa nhà Phương thêm được nữa. Nàng hậm hực trở về nhà. Ngoại nàng đã sửa

soạn đi ngủ. Dì Sáu loay hoay dưới bếp với mấy món đồ ăn. Nàng ngồi xuống chiếc kỷ ở phòng ngoài, nơi mà ngày xưa Tư Thêm vẫn dùng để tiếp các bạn nhậu của y. Thăng Bê, đứa con trai lớn của dì Sáu đang ngồi học bài, vừa ê a cất tiếng đọc vừa gật gù ngủ. Đứa em nó thì loay hoay dưới đất, ngọn đèn cây trên tay, tìm bắt từng con kiến vàng để đốt. Hoa nhìn cái cảnh quen thuộc, đêm nào cũng như đêm nào, từ mấy tháng nay, bằng ấy việc, bằng ấy người, diễn ra không thay đổi mà phát chán.

– Chị Hai à.

Thăng Bê gập sách lại, gọi Hoa sau một cái ngáp tưởng chừng rách miệng.

– Gì mà?

Đứa trẻ rời chỗ bước lại bên Hoa...

– Chị Hai cho một đồng.

– Một đồng làm gì? Tiền đâu mà cho mày?

Đang khó chịu, Hoa gắt lớn. Thằng Bê tròn xoe mắt nhìn Hoa. Xưa nay, nó vẫn được Hoa cho tiền nên lúc này thấy chị đồ quạu như vậy, nó lạ lùng lắm. Và lại nghe tủi thân nữa, thằng Bê xấu mặt nhìn xuống đất như muốn khóc. Hoa nhìn đứa nhỏ, hơi tội nghiệp trước cái đáng ử rữ của nó. Chợt trong óc nàng lóe lên một ý nghĩ táo bạo: Viết mấy chữ hện Phương rồi sai nó đưa qua cho chàng. Trẻ con, chắc không ai nghi ngờ. Hoa nhìn thằng Bê, dịu giọng:

– Em cần một đồng làm gì?

Nghe giọng nói hết gắt gỏng của Hoa, đứa trẻ lại tươi ngay nét mặt:

– Em muốn mua chiếc viết chì màu của thằng Đại.

– Em xin má hỏi chiều mà má không cho.

“Có nên làm cái công việc đó không? Viết một lá thư ngăn hẹn với Phương là mười giờ mình sẽ qua để chàng biết mà đợi... Sai thằng nhỏ này đưa qua. Chắc không ai biết đâu”.

Hoa thù người, nghĩ ngợi. Thằng Bê ngược nhìn, thấy cái vẻ mặt phân vân của Hoa, lại tưởng lầm là chị mình tiếc tiền, vội vã nài nỉ:

– Chị cho em, nghe chị. Em chỉ xin chị một đồng thôi...

Hoa quyết định... Nàng gật đầu bảo thằng Bê:

– Được, chị sẽ cho em hân hai đồng.
Nhưng em phải đi... đòi nợ cho chị thì
chị mới có tiền cho em.

– Đòi tiền ở đâu, chị? Có xa không?

Hoa ra hiệu cho đứa nhỏ im lặng rồi
kéo nó trở lại bàn học:

– Khẽ miệng chứ. Đi gần đây thôi.

Nàng hỏi xin thằng Bè một tờ giấy
trắng và mượn nó cây viết mực. Trước
khi viết, nàng hỏi nhỏ đứa trẻ:

– Em có biết cậu Phương không?

Thằng Bè gật đầu:

– Biết. Em vẫn mang cơm cho cậu ấy
mà.

– Nếu vậy tốt. Chị nhờ em mang
sang cho cậu ấy mảnh giấy này, nghe.

Đứa trẻ tò mò:

– Cậu ấy mượn tiền của chị à?

Hoa vừa viết vừa gật đầu:

– Ừ, mà em đừng học với ai chuyện này nghe!

– Không. Em không nói lại với ai đâu.

Thằng bé trả lời, giọng nghiêm trang như người lớn Hoa nắn nót viết lên tờ giấy, vồn vện ba chữ: “Mười giờ, Hoa”. Nàng không dám viết nhiều thêm hoặc rõ hơn vì sợ mảnh giấy này lọt vào tay người khác. Viết xong, nàng gấp làm tư, dúi vào tay thằng Bê cùng với hai đồng bạc!

– Em qua bên cậu Phương, đưa cho cậu miếng giấy này nói là của chị...

Đứa nhỏ không đợi nàng dặn hết đã nhét tiền vào túi và cầm tờ giấy định chạy ra cửa. Hoa níu nó lại:

– Khoan đã, Bê. Chị chưa dặn hết. Nghe đây...

– Em biết chỗ cậu Phương ở rồi. Chị khỏi lo. Này nhé đi cửa sau rồi leo lên cái thang lầu ở bếp là tới phòng của cậu ấy liền. Ngày nào em cũng mang cơm lên đó mà lắm sao được!

– Đúng rồi. Nhưng giờ này khuya rồi, em phải cẩn thận một chút, đừng cho ông Bảy chủ nhà ông biết. Nhớ chưa?

– Dạ, nhớ.

– Ngoan lắm. Xong việc, chị sẽ cho thêm tiền.

Thằng Bê đi rồi, Hoa hồi hộp chờ

đội kết quả. Nàng chỉ lo dì Sáu lên nhà vào lúc này rồi lỡ bắt gặp thằng Bé đi về thì hỏng hết chuyện. Nhưng rất may là dì Sáu bận công chuyện dưới bếp nên không để ý gì tới chuyện ở nhà trên. Hoa đợi chừng mười lăm phút thì thằng Bé trở về,

– Xong chưa?

Nàng chớp ngay lấy tay nó, rồi rít hỏi. Thằng Bé có vẻ đắc ý vì công việc vừa làm, vênh mặt lên:

– Chị đã chịu em chưa?

Hoa gật đầu lia lịa:

– Chịu. Chịu lắm rồi. Sao? Công chuyện ra sao? Có gặp cậu Phương không?

– Gặp chứ. Không gặp sao có cái này?

Nó rút túi lấy ra một tờ giấy hết như tờ giấy của Hoa hồi nãy, trao lại cho nàng:

– Cậu Phương bảo em về đưa cho chị đó.

Hoa giật tờ giấy trên tay thằng Bê mở vội ra coi. Phương viết: “Mười giờ. Anh đợi em ở trước cửa tiệm uốn tóc Thượng Hải”. Hoa đọc lại nhiều lần mấy dòng chữ đó rồi xé nhỏ mảnh giấy cho mất tang tích.

– Cậu viết gì vậy, chị?

– Cậu hẹn đến cuối tháng sẽ trả tiền cho chị.

Thằng Bê mới học đánh vần, chưa thể coi được thư từ của người lớn nên nó tin ngay.

– Hèn chi mà em thấy cậu ấy lúng

túng mãi, viết xong rồi lại xé, xé rồi lại viết, đến ba bốn lần mới xong.

– Vậy hả?

Hoa mỉm cười xoa đầu đứa trẻ rồi tiếp:

– Em ngoan lắm. Giờ thì sửa soạn vô mừng ngủ đi. Muộn rồi.

Nàng nhìn đồng hồ, còn hai mươi phút nữa mới tới giờ hẹn với Phương. Nàng phải làm gì cho qua hai mươi phút này?

Hoa rời ghế đứng dậy. Nàng xuống bếp ngó dì Sáu cặm cùi với mấy nồi thức ăn một lát rồi lại trở lên nhà trên. Nàng ra đứng trước cửa, nhìn lên khoảng đêm tối mông lung. Ánh đèn câu đầu hẻm vàng vọt hắt xuống những mái nhà tôn một màu sáng buồn nản. Tự nhiên, Hoa thở

dài. Lần thứ nhất trong đời, người con gái này mới hiểu được thế nào là nỗi băn khoăn, thao thức của một kẻ tình nhân đợi giờ đến chỗ hẹn với người yêu. Còn thiếu năm phút nữa thì đến mười giờ. Hoa định là sẽ đến nơi hẹn với Phương chậm một chút, để bắt chàng phải chờ đợi, phải hồi hộp, lo âu nhưng chính nàng lại nôn nóng trước. Nàng không đủ bình tĩnh kéo dài những phút này ra nữa và sau khi soi qua bộ mặt mình trong gương, bôi một chút dầu thơm lên tóc nàng vội vã lỏn ra cửa.

– Chị đi đâu vậy, chị hai?

Hoa dúm thẳng Bê tờ giấy bạc hai đồng:

– Tao sang bên thím Báu. Mà để cửa lát tao về nghe?

Rồi không đợi đứa nhỏ trả lời, Hoa thoăn thoắt bước nhanh ra đầu ngõ. Nàng làm bộ như đang có công chuyện cần lắm lúi rảo bước, không nhìn một ai.

Tiệm uốn tóc Thượng Hải với cái bảng hiệu chạy bằng đèn ống nhấp nháy sáng, hiện ra chỉ còn cách Hoa mười thước nữa. Nàng bỗng dừng lại vì vừa nhận thấy bóng Phương thấp thoáng sau một gốc cây. Phương đã đến trước nàng. Thì ra không phải chỉ riêng nàng mới náo nức mong tới chỗ hẹn. “Mình sẽ nói với Phương những chuyện gì?” Hoa tự hỏi và muốn kéo dài những bước đi lại gần Phương ra.

– Anh đợi em có lâu không?

Rất tình cờ, Hoa mở đầu cho cuộc hò hẹn bằng một câu hỏi tự nhiên đó. Và cuối cùng thì hai người đã sóng bước

bên nhau, đi dưới những vòm cây đen sẫm. Hoa ngoan ngoãn để cho Phương nắm lấy tay mình dắt đi, thân mật như một cặp vợ chồng trẻ.

– Anh cứ sợ Hoa không đi được.

– Lỡ em không tới chỗ hẹn với anh được thì sao?

– Anh sẽ đứng cả đêm dưới cái bóng cây đó để đợi em.

– Nói dóc! Có thật không?

– Không tin thì thôi, không nói nữa.

Hoa tiến đến gần phía chợ Bến Thành. Tiếng loa phóng thanh ở công trường Diên Hồng ồn ào vọng tới. Ngang qua rạp chiếu bóng thường trực mà Bằng đã rủ Hoa vào coi bữa nào, tự nhiên Hoa đi chậm hẳn lại. Hình ảnh gã con trai

có lối tỏ tình táo bạo đó lại hiện ra với khoảng bóng tối trong rạp. Hoa níu lấy tay Phương.

– Đi đâu bây giờ anh?

Phương ngơ ngác nhìn người yêu. Gã con trai này bỗng ngỡ trước câu nói mà y không ngờ tới. Hắn thật thà trả lời:

– Đi dạo quanh một vòng rồi về ngủ chứ còn đi đâu nữa.

Cái vẻ ngu ngơ khờ dại của Phương làm Hoa bức mình vừa thương hại. Nhưng cũng vì vậy mà nàng thấy anh chàng học sinh này càng dễ yêu hơn. Nàng mỉm cười và như một người chị nói với cậu em trai:

– Hay là mình vô coi chiếu bóng?

– Phim dở lắm coi làm gì em!

“Thằng cha ngu hết sức! Có vậy mà y cũng không hiểu một chút nào. Mình đâu có cần coi tuồng mà kêu là tuồng dở với tuồng hay!” Hoa lắc đầu thở dài. “Không lẽ cứ đi với y khơi khơi ở ngoài đường thế này mãi sao?” Nàng chưa kịp nghĩ ra cách gì để bắt Phương vào rạp chiếu bóng thì một hồi còi Vespa nổi lên ở phía sau chỗ hai người đang đứng. Cả hai giật mình quay lại. Hoa bỗng tái mặt. Người ngồi trên chiếc Vespa vừa ra tới là Bằng.

– Mạnh giỏi, Hoa?

Câu nói tự nhiên của Bằng giúp Hoa lấy lại được bình tĩnh. Nàng vui vẻ trả lời:

– Cảm ơn anh, tôi vẫn thường.

Nàng dần mạnh tiếng tôi để lưu ý

Bằng tính cách thay đổi trong lối xưng hô. Bằng liếc xéo Phương một cái và hiểu ngay. Nhưng y vẫn không tỏ một vẻ gì sượng sùng vì sự dẫn dắt đó cả. Y xuống Vespa, bước tới trước mặt hai người và chìa tay ra trước Phương:

– Chào anh! Tôi là Bằng, bạn lối xóm của Hoa hồi nhỏ.

Phương lúng túng đưa tay ra nắm lấy bàn tay của gã con trai mới đến. Hoa sợ Phương bị trớ, giới thiệu ngay:

– Đây là Phương, anh họ của tôi ở Đà Lạt mới về chơi đó, anh Bằng.

– Hân hạnh được biết anh.

Bằng xiết chặt tay Phương, vừa nói vừa tủm tủm cười trước vẻ mặt bối rối, hiền lành của gã thanh niên mà y yên trí ngay là anh họ của Hoa. Xong, y buông

tay Phương, quay lại nhìn Hoa.

– Chà, lâu dữ không? Tưởng là Hoa đi tỉnh khác rồi chứ! Tôi đợi Hoa bữa ấy muốn chết!

– Vậy mà anh còn sống được đến hôm nay?

Hoa làm bộ đùa cợt thân mật với Bằng và vừa nói vừa đưa mắt làm hiệu cho y chú ý tới sự có mặt của Phương ở đó. Bằng gật đầu tỏ ý rồi ngỏ lời mời hai người vào tiệm nước cạnh rạp, nhưng Phương đã từ chối ngay. Thoáng nhìn nét mặt tối sầm của Phương lúc đó, Hoa biết là không nên kéo dài cuộc nói chuyện tay ba này thêm nữa. Nàng khéo léo nhả Bằng:

– Anh em tôi phải đi có chút việc bữa nào rảnh mời anh ghé lại nhà chơi. Tôi vẫn ở căn nhà cũ đó.

– Tôi đang tính đi tìm Hoa đây. Vừa có một chỗ làm này tốt lắm, không hiểu Hoa còn có ý định đi làm nữa không?

– Cố nhiên là còn nếu có một chỗ làm nào vừa ý.

– Vậy được. Giờ nào thì tôi có thể tới nhà gặp “cô” được?

Cũng như Hoa, Bằng đã nhận thấy sự đổi khác trên nét mặt của Phương nên y khôn ngoan thay đổi lối xưng hô liền.

– Giờ nào tôi cũng có nhà. Nhưng anh lại buổi sáng thì tiện hơn.

– OK. Sáng mai nghe.

Bằng lại chìa tay ra trước Phương nhưng lần này y cảm thấy bàn tay gã anh họ của Hoa lỏng lẻo, gượng gạo và lạnh ngắt như miếng thịt vô hồn.

– Thôi, tôi về nghe cô Hoa.

– Dạ chào anh.

Hoa đáp và kéo tay Phương, quay đi liền. Tiếng Vespa nổ phành phạch sau lưng hai người. Rồi chiếc Vespa của Bằng lao vút qua mặt hai người, Phương ngó theo cái hình ảnh khỏe mạnh trẻ trung của gã thanh niên đó, cảm thấy tủi thân và ghen tức. Chàng gỡ bàn tay Hoa đang bấu trên cánh tay mình ra.

– Sao vậy anh?

Hoa ngạc nhiên, níu Phương lại hỏi khi thấy chàng cố ý xa mình.

– Không, có gì đâu!

Giọng Phương khô khan trả lời, Hoa chột hiệu. Nàng mỉm cười, không khỏi sung sướng vì nhận thấy Phương đã yêu

mình thật tâm và bằng chứng là sự khó chịu đang hiện ra trong cặp mắt buồn rầu vẫn đục của chàng. Rồi nàng cười thành tiếng. Phương quay lại, cau có:

– Gì mà cười? Vui lắm hả?

Thấy Phương lộ hẳn sự ghen tuông ra mặt, Hoa thích ý càng muốn trêu thêm:

– Ờ, vui chứ sao không vui?

Phương dừng hẳn lại, mím chặt môi nhìn Hoa rồi cười lạt:

– Bây giờ tôi mới hiểu!

– Hiểu gì?

Hoa vẫn nguyên giọng trêu cợt hỏi lại. Phương chớp nhanh mắt và như phải cố gắng mới nói hết được một câu sau đó:

– Tôi hiểu rằng tôi là kẻ đến sau.

Giọng nói nặc mùi tiểu thuyết nhưng cũng đã khiến cho Hoa mềm lòng. Nàng không cười nữa.

– Nói gì mà cay đắng vậy anh?

– Tôi nói thật đó chứ đâu phải mỉa mai, cay đắng gì ai?

Nói xong, Phương quay ngoắt người, tiếp tục bước nhanh về phía trước, như không muốn nghe Hoa nói thêm gì nữa. Rõ ràng quá mà — Phương tự nhủ — nó nói chuyện với thằng kia suông sã thân mật như không có mình trước mặt. Lại còn hò hẹn gặp lại nữa. Trời ơi, mình đâu có ngu ngốc gì mà không nhìn thấy! Ý nghĩ ghen tức đó làm Phương muốn khóc. Thôi hết rồi, buổi đi chơi đầu tiên này cũng là buổi đi chơi cuối cùng của

hai người đây. Phương cố nén tiếng thở dài đau xót. Gã học sinh này chưa có qua một chút kinh nghiệm nào trong tình yêu cũng như không hề biết xét đến tâm lý phụ nữ. Anh ta yêu Hoa và nhìn tình yêu đó qua những bài thơ, những trang tiểu thuyết tình mà không hề hiểu rằng trong thực tế, tình yêu và đàn bà rắc rối, phức tạp hơn nhiều. Phát giác ra sự thân mật giữa Hoa và Bằng, chàng học sinh này tưởng đâu như là mình đã khôn ngoan nhiều lắm trong thái độ cương quyết phớt trần bộ mặt trái của người thiếu nữ đó ra, để tỏ rằng mình không phải ngu ngốc gì mà dễ lừa bịp.

– Anh!

Hoa đi như chạy theo Phương.

– Cô còn gọi tôi làm gì nữa!

– Sao anh lại nổi nặng lời với em như vậy? Em với hắn có gì đâu mà anh...

– Thằng này đâu phải con nít!

Phương nói oang oang như quát, ngắt lời Hoa. Tiếng nói quá lớn đó khiến mấy người qua đường tò mò nhìn Hoa.

– Anh nói nhỏ một chút không được sao?

Hoa trách khế người yêu và cũng là để nhắc cho chàng biết là họ đang ở ngoài lộ đông người qua lại. Nhưng Phương lại cho đó là một thái độ thú nhận của kẻ phạm lỗi.

Chàng nói lớn hơn:

– Việc gì phải nói nhỏ. Tôi có làm chuyện gì thâm lén, vụng trộm đâu mà phải sợ ai?

Tới lúc này thì Hoa không chịu nhin nhục được thêm nữa. Câu nói ngụ đầy những ý nghĩ xấu xa của Phương vừa rồi làm nàng tức giận đến ghen thờ. Nàng nhìn thẳng vào mặt Phương:

– Tôi không phải hạng người để cho anh khi dễ đâu. Anh đừng tưởng tôi dễ dãi nhận lời đi chơi với anh như thế này mà nghĩ rằng tôi là hạng gái mất nết. Được rồi đã vậy, tôi nói thẳng cho anh biết từ nay tôi không thèm nhìn mặt anh nữa. Tưởng mình cao quý xa vời lắm hả?

Nói xong Hoa dùng giọng mũi hừ một tiếng vào mặt Phương rồi ngoe nguẩy bỏ đi. Tới đầu đường, nàng đi chậm lại, cố ý để cho Phương đuổi theo mình mà năn nỉ xin lỗi — nhưng nàng không thấy gì hết. Nàng lén đưa mắt ngó lại phía sau và cảm thấy thất vọng tràn trề: Phương đã

đi thẳng từ lúc nào – có lẽ ngay sau lúc Hoa vừa quay gót!

Hoa bậm môi, bực tức nhưng cũng có nhướn mắt tìm trong số đám đông người qua lại phía ngã tư để kiếm Phương. Nàng quay trở lại, bước thêm vài bước nữa với hy vọng sẽ gặp được Phương đứng khuất đâu đó. Một vài gã thanh niên đi ngược lại phía nàng, huýt gió rầm rĩ. Hoa vờ như không nghe thấy những tiếng nói mất đại ném văng theo:

– Cũng ời, đi đâu mà hấp tấp quá vậy?

– Trời ời, con bé nó có bộ ngực không kém gì Day-Men-Phin!

“Đồ khốn nạn!” Hoa lăm bắm chửi thăm, mắt vẫn đảo dác tìm kiếm khắp nơi. Phương vẫn bất dạng. Không biết

hắn đã lẫn đi ngả nào. Có thể là gã con trai thiếu kinh nghiệm về đàn bà nhưng giùm về tự ái tuổi trẻ này đã lấy xích lô để về nhà. Hoa nghĩ thế rồi cũng bước lên một chiếc xích lô đậu gần đó, đuổi theo. Và tới đầu hẻm, trả tiền xe xong, Hoa bươn bả đi vào. Nàng quên cả trả lời câu hỏi của thím Báu. Cái thím này thật là một thú kỳ đà nhiều chuyện! Nàng đi vội về nhà và khi qua chỗ ở của Phương nàng lén nhìn lên căn lầu. Quả nhiên là Phương đã về. Phương đang đứng ở trong cái khung cửa sổ màu xanh dịu mát đó, nhìn xuống đường và miệng lại còn phì phà một điếu thuốc lá nữa. Hoa dừng lại, đưa tay lên ngoắc Phương xuống. Nàng không cần gì đến lời xâm xì của lối xóm nữa. Lúc này thì dư luận đó có đáng kể gì nữa? Nàng chỉ cần có Phương. Phương. Nàng không thể để mất Phương được. Nhưng, kìa! Phương

đã cố ý ngó đi chỗ khác làm như không nhìn thấy nàng. Hoa muốn nhảy lên căn lầu đó. Nàng đã định gọi Phương nhưng chưa kịp lên tiếng thì Phương đã búng mẩu thuốc cháy dở xuống đường rồi khép cửa quay vào. Thái độ đó như một cái tát thật mạnh vào mặt nàng, Phương còn trẻ mà Hoa cũng còn trẻ: sự nhịn nhục chỉ có thể tới một mức độ nào đó thôi, sau đó sẽ nhường cho tự ái của tuổi trẻ biến thành những trận bão bùng nổ. Nếu Phương khôn ngoan một chút, nếu Hoa già dặn một chút, có lẽ cơn hờn giận vừa qua chỉ là một thứ đồ gia vị làm tăng thêm sự ngon miệng người ăn, nhưng làm thế nào hơn được, họ còn nhỏ tuổi quá và đây là lần đầu tiên những kẻ phiêu lưu đặt chân tới một miền đất lạ, họ chưa có một chút kinh nghiệm nào để khắc phục những trở ngại dọc đường. Vì vậy hành động khép hai cánh cửa sổ lại của

Phương đối với Hoa lúc đó như một lời nguyên rửa tàn tệ. Còn sự xua đuổi phũ phàng nào hơn thế nữa? Hoa nghiêng răng tức giận. “Chỉ có vậy mà y đã coi mình như một con điểm đại! Lấy nhau rồi, làm sao mà chịu nổi cái tính gàn dở của y?” Cũng như phần đông những cô gái mới lớn khác, khi yêu một gã con trai nào là họ đặt ngay vấn đề hôn nhân. Họ phác họa trong trí tưởng những hình ảnh một mai sau đầm ấm, một chồng cần cù làm ăn, một vợ siêng năng nội trợ và một bầy con thơ xinh xắn dễ thương. Chồng thì phải chung thủy, vợ thì phải đảm đang và những đứa con thì phải ngoan ngoãn, tài giỏi hơn người. Như vậy đó cái hình ảnh của một tương lai lý tưởng của Hoa. Nàng sẽ lấy Phương. Hai người yêu nhau mãi mãi. Không phản trắc không có giông bão đe dọa. Nàng sẽ là một con chim nép bên đôi cánh bao dung của chàng. Ngay

từ lúc để ý tới Phương nàng đã tương tư đến cái hình ảnh rục rỏ đó rồi. Không có kinh nghiệm với đàn ông, Hoa chỉ có thể nghĩ đến điều đó, đến cái mức đó. Bây giờ, tất cả không còn nữa. Hai cánh cửa sổ kia khép lại, như đã khép lại cả một tấm lòng. Tự ái bị thương tổn, đứa con gái tự biết mình đẹp, tự thấy mình trẻ trong Hoa nổi dậy. Nàng nhìn lên hai cánh cửa sổ vừa bị đóng kín một cách tàn nhẫn, gửi vọng lên đó một câu chửi thề tục tĩu rồi rảo bước về nhà. “Nghèo mà ham! Tưởng mình cao quý lắm sao? Đã vậy, mình phải cho hắn một bài học. Cho hắn biết rằng, mình đâu cần hắn mới sống được!” Tự ái của tuổi trẻ đã xui Hoa nghĩ đến những chuyện bậy bạ, hết sức. Nàng nghĩ đến Bằng, cái thân hình lực lưỡng tràn đầy nhựa sống ấy với chiếc Vespa phóng như chiếc lao đâm thẳng về phía trước, cử chỉ thiết tha cầu đón của

y và nếp sống tự do, bữa bãi đó như một tiếng nói khuyến khích Hoa nổi loạn.

Nàng đẩy cửa bước vào nhà. Ngọn đèn độc nhất từ căn buồng trong không đủ ánh sáng cho nàng nhìn thấy lối đi. Nàng muốn bật ngọn điện phòng ngoài lên lại sợ làm mất giấc ngủ của mọi người nên mò mẫm đi từng bước ngẩn về phòng ngủ mình. Cảnh tối tăm của đời sống thực tại như đồng lõa với cái ý nghĩ điên dại của nàng hồi nãy. Hoa trở lại với hình ảnh Bằng và những giấc mộng được sống tự do thoải mái, số lương hai ngàn đồng và chiếc xe Solex chạy phăng phăng trên đường. “Làm sao mình có thể sống mãi ở đây được? Không, trời sinh ra mình đâu có phải để suốt đời làm cái việc đem gà men cơm đi giao cho khách ăn hàng tháng! Biết đâu, chỉ vì cái đó mà Phương đã coi thường mình?” Hoa cười áo ngẩn

mặc ngoài. Trên người nàng bấy giờ chỉ còn một chiếc nịt vú – thứ nịt vú lô can may bằng vải ta, cái ghét đã bám đầy hai bên mép và mềm như một chiếc khăn tay. Hoa vẫn nghĩ tới việc thay chiếc nịt vú này bằng một chiếc nịt vú ngoại quốc đắt tiền, có gò nổi đầy đặn và nhọn hoắt như chiếc nịt vú của chị Xuân chích dạo mà tình cờ một bữa nàng đã được nhìn thấy. Hoa gài chặt cửa, vặn ngọn đèn ngủ có chụp bóng màu hồng mà nàng tự làm lấy, để cho ánh sáng ảo huyền thêm, thơ mộng thêm, rồi mang luôn quần dài nằm xuống giường. Ý nghĩ đầu tiên của nàng dành cho buổi đi chơi tối nay. Tiệm uốn tóc Thượng Hải với cái dáng dấp cao cao gầy ốm của Phương. Rạp chiếu bóng thường trực Hoa Hồng với tiếng còi Vespa rền rĩ của Bằng. Bây giờ thì Hoa đã thấy rõ sự chênh lệch đặc biệt giữa hai gã con trai đó. Nàng nghĩ đến Bằng; với căn

nhà bên Phú Nhuận, vòng tay ôm nồng nàn say đắm của y với cái hôn làm nàng nghệt thở. So với Phương, Bằng không đến nỗi thua kém gì. Nếu nhìn theo con mắt của cô con gái mới bây giờ thì Bằng lại còn đẹp trai hơn Phương, vẻ đẹp hung bạo, tàn nhẫn của những loại đàn ông thích chinh phục phái yếu. Y lại là một gã đàn ông có nhiều kinh nghiệm với đàn bà ngay cả từ những cử chỉ sẵn sốc nhỏ nhặt đến những hành động khiêu khích, âu yếm – điều này cố nhiên là Phương rất kém. Hoa nghe thấy lòng mình, ý nghĩ của mình mỗi lúc mỗi hướng về Bằng. Tại sao mình lại chọn Phương trong lúc Bằng sẵn sàng quỳ gối trước mặt mình? Ủ, tại sao nàng lại phải chạy theo một con người vừa gàn dở vừa kiêu hãnh đến khó chịu như Phương khi Bằng lúc nào cũng mở rộng hai tay chiêu đón nàng? Hoa càng nghĩ càng thấy thấm thía nhận

thấy mình vừa bị làm nhục. Con gái phải để cho người ta chiều chuộng, đón rước chứ đâu phải viết thư nhắn trai tới chỗ hẹn? Nàng tự trách sự ngu xuẩn của mình, sự ngu xuẩn trong việc viết thư hẹn giờ gặp Phương. Lẽ ra, việc đó phải để cho Phương làm mới đúng. Trâu đi tìm cọc chứ sao cọc đi tìm trâu? Chính nàng đi tìm Phương trước. Đó là một việc dại dột mà một cô gái hiểu biết tâm lý đàn ông không bao giờ nên làm. Để lộ cho gã đàn ông thấy rằng mình yêu hắn, hắn sẽ đánh cao giá trị của hắn và thường thì ở những trường hợp đó đàn bà bao giờ cũng chịu thiệt: “Tôi hẹn cô hồi nào? Cô quên rằng chính cô viết thư sai thẳng nhỏ qua tôi hay sao?” Phương có thể — rất có thể — tàn nhẫn nói với nàng như vậy. Hoa ngổi dậy. Nàng tự hỏi một lần nữa, mối tình giữa nàng và Phương có thật là tình yêu hay không và

có xứng đáng để nhận lấy những nhục nhã như vậy không? Một người con gái như nàng, chưa hư hỏng lần nào chưa sa ngã với ai, lẽ ra phải tự trọng giá trị mới đúng. Phải để cho Phương nản nỉ, phải để cho hần sầu đêm, khổ ngày, héo hon chờ đợi rồi mới ban phát cho hần cái đặc ân là một buổi hẹn hò có giới hạn thời gian, như vậy mới đúng.

Như vậy Phương mới thấy cái giờ phút gần gũi bên nhau là quý, mới thấy cái thời gian tình tự không phải dễ dàng mỗi lúc mà có được. Và tình yêu mới nồng đượm và say mê mới thiết tha, cuồng cháy. Nhưng Hoa đã làm hư hết mọi việc. Tự nàng giết chết tình yêu trong Phương. Nàng biết như vậy. Nàng hối hận vì cử chỉ chân thành của mình nhưng đồng thời nàng cũng thù ghét Phương hơn nữa. Con người gì mà gàn

dở mà kiêu ngạo thật dễ ghét! Hoa thở dài, trở lại giường. “Mình đâu có xấu xí gì? Mình đâu phải là loại con gái không ai thèm để ý tới và chỉ có một mình hăn là người yêu độc nhất mà hăn đã vội khinh rẻ mình?” Tự ái nói với Hoa như vậy. Nàng cời chiếc nịt vú ném vào góc phòng. “Mai phải mua chiếc khác. Cái này, chỉ hợp với một cô gái đưa cơm tháng. Từ giờ phút này, ta không phải là con Hoa xách gà-men cơm đi bỏ từng nhà nữa rồi! Vĩnh biệt tiệm cơm! Vĩnh biệt nghèo nàn!” Hoa nhắm mắt lại, xoay người nằm nghiêng, hai chân quặp chặt lấy chiếc gối ôm và nhớ lại lời hẹn của Bằng:

– Sáng mai, tôi lại nghe Hoa!

* * *

Bằng dựng xe Vespa ngoài cửa, ngó vào. Hoa đã nhìn thấy từ đầu nhưng giả đồ như đang mãi mê coi tiểu thuyết để mặc cho Bằng tiến tới gõ cửa. Đợi cho Bằng lên tiếng gọi rồi, Hoa mới làm bộ giật mình ngó ra.

– Ủa, anh Bằng?

– Chà, dĩ hôn! Để người ta đứng ngoài này hàng giờ rồi mới nhận ra.

– Sao anh không gọi Hoa?

Vừa cười vừa trả lời, Hoa vừa bước ra mở cửa.

– Vẫn như cũ hé?

Bằng đưa mắt quan sát một lượt khắp nhà rồi phê bình. Hoa kéo ghế mời gã ngồi, gặt đầu:

– Nhà nghèo xóm nhỏ mà, đâu được như anh!

– Thôi đi, đừng có mĩa mai tôi làm gì nữa, cô em.

Bằng ngồi xuống ghế vừa trả lời rồi hỏi tiếp:

– Có mình em ở nhà sao, Hoa?

– Dạ. Ngoại em và dì Sáu ở ngoài hàng.

– Còn hai bác đâu?

Bằng vẫn chưa biết một chuyện gì về gia đình Hoa cả. Nàng chỉ tay lên bàn thờ và bức ảnh bán thân của bà mẹ lỏng trong chiếc khăn màu nhu.

– Sao?

Bằng tròn mắt ngạc nhiên. Hoa buồn rầu:

– Má em đã mất rồi. Anh chưa biết sao?

Bằng cũng đổi hẳn thái độ, nét mặt nghiêm trang hơn lúc mới đến:

– Má đau bệnh gì?

– Anh không coi báo à? Chuyện của gia đình em họ chạy nhứt trình mấy ngày liền, ai mà không biết.

– Chuyện gì? Anh ít coi báo quá nên có hay gì đâu!

Hoa thở dài, chậm rãi kể lại cho Bằng nghe chuyện Tư Thêm giết mẹ nàng. Không khí thê thảm và nặng trĩu của câu chuyện làm cho hai người ngồi im đến mười phút sau đó. Bằng không biết tìm câu gì để an ủi và chia sẻ nỗi buồn với Hoa mà chỉ biết lắc đầu, chép miệng nguyên rủa Tư Thêm.

– Và bây giờ ngoại em về ở chung với em?

– Cả dì Sáu và hai đứa con của dì nữa... Nếu không có những người đó thì chắc em cũng đến chết theo má em quá.

Bằng như chợt nhớ ra:

– Thế còn... ông anh họ của em ở Đà Lạt mới về?

– Ông cũng ở đây à?

Hoa đang buồn mà cũng phải bật cười vì thấy cái dáng điệu lập nghiêm của Bằng khi nhắc tới Phương.

– Ủa, cái gì mà cười?

– Không!

– Vậy ông anh của em đâu?

– Ông anh nào? -

– Người đi với em hồi hôm đó.

– À, anh ấy ở gần đây chứ không ở chung với em.

Bằng nhớ lại thái độ của Phương đêm trước tỏ vẻ ngờ vực:

– Có phải anh thật không?

– Thật hay không, hỏi làm gì?

– Sao anh nghi quá.

– Nghi cái gì?

– Anh em gì mà đi với nhau như là...

– Này đừng có nói tầm bậy mà ăn đòn đó nghe.

Hoa ngắt lời Bằng rồi hỏi qua chuyện khác vì nàng biết trước sau gì rồi y cũng khám phá ra sự thật. Nàng chưa đủ tài

nói dối để lừa gạt được gã con trai tinh ranh này.

– Bữa nay tới đây để thăm em hay còn chuyện gì khác nữa không?

– Có chứ, có nhiều chuyện muốn nói lắm. Nhưng trước hết, em phải cho anh uống nước đã, từ nãy tới giờ khát quá mà không thấy chủ nhà mời nước nên không dám hỏi.

– Trời đất! Sao anh không bảo ngay từ đầu. Mãi nói chuyện em quên phút đi là chưa rót nước mời khách. Anh tha lỗi cho nhé!

– Tại vì chủ nhà lịch sự quá đó thôi.

Nàng cười xòa, đứng dậy định vào nhà trong lấy nước trà ra mời Bằng nhưng rồi lại đổi ý, quay ra:

– Anh ngồi chờ một chút để em qua bên quán chị Út kê đồ ngọt về uống.

– Thôi nước trà thường cũng được, bày đặt làm chi mất công!

– Có gì mà mất công, quán nước ngay đầu hẻm chứ xa xôi gì. Anh còn nhớ quán chị Út không?

– Quên sao được!

Từ nhà Hoa ra quán nước chị Út phải đi qua nhà Phương. Hoa cố ý bày đặt ra chuyện mua đồ ngọt về mời khách là muốn được dịp đi qua nhà Phương để thăm dò động tĩnh. Cái Vespa của Bằng đậu chình ình ở trước hàng hiên nhà nàng, nếu Phương có nhà lúc này, chắc phải nhìn thấy. Hoa cố ý đi thật chậm để nhìn lên căn nhà lầu của Phương và khi tình cờ gặp thím Báu đi ngang qua, nàng

trả lời thật lớn khi thím hỏi thăm người khách đi Vespa đang ở trong nhà mình lúc đó là ai.

– Thím quên rồi sao? Anh Bằng đó mà. Anh Bằng hồi xưa ở xóm trong đó.

– Vậy hả? Hèn chi trông bộ vó của hần quen quá. Bây giờ hần làm gì?

Hoa quên mất tên cái Công ty xây cất nhà cửa của Bằng khoe bữa nọ, nên bịa luôn cho Bằng một chức tước sang trọng khác:

– Nghe nói anh làm việc trong Chính Phủ, thím à. Vừa trả lời thím Báu, Hoa vừa lén đưa mắt nhìn lên phía cửa sổ và quả nhiên nhận thấy bức màn cửa rung rinh và một bàn tay thò ra kéo mạnh cánh cửa vào. Cảm thấy đã rửa được phần nào mối hận đêm trước, Hoa đắc

ý từ giã thím Báu để tới quán chị Út lấy mấy chai nước cam vàng về mời khách “Thằng cha chắc phải lên ruột vì mình hôm nay. Cho vậy mới bỏ ghét!” Hoa mỉm cười với cái ý nghĩ thích thú đó và suốt quãng thời gian ngồi tiếp chuyện với Bằng, nàng cười luôn miệng khiến Bằng phải ngạc nhiên vì sự vui vẻ quá lộ đó.

Nhưng rồi gã con trai này lợi dụng luôn phút vui đó của Hoa:

– Ê, bữa nay rảnh, em có đi chơi được không?

– Đi đâu?

– Muốn đi đâu thì đi. Hôm nay, ông chủ anh đi Đà Lạt anh được nghỉ cả ngày.

Hoa nghỉ đến căn nhà bên Phú Nhuận của Bằng. Nàng không cười nữa:

– Em không đi được đâu.

– Sợ gì? Lúc này em tự do rồi mà.

Hoa lắc đầu:

– Không phải là em sợ gia đình mà là sợ...

– Sợ anh, phải không?

Bằng cố ý cười to sau câu nói trào lộng đó để gây lại không khí vui tươi lúc đầu. Nhưng Hoa vẫn giữ bộ mặt nghiêm trang:

– Em sợ lối xóm người ta nói...

Bằng làm như những chuyện đó không có gì đáng kể, nên y cười lớn:

– Trời ơi, em sống ở giữa cái thế kỷ này mà còn xưa hơn cả những bà già trâu nữa! Bộ cứ đi chơi với nhau là hư

hông ngay hay sao? Hư hay không là ở nơi mình hết.

– Đành vậy, nhưng em là con gái em phải giữ gìn chứ đâu có được quyền bừa bãi như các anh.

– Nghĩ như em thì sẽ chẳng làm được việc gì hết. Em không đi đó đi đây, cứ lẩn quẩn trong xó nhà này thì làm thế nào mà hy vọng kiếm được những việc làm tốt. Đời sống bây giờ phải vật lộn, phải tranh đấu, phải làm mình nổi bật lên giữa đám đông người thì mới được người ta chú ý tới mình mới mong bắt được những cơ hội may mắn để tiến thân. Con gái hay con trai thì cũng vậy mà thôi à. Em còn do dự câu nệ, sợ hãi những cái dư luận tầm thường đó thì cuộc đời của em sẽ tàn úa, sẽ héo hon trong cái xóm nhỏ nghèo nàn này, em sẽ chẳng thể nào bằng người được chứ đừng nói gì đến chuyện

hơn người nữa.

– Em sợ lắm anh ơi, lòng người điên đảo khó lường mà cuộc đời thì đầy những cạm bẫy lở chân một chút là sa xuống vực thẳm hố sâu, bấy giờ có ăn năn, hối hận thì cũng đã muộn rồi!

Hoa không thể nào ngờ rằng nàng lại có thể nói được một câu văn hoa, mùi mẫn như vậy. Và nàng phải nâng ly nước cam lên uống một miếng để càng nghe thấm thía hơn ý nghĩ xấu xa của câu nói văn chương, bóng bẩy của mình. Tới lúc đó, Bằng mới đưa tay qua bàn, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay của Hoa mà vỗ về, an ủi:

– Không sao đâu em nhỏ ơi! Em đừng sợ gì hết vì còn có anh ở bên cạnh, luôn luôn ở cạnh để giúp đỡ để che chở cho em. Từ nay trở đi, anh sẽ coi em như em gái của anh. Hãy tin ở anh.

Bằng vừa nói vừa vuốt ve những ngón tay trắng hồng của Hoa và mặc dầu miệng nói nhận nàng là em gái nhưng ông anh trai bất lương này vẫn cứ nâng bàn tay cô em gái của mình lên miệng mà hôn một cách đắm đuối, say mê. Nếu Phương tỏ ra vụng về, thơ dại trong những cử chỉ âu yếm đàn bà bao nhiêu thì trái lại ở Bằng, những cử chỉ vuốt ve, mơn trớn của y đã trở thành một thứ nghệ thuật khéo gợi, kích thích tài tình lên tới cao độ. Hoa cảm thấy khắp người rung động vì hơi thở từ miệng Bằng truyền qua lòng bàn tay của mình. Nàng không biết nên giật tay về hay là cứ để mặc cho Bằng nâng niu nó trên miệng y nữa.

– Trưa nay, anh mời em đi ăn cơm. Đồng ý thì mười hai giờ anh lái xe tới đón.

– Buổi trưa em đi không được.

Hoa yếu ớt từ chối. Nhưng từ chối như vậy có khác gì khuyến khích Bằng nên mời mình vào buổi chiều; quả nhiên Bằng nài nỉ:

– Vậy, chiều nay? Chiều nay chắc là được chứ gì? Cơm tối xong, chúng mình đi phòng trà nghe ca nhạc.

– Kỳ quá, anh à!

Vẫn là những lời cự tuyệt của một kẻ đã gần xiêu lòng, Bằng tiếp tục tấn công:

– Kỳ gì mà kỳ? Chiều nay anh sẽ rủ thêm hai người bạn nữa cùng đi chơi với bọn mình. Đông người như vậy chắc em yên tâm hơn.

– Hai người bạn nào?

– Vợ chồng một người bạn làm cùng chỗ với anh.

– Họ có đảng hoàng không, anh?

– Sao em lại hỏi vậy?

Hoa định nhắc đến cái lần nàng và Bằng ở trong căn nhà bên Phú Nhuận rồi bị lũ bạn kéo tới phá nhưng ngượng miệng, không sao nói được.

– Anh sẽ để Vespa ở nhà, ngồi xe hơi cùng với vợ chồng người bạn đó tới đây đón em. Nếu cần, anh sẽ bảo cả hai vợ chồng họ vô đây xin phép ngoại cho em đi. Được không?

Hoa nghĩ tới chiếc xe hơi mà Bằng vừa nói và hình dung thấy cái cảnh nàng sẽ cùng Bằng bước lên chiếc xe đó trước những con mắt thèm muốn, ghen tức của mọi người, trong đó có Phương. “Con bé

đưa cơm tháng trong cái xóm lao động này đã chết rồi! Bằng nói đúng, mình không thể nào để tuổi xuân của mình tàn úa, héo hon trong cuộc sống tối tăm, nghèo nàn này được!” Hoa bắt gặp những giấc mơ đã ôm ấp từ lâu vụt sáng trong lòng và nghe hơi thở của mình mau hơn lúc thường. “Hư hay không là ở nơi mình hết. Nếu cứ sợ hư hỏng mà chôn cuộc đời trong cái xó nhà này thì tương lai giỏi lắm cũng chỉ bằng thím Báu, cô Mười, chị Út trong xóm mà thôi! Phải thoát ra khỏi nơi này... Thoát ra khỏi cuộc sống này!” Hoa nghe thấy những tiếng réo gọi đó vang lên cùng với nhịp tim đập rộn rã trong lồng ngực. Bằng đã buông tay Hoa ra và đứng dậy:

– Em phải có một đời sống khác..
Em cần phải có một đời sống khác!

Lời nói của Bằng như một câu thần chú mở cửa cho Hoa nhìn vào một thế giới khác. Và khi cái thế giới khác ấy đã hiện ra khi nàng đặt bước chân đầu tiên vào phòng trà Bốn Biển buổi tối hôm đó như lời hẹn, Bằng và một cặp trai gái mà thoát mới nhìn người ta cũng hiểu ngay thuộc vào loại “ngày dạo gót Bô Na, đêm chiếm đóng phòng trà”.

Họ đi trên một chiếc xe hơi mui trần loại nhỏ, bốn chỗ. Bằng xuống trước, rồi cặp tình nhân kia xuống sau, đi theo Bằng vào nhà Hoa, công khai làm những cử chỉ âu yếm với nhau trước mặt mọi người. Thật may là vào giờ đó, ngoại nàng và dì Sáu phải về Gia đình để đi thăm một gia đình có đám, nếu không, hai người đó ở nhà mà nhìn thấy những người bạn mới của Hoa như vậy, chắc là sẽ phải lên ruột, điên đầu.

– En-vit Lý, bạn làm cùng sở với anh.

Bằng trở thanh niên mới đến, giới thiệu với Hoa. En-vit Lý cái tên Hoa nghe đã lạ rồi — mà nhìn đến cách phục sức của y, Hoa còn ngạc nhiên hơn nữa. Cái đầu của y tròn và nhẵn thín như một trái bưởi, không có lấy một sợi tóc, ngược lại, râu mép của y lại rất dày và rậm, y mặc một chiếc sơ-mi màu đỏ chói và bỏ ra ngoài chiếc quần màu đen và hai ống thì rộng thùng thình như loại quần những chàng thủy thủ. Bằng vừa giới thiệu dứt lời, En-vit Lý chìa tay ra. Y nói, không cười:

– Hân hạnh. Rất hân hạnh.

Rồi nét y lại bình thản như thường như là đứng ở một chỗ không có người lạ. Tới lượt cô gái trạc tuổi Hoa:

– Còn đây là Kiều Diễm Thương Thương.

Cô gái có cái tên dài ngoằng này cũng như En-vit Lý, sau khi vừa được Bằng giới thiệu, đã mạnh dạn chìa tay ra bắt tay nàng. Cô gái hỏi:

– Vu ở đây có một mình sao?

Và không cần đợi Hoa trả lời, Kiều Diễm Thương Thương trề môi:

– Vu ở đây mà không buồn à?

Bằng biết là Hoa chưa quen với lối trò chuyện quá mới này nên dục Hoa và mọi người ra xe.

Trong lúc bắt tay Kiều Diễm Thương Thương, Hoa để ý lối quan sát lối phục sức của cô gái một trăm phần trăm đọt sổng mới này và nhận ra ngay những

nét quê mùa rõ rệt của mình. Kiều Diễm Thương Thương mang sơ-mi màu xanh lơ rất ưa nhìn và chiếc jupe serré màu tím sẫm bó sát lấy thân thể làm nổi bật lên những đường cong khêu gợi và mái tóc uốn quăn nhưng lại cắt ngắn như tóc con trai, khiến cho Hoa càng nhìn càng thấy cái áo dài ni-lông màu hồng của mình trở nên xa lạ lạc lõng. Chưa hết, còn cách hóa trang của Kiều Diễm Thương Thương cũng tân kỳ quá sức. Hai con mắt được viền màu xanh đậm và vẽ xếch lên trông giống như hai con cá với hai chiếc đuôi nhỏ xíu nơi cuối mắt. Màu son môi thì không đỏ hoặc hồng như màu son môi Hoa vẫn thấy mà đây là một thứ màu tím lơ lơ. Móng tay thì sơn hai màu, kẻ theo đường chéo một nửa hồng, một nửa trắng. Y phục và trang sức giữa Hoa với cô gái này chẳng giống nhau một điểm nào hết.

Bốn người đi ra phía xe đậu. Trước một đám trẻ nít đứng bu quanh chiếc xe tò mò ngắm nghía những người lạ của xóm như ngắm nghía một hiện tượng kỳ dị, Hoa cảm thấy như mình đã trở thành con người bằng gỗ, cử chỉ đi đứng cứng ngắt khác hẳn lúc thường. Trái lại, Kiều Diễm Thương Thương thì lại rất tự nhiên. Tuy mới gặp Hoa lần đầu nhưng cô gái này đã thân mật trò chuyện với nàng như là một người bạn cũ. Và chính vì vậy mà Hoa lại càng thêm bối rối, ngượng ngáp. Nàng biết là có sự hiện diện của Phương lúc đó, có hai con mắt tức giận của chàng sau bức màn cửa phía lầu trên kia nhưng nàng không dám nhìn lên và chỉ muốn đi khỏi cái vùng ngõ hẻm này ngay lập tức trái hẳn với dự định lúc đầu, Hoa đã tính mượn Bằng, mượn những người bạn mới và chiếc xe hơi này để trêu tức Phương cho bỏ ghét. Khi lên xe, Hoa

định ngồi dưới và rủ Kiều Diễm Thương Thương ngồi chung với mình nhưng cô bạn này đã lẹ làng leo lên băng trước ngồi cạnh En-vít Lý. Đương nhiên, nàng phải ngồi sau với Bằng.

Chiếc xe lẹ làng rời đường hẻm và chạy như tên bay giữa lộ, nhiều lúc Hoa phải cố gắng kìm lại những tiếng rú hoảng hốt khi En-vít Lý cướp đường, vượt qua những xe chạy trước. En-vít Lý cũng là một thứ người kỳ quặc mà dù không định tâm Hoa cũng phải chú ý tới hẳn suốt từ lúc bước lên xe cho tới lúc tới phòng trà ca nhạc Bốn Biển hẳn không hề nói một câu nào. Thỉnh thoảng hẳn mới mở miệng để trả lời một vài câu hỏi của Kiều Diễm Thương Thương mà trả lời rất cụt, rất ngắn. Như là hẳn hà tiện lời nói vậy.

Tới lúc vào trong phòng trà thì Hoa mới hiểu là mình đang đi chơi với một nhóm người mà thường nhật nàng vẫn sợ hãi. En-vit Lý, Bằng và cả Kiều Diễm Thương Thương nữa, họ đều là những khách hàng quen thuộc của phòng trà này và Hoa có cảm tưởng như ba người này quen gần hết những người ngồi bàn chung quanh. Dáng điệu và cử chỉ của họ như bất cần thiên hạ. Kiều Diễm Thương Thương và Bằng thì cười nói luôn miệng, hết phê bình rẻ rúng ca sĩ nọ lại nhiệt tình cổ vũ hoan nghênh ca sĩ kia. Nàng tưởng như là hai người vừa uống rượu say ở đâu về vì một đôi lúc, họ múa may hò hét như Tư Thêm hồi xưa mỗi lần nhậu đã ở quán cô Út về nhà. Còn En-vit Lý thì trái lại, hẩn lạnh lùng như nước đá, uống rượu và hút thuốc lá luôn miệng. Cặp mắt lơ đãng mệt mỏi và dáng điệu thì uể oải, chậm chạp chẳng khác gì một kẻ

buồn ngủ. Nhưng không phải En-vít Lý buồn ngủ thật đâu. Cặp mắt lơ đãng như vậy mà hắn không bỏ sót qua một cử chỉ nào của những người ngồi quanh. Hoa thấy như vậy khi hắn ngoắc tay ra hiệu cho Bằng:

– Coi kìa!

Bằng nhìn theo ngón tay chỉ của En-vít Lý. Y vẫn chưa nhận thấy gì. En-vít Lý cười khế:

– Tô-Ni Thắng đó.

Bằng reo khế một tiếng rồi hỏi lại:

– Thằng dê con ấy đi với con nào vậy?

En-vít Lý cúi xuống nhắc ly 33 lên tay. Hoa tưởng là hắn chưa nghe thấy câu hỏi của Bằng và nghĩ là Bằng sẽ hỏi

lại. Nhưng Bằng không hỏi thêm, hai mắt chăm chú theo dõi chiếc bàn phía gần dàn nhạc, nơi có Tô-Ni Thắng ngồi với một cô gái mặc quần jean màu lá úa. Một lát sau, tiếng En-vit Lý lừng chùng cất lên:

– Con Phượng chứ còn ai nữa. A-Nhét Phượng đó.

– A, A-Nhét Phượng! Cố nhân của mày hả?

En-vit Lý hừ nhỏ một tiếng rồi lại nâng ly 33 lên. uống cạn một hơi. Xong, hấn đặt ly xuống bàn, đưa tay lên quệt ngang mép rồi dùng chiếc muỗng gỗ coong coong vào ly. Anh bồi như đã biết hiệu, hấp tấp chạy lại. En-Vit Lý không thềm nói chỉ giơ một ngón tay lên, một lát sau người bồi đã đem tới cho hấn thêm một chai 33 nữa.

Bấy giờ Kiều Diễm Thương Thương mới quay sang En-Vit Lý:

– Toa uống hơi nhiều rồi đó cưng!

En-Vit Lý nhếch mép cười rồi lặng lẽ rót bia vào ly. Bằng ngồi sát vào Hoa:

– Em uống đi chứ. Gì mà từ đầu tới giờ, ly nước còn nguyên vậy?

Hoa lắc đầu, mắt vẫn theo dõi cử chỉ En-Vit Lý:

– Em không khát.

– Đừng ngó hẩn như vậy.

– Ngó ai?

– En-Vit Lý.

Bằng giật giật cánh tay Hoa. Hoa quay lại, cự khế Bằng.

– Em nhìn anh ấy hồi nào?

Bằng không lưu ý tới câu chót của Hoa, nói nhỏ:

– Hắn đang buồn đó. Và mỗi lần hắn buồn, hắn lại uống hàng két 33.

– Anh ấy buồn chuyện gì?

Bằng thay vì trả lời, đưa mắt ra hiệu cho Hoa nhìn về phía Tô-Ni Thắng và A-Nhét Phượng.

– Sao? Hoa vẫn chưa hiểu gì hết.

Bằng ghé sát vào tai nàng thì thầm:

– Con A Nhét Phượng ngồi kia là người yêu cũ của thằng En-Vit Lý. Em có nhìn thấy con bé mặc jean màu lá úa đó không?

– Có.

Hoa gật đầu. Bằng lại tiếp:

– Hồi xưa thằng Lý đẹp trai lắm. Nó nhảy Rock một cây. Con A-Nhét Phượng mê nó như mê một thần tượng đợt sóng mới.

– Về sau tại sao họ thôi nhau?

Hoa bắt đầu tò mò, thấy ham muốn khám phá đời tư của En-Vit Lý.

– Con A-Nhét Phượng cho rơi nó để đi theo thằng ca sĩ Duy Trường. Thằng Lý mấy lần đón đường định đảm chết cả hai đứa, bọn anh phải hết sức cản nó mới không xảy ra án mạng. Sau nó đau khổ quá mới cao trọc đầu đi như vậy đó. Bây giờ thì nó bớt đau khổ rồi vì có con Kiều Diễm Thương Thương an ủi. Hoa nhìn sang phía trước mặt. Kiều Diễm Thương Thương đã ngồi sát hẳn như là ngả hẳn

đầu vào ngực En-Vít Lý. Và mấy ngón tay của En-Vit Lý thì đang lơ đãng nghịch những sợi tóc của Thương Thương. Hoa lấy làm lạ không hiểu tại sao cô gái này không biết sợ những cặp mắt tò mò chung quanh đang theo dõi những cử chỉ âu yếm đó của họ? Nàng hỏi Bằng:

– Còn cô Thương Thương thì sao? Cô ấy có làm cùng chỗ với anh không?

– Không. Cô ấy làm thư ký cho hãng phim Nhạn Trắng.

– Thương Thương có làm cho En-Vit Lý quên được cô A-Nhét Phượng nào đó không?

Bằng lắc đầu:

– Thành En-Vit nó không yêu con Thương Thương mà chỉ “cảm tình” thôi!

– Sao vậy?

– Tại vì Thương Thương đã có một đứa con hoang với lão hăng phim Nhạn Trắng. Nếu không, chắc En-Vít nó cũng chịu...

Rồi Bằng thì thầm kể cho Hoa nghe cả một quãng đời “giông bão” của Kiều Diễm Thương Thương. Càng nghe, Hoa càng thấy bỡ ngỡ như là đang nghe người ta thuật lại một cuốn tiểu thuyết ái tình ly kỳ, hấp dẫn nào đó. Kiều Diễm Thương Thương tên thật không phải thơ mộng và xinh đẹp như vậy mà tên chính của cô ta ngày xưa cũng như bao nhiêu tên trong khai sinh của các cô gái bình thường khác: Tâm, Nguyễn thị Tâm. Nhưng từ năm mười sáu tuổi, cô bé Tâm không muốn sống yên ổn trong cái tên đó. Người tình đầu tiên của Tâm là một nhạc sĩ. Anh chàng này hứa hẹn sẽ tìm

cách lãng-xê Tâm trở thành một ca sĩ. Cái tên Kiều Diễm Thương Thương bắt đầu từ đó và cũng bắt đầu từ đó cô gái này đập tung cánh cửa gia đình để lao đầu vào một cuộc sống mới. Những phòng trà, những tiệm nháy và những buổi dạ vũ là những nơi mà cô ca sĩ tương lai Kiều Diễm Thương Thương thường xuyên có mặt. Giấc mộng ca sĩ và cuộc tình duyên giữa Tâm và anh chàng nhạc sĩ kia chấm dứt ngay sau khi lão chủ hãng phim Nhạn Trắng hứa hẹn cho nàng một vai đào gần chính trong cuốn phim mà lão sắp thực hiện. Và những buổi đi chụp hình thử, những lần đi Đà Lạt, Vũng Tàu tìm địa điểm để quay cho cuốn phim sắp tới đã đổi dần thành những buổi đi chơi tình tự. Tâm chính thức trở thành một thú tình nhân của lão Nhạn Trắng. Nàng không yêu gì lão này – cố nhiên – nhưng vì đã trót chạy theo ảo ảnh, gia nhập vào

cái thế giới đầy những hào quang danh vọng quyền rũ cho nên đã nhắm mắt hiến thân cho kẻ hứa hẹn sẽ làm nàng trở nên một thần tượng điện ảnh.

Nhưng giấc mộng minh tinh chưa thành thì Tâm đã mang thai với lão Nhận Trắng. Tâm không dám trở về gia đình nữa. Nàng được lão chủ cho một số tiền để sang nhà và khi nàng sinh đẻ xong, nàng được lão cho vào làm một chân thư ký trong hãng phim. Không phải lão Nhận Trắng còn thương yêu nàng mà chính là vì sợ nàng sẽ làm lớn chuyện có hại cho công việc làm ăn của lão. Trong hoàn cảnh trở về nhà không được mà kiếm một lối thoát tốt đẹp khác không có, nên Tâm đành cắn răng chịu nhận điều kiện đó để có tiền sinh sống và nuôi con.

Và từ đó, như một người giữ gìn đôi giày sạch mà cuối cùng dẫm lở phải một vũng nước bẩn, Tâm buông phóng đời mình vào một cuộc sống phiêu lưu. Nàng bất chấp dư luận, ngạo nghễ trước những lời khuyên, ngăn của bè bạn. Dưới cái mỹ danh Kiều Diễm Thương Thương; nàng đi chơi với đủ mọi hạng người. Số tiền lương hai ngàn một tháng của hãng phim mà lão Nhạn Trắng phát cho nàng mỗi tháng như là một số tiền cấp dưỡng cho đứa con trót lở ra đời kia, làm sao mà có thể thỏa mãn được những đòi hỏi cần thiết trong cái nếp sống hiện tại của nàng? Do đó, rút kinh nghiệm bài học vào đời đầu tiên của mình, Tâm sẵn sàng đi chơi với bất cứ một ai, miễn là những người đó có tiền. Tiền, thật nhiều tiền. Nhờ biết khai thác đúng vào những nhược điểm của những ông già si tình như vậy nên Tâm hiện giờ đã có một số

tiền khá lớn. Nàng dự định sẽ thôi làm cho lão Nhạn Trắng để chung vốn với một người bạn gái mở một cái Bar.

Dự định chưa thành thì Tâm gặp En-Vít Lý. Trái tim cô gái này tưởng đã nguội lạnh trước những chuyện yêu đương từ lâu rồi ngờ đâu lại bị choáng váng trước hình ảnh một gã thất tình. Nàng quyết tâm chinh phục Lý. Nhưng nếu đã có bao nhiêu gã đàn ông giàu có bị ngã trước mặt nàng, thì trước En-Vít Lý, nàng lại thấy bại. Hắn đối xử với nàng không đắm thắm, say mê. Và chính cái thái độ lửng lơ đó lại càng khiến Tâm chạy theo En-Vít Lý nhiều hơn. Bao nhiêu tiền lột được của những lão già si dại, nàng lại đưa En-Vít Lý tiêu xài hết. Hắn muốn gì, nàng cũng chiều. Từ một món tiền lớn mỗi tháng Tâm đều cung phụng hắn đầy đủ. Ngay cả chiếc xe hơi

của nàng mới mua, nàng cũng để cho Lý sử dụng. Nàng chỉ cần Lý đáp lại cho nàng một thứ mà nàng đang cảm thấy thiếu thốn: Tình yêu chân thật. Nhưng hình như trái tim của Lý đã tràn ngập hình ảnh A-Nhét Phượng rồi nên cuộc tấn công tình cảm của Tâm thật là khó khăn. Nàng vẫn không nản chí bởi vì với mở kinh nghiệm sống của mình, nàng hiểu rằng không có gì bền lâu được với thời gian, ngay cả những mối tình mà người ta thường gọi là mối tình thứ nhất. Thế nên, Tâm luôn luôn bắt Lý phải đưa mình đi chơi và nàng lại còn cố ý lựa chọn những nơi nào mà A-Nhét Phượng thường hay lui tới nhất để cho Lý nhìn thấy tận mắt sự phản bội của người tình cũ mà lãng quên dần hình bóng người thiếu nữ đã may mắn đến với Lý trước nàng.

Tất cả những chuyện đó, những thủ đoạn của Kiều Diễm Thương Thương áp dụng trong cuộc chinh phục tình cảm En-Vít Lý, đã được Bằng kể lại cho Hoa nghe hết.

Vô tình, Bằng đã làm một việc rất có hại cho hẳn. Mỗi tình chung thủy, sâu nặng của En-Vít Lý đối với A-Nhét Phượng khiến Hoa liên tưởng tới mỗi tình của nàng đối với Phương. Rồi từ phút liên tưởng đó, Hoa nhìn đâu cũng thấy hình ảnh của Phương. Khuôn mặt nào cũng chập chờn những nét mặt Phương. Từ nụ cười. Từ mái tóc. Từ một lối ngồi cho đến những dáng đi, Hoa nghĩ không hiểu giờ này Phương làm gì? Chàng còn thức hay là đã ngủ. Và nếu còn thức thì chàng có ra đứng ở cửa sổ ngó xuống mặt đường như mọi bữa hay không? Bao nhiêu oán giận Phương tiêu tán hết. Lúc

này Hoa chỉ muốn được trở về nhà ngay, được đi trên con đường hẻm mọi đêm để nhìn lên ánh đèn trong khung cửa sổ từ trên lầu Phương hát xuống. Hoa hiểu là mình không thể nào quên được Phương. Nàng nhìn sang En-Vit Lý, bắt gặp đúng cặp mắt của anh chàng này đang hướng sang phía bàn A-Nhét Phượng. Cái nhìn đó sao mà giống như cái nhìn của Phương buổi nào khi chàng nhìn nàng trong lúc ngâm thơ cho nàng nghe trên căn lầu xinh xắn. Rồi cùng một lúc cảm giác êm ái trong vòng tay ghì chặt của Phương sống lại trong lòng nàng. Hoa thở dài hỏi Bằng:

– Mấy giờ rồi anh?

– Còn sớm mà.

Bằng nhăn nhó cười và thừa dịp nắm ngay lấy tay Hoa. Nàng khẽ gỡ tay gã ra:

– Sớm là mấy giờ?

Bằng hơi ngạc nhiên vì câu hỏi đầy vẻ lạnh lùng của Hoa, nhưng y vẫn dịu dàng:

– Em muốn về sao?

Hoa gật đầu. Bằng làm bộ nhìn đồng hồ rồi mỉm cười:

– Mới có mười giờ...

– Giờ này mà mười giờ? Hay là đồng hồ anh đúng rồi?

Hoa ngạc nhiên hỏi lại. Bằng lại làm bộ vén tay áo nhìn lại giờ một lần nữa:

– Vẫn chạy như thường.

– Vô lý quá, ngồi lâu như vậy mà mới nửa giờ hay sao?

– Gì mà vô lý. Tại em không quen thức khuya cho nên mới thấy thời giờ ở đây đi lâu như vậy đó thôi.

Hoa vẫn chưa chịu tin. Nàng hỏi lại En-Vit Lý:

– Đồng hồ của anh mấy giờ rồi?

En-Vit Lý không trả lời. Gã đưa cái cổ tay không đeo đồng hồ của mình lên cho Hoa nhìn, Hoa chán nản, quay lại bảo Bằng.

– Thôi, em về đây. Buồn ngủ hết chịu nổi rồi.

Bằng giữ lấy tay nàng lại như sợ là sau khi nói câu đó, nàng sẽ đứng dậy đi luôn:

– Đang vui mà em. Mà khuya rồi. Từ giờ trở đi không khi mới vui. Sắp sửa

có màn biểu diễn ảo thuật hay lắm. Coi xong màn ảo thuật rồi anh sẽ đưa em về.

Hoa lắc đầu cương quyết:

– Không, anh cho em về...

Bằng vẫn không nản:

– Em không thích không khí ở đây hay sao?

– Không phải là không thích nhưng em bỗng thấy trong người mệt quá. Như là sắp bệnh đến nơi rồi vậy.

Bằng biết là không thể nào giữ nổi Hoa ngồi lại để sau đó sẽ tiếp tục chương trình khác nhưng y cố nài một lần nữa:

– Thôi được, nếu vậy mình ngồi chơi thêm mười phút nữa rồi về cả.

Hoa chưa kịp trả lời thì một người

bồi nhà hàng đi tới trao cho Kiều Diễm Thương Thương một mảnh giấy nhỏ.

– Cái gì vậy?

En-Vit Lý mắt vẫn mờ màng, cất giọng nhừa nhựa hỏi Thương Thương. Thương Thương trao mảnh giấy cho En Vit:

– Họ yêu cầu em lên hát một bài.

En-Vit không ngó vào tờ giấy, hát hàm nói như ra lệnh với Kiều Diễm Thương Thương:

– Lên hát đi. Hát cái bài gì có câu “Yêu ai yêu cả một đời”! ấy nghe cũng.

Kiều Diễm Thương Thương nhìn Bằng và Hoa, có ý chờ đợi sự tán thưởng của hai người. Hoa vì mới biết Kiều Diễm Thương Thương nên ngồi im còn Bằng thì nói luôn:

– Phải đó, Thương lên hát đi.

Rồi y nói với Hoa:

– Em ở lại mà nghe Thương Thương hát.

Kiều Diễm Thương Thương chỉ đợi câu nói đó, đứng dậy liền và làm như là vì có Hoa nên nàng mới hát:

– Mình hát bài này để tặng riêng Hoa đó.

Hoa chưa biết đáp sao thì Kiều Diễm Thương Thương đã uyển chuyển bước lên bục hát. Cái dáng đi của Kiều Diễm Thương Thương lúc bấy giờ cũng khác thường và Hoa nhận thấy nó vắn vẹo uốn éo như lối trườn mình của một loài rắn, loài lươn. Vậy mà Kiều Diễm Thương Thương được hoan nghênh hết mình. Từng hồi pháo tay, huyết gió nghe

đỉnh tại nhức óc nổi lên. Chưa cất tiếng hát mà Kiều Diễm Thương Thương đã được hoan nghênh nồng nhiệt như vậy rồi, nên Hoa nghĩ rằng giọng ca của Kiều Diễm Thương Thương hẳn là tuyệt diệu lắm. Khi nàng bước lên dàn nhạc, một hồi trống xập xình vang dậy, tiếng trống vê tròn nghe âm như hơi gió rồi một tiếng xoảng dữ dội do người nhạc công vụt mạnh cây đũa vào chiếc đĩa đồng phía trên làm Hoa giật thót người lên và bị bắt buộc phải nhìn vào cái vòng ánh sáng màu hồng rực rỡ đang vây lấy toàn thân Kiều Diễm Thương Thương. Tiếng người nhạc trưởng giới thiệu những gì nàng nghe không rõ vì bị những tiếng ào ào như sóng vỗ từ bốn phía khán giả lấp đi. Rồi thì Kiều Diễm Thương Thương mỉm cười, cặp mắt long lanh gửi những cái nhìn bốc lửa xuống ba mặt khán giả. Tiếng dương cầm dạo đầu cất lên. Nụ cười

trên môi Kiều Diễm Thương Thương vẫn tươi như trước, nhưng cặp mắt lúc này không nhìn xuống khán giả nữa mà lại nhìn vào anh chàng nhạc sĩ đệm dương cầm lúc đầu, Hoa ngờ là Kiều Diễm Thương Thương có tình ý gì với người nhạc sĩ kia bởi vì trông anh cũng khá đẹp trai, nhất là cái dáng điệu nghiêng nghiêng bên phím dương cầm trông vô cùng hào hoa nghệ sĩ. Nhưng rồi Hoa biết mình lầm ngay khi thấy anh ta hát đầu lên ra dấu cho Kiều Diễm Thương Thương. Lập tức như cái máy được nhận nút, Kiều Diễm Thương Thương cất tiếng hát liền. Hoa phải ngạc nhiên vì tài hát của Kiều Diễm Thương Thương. Hình như đó không phải tiếng hát nữa mà là lối hát, một cách hát vậy. Bản hát này Hoa cũng biết. Vì vậy, nàng càng ngạc nhiên thêm khi thấy Kiều Diễm Thương Thương đã tự ý sửa đổi bản nhạc. Bây

giờ không phải là người ta nhìn tiếng hát qua những cử chỉ uốn éo khiêu gợi của Kiều Diễm Thương Thương. Nàng ôm lấy cái cần máy vi âm, vít nó xuống, đẩy nó lên, kéo nó vào người, mơn trớn vuốt ve... Người ta la ó, người ta hít hà và Hoa có cảm tưởng rằng tất cả những gã con trai đang có mặt trong phòng trà lúc đó đều mong muốn được biến thành chiếc máy vi âm vô tình vô giác kia.

“Yêu ai, yêu cả một đời... Lòng những muốn...” Cả bộ ngực đầy đặn của Kiều Diễm Thương Thương như muốn dán vào chiếc cần máy vi âm. Bây giờ, nàng không hát nữa mà nàng thì thầm nói chuyện với mọi người.

“Yêu ai, yêu quá mất rồi...” Có cả tiếng thở dài ngắt đoạn trong tiếng hát. Hoa tưởng như là bài hát đó, cách diễn tả đó và những lời ca diễm tình sướt mướt

kia đều đã được biến thành những lời tâm sự thiết tha của Kiều Diễm Thương Thương gửi riêng cho một mình En-Vít Lý.

Hết bản hát đó, Kiều Diễm Thương Thương vừa cúi đầu chào khán giả thì những tiếng la bis, bis đã rần rần nổi lên.

– Lết mi gô! Lết mi go!

– Ta bu!

– Ướt vai! Tà áo xanh?

– Phong ten đề da mua!

– Ri-vi-e săng rơ tua!

Hoa nghe mà chẳng hiểu gì hết. Bởi vì tiếng ồn ào chỗ này chưa hết, tiếng la hét chỗ kia đang ồm ồm vang lên. Cuối cùng, nàng thấy Kiều Diễm Thương Thương trở lại máy vi âm:

– Xin cảm ơn thịnh tình của quý vị khán giả, tiếp theo đây, Kiều Diễm Thương Thương xin trình bày hiến quý vị bản nhạc “Xin đừng yêu” của nhạc sĩ Tuyền Linh.

Tiếng vỗ tay đôm đốp nổi dậy. Khách quan mà nghe tiếng hát của Kiều Diễm Thương Thương thì Hoa thấy người ca sĩ tài tử này hát rất dỏ. Nàng được hoan nghênh như vậy có lẽ là vì những bộ điệu khiêu khích nhiều lúc đi tới lỗ lã của nàng. Một điểm nữa: dưới ánh đèn màu, Kiều Diễm Thương Thương đẹp gấp bội lúc thường. Hoa ngạc nhiên mà thấy En-Vit Lý vẫn đứng đứng trước sắc đẹp ấy. Hắn lơ đãng nghe tiếng hát của Kiều Diễm Thương Thương và mắt thì vẫn chăm chăm nhìn xuống ly bia sủi bọt. Thỉnh thoảng, nếu En-Vit Lý có lù lù đưa mắt nhìn lên thì không phải là nhìn

Kiều Diễm Thương Thương mà chính là nhìn A-Nhét Phượng. “Té ra gã thanh niên này vẫn còn lưu luyến kẻ phụ bạc y”. Hoa nghĩ thầm và chợt thấy thương hại En-Vít Lý. Thấy Hoa cứ nhìn En-Vít Lý hoài như vậy, Bằng đâm ra khó chịu. Gã hối hận là đã trót đề cao mối tình của Lý và Phượng. Bởi vì Bằng hiểu rằng tâm lý chung của các cô gái là luôn luôn dành những cảm tình đặc biệt cho những anh con trai nào chung thủy với mối tình đầu, mặc dầu người yêu cũ đã lấy chồng hoặc là bỏ rơi. Những cảm tình đặc biệt đó khởi đầu bằng những ý nghĩ thương hại rồi từ thương hại sẽ biến dần thành một thứ tình yêu mà người con gái tự cho mình có cái bổn phận phải an ủi, giúp đỡ gã con trai thất tình. Cũng có một số thiếu nữ khác thì tìm cách chinh phục gã con trai đó với lòng tự phụ, kiêu hãnh ngăm của mình. Cô bé khờ dại đó nghĩ

rằng mình sẽ thắng A-Nhét Phượng, sẽ làm cho En Vit Lý phải quên ngay hình ảnh người tình cũ của y.

Sự thật thì Bằng hiểu thừa rằng anh chàng En-Vit Lý chỉ đóng vai một kẻ thất tình để lừa Kiều Diễm Thương Thương mà thôi chứ thật ra y đâu còn lưu luyến, say mê A-nhét Phượng nữa?

Và cũng vì vậy mà trong khi Kiều Diễm Thương Thương đứng hát ở trên kia, En-Vit Lý đã làm bộ buồn rầu, tư lự để rồi lại thỉnh thoảng lại ném những cái nhìn sâu muộn về phía A-Nhét Phượng, để làm cho Kiều Diễm Thương Thương càng thấy cần phải giữ độc quyền y hơn. Chính ngay Bằng cũng đã từng nhiều lần đóng cái vai kịch đó và thường thì, với những cô gái nhẹ dạ, dễ tin, bao giờ cũng thành công.

Bây giờ tới lượt Bằng giật mình lo sợ cho con mối của mình lại lọt vào bẫy của kẻ khác. Gã cảm thấy cần phải đưa Hoa đi chỗ khác. Hoặc là trả Hoa về nhà nàng cũng được. Miễn là để cho Hoa và En-Vít Lý không gặp nhau nữa. Nghĩ như vậy rồi, Bằng quay sang hỏi Hoa:

– Về chưa?

Hoa hơi ngạc nhiên. Lẽ ra câu đó phải để cho nàng hỏi mới đúng. Nhưng nàng vẫn trả lời:

– Đợi chị Thương xuống rồi về cả.

– Hai đứa mình rút lui trước tiện hơn. Phải để cho họ tự do du dương với nhau chứ.

Hoa không hiểu thâm ý của Bằng là muốn tách rời nàng với En-Vít Lý mà lại hiểu qua một nghĩa khác. Nàng cho

rằng Bằng muốn lợi dụng dịp này để gạt nàng về nhà hẳn nên mới tính chuyện về trước. Vì vậy, Hoa lắc đầu:

– Đi bốn người thì về cả bốn người. Mình bỏ đi riêng với nhau thế này họ lại nghĩ bậy thì chết.

Bằng vừa định lên tiếng cự Hoa thì Kiều Diễm Thương Thương đã về tới bàn. Câu chuyện xoay sang mấy bản nhạc mà Kiều Diễm Thương Thương vừa hát.

– Chị thấy em hát ra sao?

Hoa khen nức nở:

– Tuyệt. Chị hát đâu có thua gì Lệ Thanh, Thanh Thủy?

En-Vit Lý ngược mắt nhìn lên, trên môi điểm một nụ cười như điệu cợt câu nói của Hoa. Kiều Diễm Thương Thương,

ngược lại, cho là Hoa đã thành thật khen mình nên đỏ mặt sung sướng:

– Cảm ơn chị. Em hát đâu bằng các cô ca sĩ nhà nghề được?

– Thật mà. Đâu có phải một mình em mới nhận xét như vậy? Chẳng lẽ những người khách ở đây họ khen láo cả sao?

Sung sướng nhất là được nghe người ta nịnh mình mà lại nịnh có lý, cho nên từ phút đó, Kiều Diễm Thương Thương dồn hết cảm tình vào cô bạn mới và luôn miệng nói chuyện với Hoa.

– Lẽ ra, em đi hát từ hồi năm ngoái đó chị.

– Sao chị không làm nghề ca sĩ? Em tin là nếu chị chính thức đi hát thì nhiều nơi mời lắm.

– Đúng vậy, các anh ấy vẫn nói là sẵn sàng mời em hợp tác, nếu em muốn. Anh Hoàn ở ban nhạc Lúa Vàng đang chơi ở phòng trà Đồng Quê đó, chị có biết không? Anh cũng mời em hoài mà em chưa nhận lời.

– Sao vậy?

– Em muốn học nhạc lý trước đã. Có biết rành nhạc lý thì hát mới hay được.

Hoa chẳng hiểu nhạc lý là gì nhưng cũng gật đầu lia lia:

– Chị nói đúng.

Được người tiếp chuyện, Kiều Diễm Thương Thương lại thao thao nói:

– Vì nghĩ vậy nên em buộc lòng phải từ chối bao nhiêu phòng trà mời hát. Nhiều lúc nghĩ cũng tiếc thật nhưng vì

muốn có một tương lai chắc chắn hơn nên em vẫn phải cương quyết từ chối, để tập luyện cho thật vững rồi mới đi làm.

Thế là suốt từ phút đó cho tới lúc ra về, Kiều Diễm Thương Thương xoắn xuýt lấy Hoa, nói chuyện không ngớt. Theo lời yêu cầu của Hoa, ba người đưa nàng về trước. Khi xe ngừng lại đầu hẻm thì Kiều Diễm Thương Thương nhất định đòi tiễn Hoa vào tận nhà. Hai cô bạn cặp tay nhau đi vào ngõ. Khi chia tay, Kiều Diễm Thương Thương bất chợt như nhớ ra một điều gì, nắm lấy cánh tay Hoa:

– Thứ bảy này chị có mắc công chuyện gì không?

Hoa lắc đầu, Kiều Diễm Thương Thương tiếp, giọng ân cần.

– Ngày hôm đó là ngày sinh nhật của

em. Nếu chị rảnh mời chị lại chơi với em cho vui. Chị nhận lời nghe? Em sẽ mang xe tới đây đón chị.

Hoa ngập ngừng:

– Chị để em coi đã.

Kiều Diễm Thương Thương thân mật:

– Còn coi gì nữa. Chị khinh em không đáng mời chị lại nhà chơi hay sao?

– Không phải vậy đâu.

Hoa vội vã cãi chách rồi ấp úng tìm một lối giải thích cho hợp lý, song nghĩ mãi không ra:

– Em chỉ sợ... sợ...

Kiều Diễm Thương Thương lại tưởng là Hoa không quen tới những chỗ lạ:

– Chị không sợ gì cả. Em ở một mình, không có ai làm phiền được bọn mình hết.

– Nhưng bữa đó có những ai hả chị? Có đông lắm không?

– Vài người bạn thân thôi...

Rồi Kiều Diễm Thương Thương cười, nghịch ngợm:

– Và nếu chị muốn thì em sẽ mời luôn cả anh Bằng tới nữa?

Hoa rồi rút xua tay, mặt đỏ đùng vì hổ thẹn:

– Không... Em đâu có muốn đi với Bằng? Chị đừng có nghi oan em.

Nói xong, Hoa cũng vẫn còn thấy chưa đủ ý, lại tiếp:

– Em với Bằng... không có gì đâu. Không phải như người ta đồn đại đâu.

– Thật hả?

– Em nói dối chị làm gì?

Vừa trả lời, Hoa vừa liếc mắt lên phía lầu của Phương vì thoáng thấy có bóng người lấp ló sau tấm màn cửa. Nàng hồi hộp khi thấy đến giờ đó, Phương vẫn còn thức. Nếu không phải là đợi nàng thì Phương còn thức đến giờ này làm gì nữa? Lúc này Hoa chỉ muốn cho Kiều Diễm Thương Thương đi khỏi, nên nàng gật đầu bừa bãi khi Thương Thương nhắc lại lời mời hồi nãy.

– Chị tới cho vui, nghe.

– Vâng.

– Nhất định?

– Em sẽ tới mà.

Kiều Diễm Thương Thương chìa tay ra nắm lấy tay Hoa, lắc mạnh:

– Nhớ đừng đi đâu nghe. Chiều thứ bảy đợi em ở nhà.

– Vàng. Em sẽ đợi chị.

Hoa trả lời mà đầu óc thì để cả vào cái hình ảnh đang in trong cái ô đèn sáng trên kia.

– Thôi, em về. Chúc chị một đêm nhiều mộng đẹp!

– Dạ, chị về. Cảm ơn chị.

Hoa làm bộ như muốn đưa Kiều Diễm Thương Thương một đoạn đường ngắn để đáp lễ nhưng thật ra để có cơ ở lâu bên ngoài:

– Để em đưa chị ra khỏi cái quăng tối này. Chỗ này đi hơi khó, không quen dễ vấp lắm.

– Thôi, chị vào ngủ kéo muện rồi.

– Không sao.

Đưa Kiều Diễm Thương Thương một quăng ngắn, sau khi chào nhau một lần nữa, Hoa lững thững trở vào nhà. Nàng cố tình đi thật chậm để dò xét thái độ của Phương ra sao khi ngang qua nhà Phương. Hoa nghe thấy một tiếng đằng hắng nho nhỏ. Nàng biết là Phương ra hiệu cho nàng lưu ý tới sự có mặt của mình ở trên lầu, nhưng nàng vẫn làm như không biết tới, thản nhiên bước.

– Hoa!

Lần này thì Phương táo bạo hơn, đã gọi hẳn tên nàng. Hoa làm bộ giật mình

ngó lên. Tuy đã nhìn thấy Phương rồi nhưng nàng vẫn không lên tiếng. Phương ra hiệu cho nàng đứng đợi ở dưới rồi chàng quay vào. Một lát sau Phương đã từ cửa sau căn nhà bước ra. Hoa đứng nép vào một bên tường để tránh sự dòm ngó của những người trong xóm,

– Em đi đâu về? Đi với ai?

Thấy cái lối hỏi như gậy gõ đố của Phương, Hoa bật cười:

– Tôi đi đâu và đi với ai thì can dự gì đến anh?

– Sao không can dự.

– Ủa, anh nói gì lạ vậy? Chuyện riêng của tôi mà.

Hoa cố ý trêu tức Phương và cảm thấy thích thú trong sự đùa cợt đó, Phương

khoanh tay trước ngực, gật gù nhìn Hoa từ đầu tới chân rồi cười nhạt:

– Phải rồi, bây giờ thì tôi đâu có quyền gì để được biết những chuyện riêng của cô nữa? Đẹp quá, hé?

Đúng là thái độ ghen tuông của những anh con trai mới lớn. Hoa tự nhiên thấy mình trưởng thành hơn nhiều trước khuôn mặt cổ làm ra hờn dỗi, mỉa mai của Phương. Nàng bỏ ý định đùa cợt lúc trước, dịu dàng nắm lấy tay Phương:

– Anh giận em thật sao?

Phương hừ một tiếng khẽ bằng giọng mũi, nguẩy người nhìn đi chỗ khác, không trả lời. Tuy nhiên, anh không gỡ tay mình ra khỏi tay Hoa.

– Thôi đừng buồn nữa, cưng. Người ta đi chơi là vì công chuyện làm ăn chứ

đâu phải là...

– Vì công chuyện làm ăn mà giờ này mới về?

– Chứ không lẽ đang vui mà mình bỏ về ngang xương hay sao?

Phương, vẫn giọng nói dần dỗi:

– Ô, vui quá mà. Bỏ về sao được?

Hoa cười độ lượng:

– Người nào sau này làm vợ anh chắc chết vì cái bệnh ghen của anh quá.

Rồi nàng buông tay Phương ra:

– Thôi, anh lên lầu ngủ đi. Em về, khuya quá rồi.

Lần này, Phương giữ lấy tay Hoa:

– Em đi với chúng nó cả buổi tối đến

giờ không sao, đứng với anh một chút mà đã sợ khuya hay sao?

Hoa lắc đầu:

– Khuya thật rồi, anh để mai, em qua bên anh, mình sẽ nói chuyện nhiều.

– Em đứng đây năm phút nữa anh cần nói chuyện này với em.

– Để mai...

– Không, anh phải hỏi em bây giờ. Nếu mai thì thôi! Sẽ không bao giờ anh hỏi em nữa!

Sợ Phương làm ồn lối xóm, Hoa đành phải ở lại.

– Chuyện gì?

– Anh muốn em thành thật trả lời anh câu hỏi này.

Phương nhìn thẳng vào mắt Hoa hai tay nắm chặt lấy cổ tay nàng.

– Anh hỏi đi.

– Em... Em còn yêu anh nữa không?

Hoa không trả lời mà chỉ gạt đầu nhẹ.

– Nếu em còn yêu anh thì em phải hứa với anh một điều này...

Phương ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp:

– Từ nay trở đi, em không được giao thiệp với thằng cao bồi bữa nọ tới đây nữa!

– Thằng cao bồi nào? Anh nghĩ sao mà lại bảo là tôi giao thiệp với cao bồi?

Hoa biết là hai tiếng cao bồi mà

Phương vừa nói có ý ám chỉ Bằng. Tuy không ưa gì Bằng nhưng khi nghe Phương gọi y như vậy, Hoa vẫn thấy khó chịu. Nàng cho là mình bị khinh miệt và trong câu nói hằn học của Phương, nàng còn nghe thấy cả cái ý nghĩ nửa mai khác nữa. “Như vậy ra mình kết bạn với bọn cao bồi, du đãng hay sao?” Hoa lại thấy giận Phương vô hạn. Nàng giằng mạnh tay ra khỏi tay Phương. Anh con trai hoảng hốt, cố níu lại:

– Không... không... anh không có ý định nói như vậy. Anh chỉ muốn khuyên em nên cẩn thận trong sự giao du bởi vì anh thấy cái bộ gió thẳng cha bữa nọ tới đây trong dễ ghét quá...

Hoa lạnh lùng ngắt lời:

– Cảm ơn lời khuyên của anh. Tôi đủ sức hiểu biết để xét người và tôi biết

rõ bạn bè của tôi thuộc vào hạng người nào.

– Hoa! Khoan đã...

– Thôi, mình chẳng còn chuyện gì để nói với nhau nữa.

– Hoa...

Phương lẽo đẽo bước theo Hoa khi nàng quay gót.

Hoa bắt chước Kiều Diễm Thương Thương, nói một câu thật là văn vẻ:

– Chúc anh một đêm nhiều mộng đẹp.

Rồi nàng đi nhanh lại trước cửa nhà mình. Phương không dám làm mặt lì chạy theo nữa. Anh chàng đứng ngẩn ngơ như một chiếc cây được trồng trơ vơ trên mặt đất, nhìn theo Hoa, nhìn

theo cho tới lúc hai cánh cửa nhà nàng đã khép lại mới thở dài, trở lui.

* * *

Bây giờ thì Hoa hoàn toàn hiểu rõ lòng mình đối với Phương ra sao và biết là mình đang muốn gì. Sau đêm dự tiệc sinh nhật của Kiều Diễm Thương Thương, nàng đã có thêm một số bạn bè mới nữa. Cuộc phiêu lưu đầy quyến rũ đã lỏi nàng ra khỏi căn nhà vách cây tằm tối con đường xóm nhỏ bùn lầy này rồi. Nàng nhớ đến lời Kiều Diễm Thương Thương:

– Người con gái chỉ có một vũ khí lợi hại nhất để bước vào đời, đó là: nhan sắc và tuổi trẻ.

Kiều Diễm Thương Thương đã nói

bằng tất cả vẻ thành thật như vậy, sau khi nghe Hoa cho biết về mối tình giữa nàng và Phương. Người con gái nhiều kinh nghiệm với đàn ông này đã giải thích với Hoa về mối tình đó:

– Đó chưa thể gọi bằng tình yêu được mà chỉ một thoáng tình cảm mong manh, nhẹ nhàng mà tất cả những cô gái mới lớn như Hoa đều gặp gỡ khi mới bước chân vào đời. (Kiều Diễm Thương Thương lúc sau này đã coi Hoa như một cô em gái nên khi xưng hô chỉ gọi trống tên nàng mà thôi) Cũng có thể coi đó là một mối tình đầu nhưng với điều kiện là mối tình đó phải dở dang. Vì nếu Hoa yêu Phương, hai người yêu nhau rồi tiến tới hôn nhân thì chắc chắn là sau này sẽ có một người phải hối hận vì sự quyết định quá sớm của mình. Để cho nó chết thì những kỷ niệm còn đẹp mãi, lấy nhau

rồi, đụng chạm với thực tế đẻ ra một bầy con bê bối, rồi bệnh tật, rồi nhìn thấy cái già nua, xấu xí của nhau thì lúc đó, hết cả mộng, hết cả yêu. Hoa cứ tưởng tượng trước mà coi cái cảnh gia đình tương lai của mình nếu Hoa lấy Phương: nhà mượn, điện câu, nước gánh, chồng thì ngày ngày hai buổi đi làm, ì ạch trên chiếc xe đạp vợ thì mặt mày lem luốc, quanh năm suốt tháng chúm đầu vào công việc nuôi con với bếp nước... Hà, như vậy liệu còn đẹp không? Có còn mộng nữa không?

Hoa phải chịu là lời nói của Kiều Diễm Thương Thương có đúng một phần nào.

Và nó đánh trúng vào cái ý nghĩ mỗi lo âu của nàng trước một tương lai đang tới gần. Nếu nàng lấy Phương, nếu nàng lấy một người chồng vào cỡ Phương, thì

chắc chắn đời sống lứa đôi sau này, cái mà thiên hạ gọi là tổ ấm gia đình, sẽ là một tù ngục tối tăm, đúng lời Kiều Diễm Thương Thương đã nói.

Từ sau bữa đó, Hoa cố ý tránh mặt Phương. Nàng vin vào một cái lỗi rất tầm thường để làm mặt lạnh nhạt với chàng. Đồng thời, nàng cũng xa luôn Bằng. Giai đoạn của Bằng đối với nàng đã chấm dứt bởi vì nhiệm vụ của anh ta đã hết ngay từ lúc đưa nàng ra khỏi con đường hẻm này. Bây giờ, Hoa đã có Kiều Diễm Thương Thương với những người bạn trai khác xa Bằng, khác xa Phương, cả về địa vị trong xã hội cũng như tuổi tác. Người thì làm chủ một hãng xuất nhập cảng người thì — tuy không làm một nghề gì rõ rệt nhưng lại rất giàu, một mình làm chủ tới ba chiếc xe hơi, chiếc xe nào cũng thuộc vào loại xe mới nhập cảng. Những người

đàn ông này hơn hẳn hai gã thanh niên kia, về tiền bạc cũng như về thái độ đối xử giao thiệp với phụ nữ. Giả thử mà Hoa cố tình đến chuyện xin một chức thư ký như lúc trước nàng đã mơ, thì lúc này chính là một dịp may mắn nhất, thuận tiện nhất để cho nàng thực hiện giấc mộng đó. Nhưng nàng đã nghe theo lời Kiều Diễm Thương Thương, bỏ cái lợi nhỏ để bắt những mối lợi lớn sau này, lý do mà Kiều Diễm Thương Thương đưa ra rất xác đáng.

– Nếu Hoa ngỏ ý xin việc với họ lúc này, chắc chắn là được ngay. Gì chứ hai ngàn đồng một tháng, họ sẵn sàng trả ngay cho mình. Có thể hơn nữa cũng được. Nhưng rồi sẽ đi tới đâu? Sẽ thành một thủ thư ký riêng của họ, một thứ đồ trang hoàng cho đời sống những lão già hảo ngọt. Không được, không thể nào để

cho họ lợi dụng mình một cảnh dễ dàng như vậy được. Hoa còn trẻ, lại có sắc đẹp, hai cái đó đủ cho Hoa thành công và sẽ tiến xa hơn nhiều vai trò một cô thư ký với số lương hai ngàn đồng một tháng kia, nếu Hoa biết sử dụng tuổi trẻ và sắc đẹp của mình như một vũ khí lợi hại để vào đời. Mình càng tỏ ra không thiết tha đến chuyện tiền bạc bao nhiêu thì họ lại càng phải tìm đủ mọi cách đem tiền bạc tới cho mình. Hoa cứ tin mình đi. Kinh nghiệm của mình sau những ngày tháng đại dột để cho đàn ông lợi dụng, chắc chắn sẽ giúp cho Hoa thành công tốt đẹp.

Bài học thứ nhất đó được Kiều Diễm Thương Thương mang ra áp dụng với lão thâu khoán Tường Lâm, để cho Hoa tập làm quen với nếp sống mới.

Kiều Diễm Thương Thương mang tất cả những quần áo của mình ra bắt Hoa mặc thử. Từ những chiếc quần jean bó sát lấy đùi, lấy hông cho tới những bộ đồ Thượng Hải, những chiếc áo dài đắt tiền, Hoa đều bị Kiều Diễm Thương Thương bắt mặc lên người để cho nàng ngắm vuốt. Lúc đầu Hoa hết sức ngỡ ngàng. Nàng đứng ngay người như khúc gỗ và lúng túng trong chiếc quần chật chội, cảm giác nhột nhạt như có người ôm chặt lấy mình: vậy mà Kiều Diễm Thương Thương lại nhất định cho rằng hoa mang bộ đồ đó rất hợp với vóc dáng của nàng.

Xong vấn đề y phục đến vấn đề trang sức. Phải nói rằng Hoa không biết một chút gì về chuyện này. Nàng để mặc cho Kiều Diễm Thương Thương vẽ chân mày, kẻ riềm mi cũng như thoa phấn, bôi son

cho mình. Cho tới lúc Hoa đứng trước tấm gương lớn, soi bóng mình trong đó, nàng ngõ ngàng như là nhìn vào hình ảnh một người xa lạ, một người hoàn toàn không có liên quan tới nàng của nửa tiếng đồng hồ trước đây. Nàng đỏ bừng mặt khi Kiều Diễm Thương Thương tiến tới sau lưng và vòng tay ra ôm lấy người nàng:

– Trông Hoa thế này thì đến tôi cũng phải mê chứ đừng nói gì tới mấy lão già đó nữa.

Mấy lão già mà Kiều Diễm Thương Thương vừa nói là nhóm bạn của thầy khoán Tường Lâm. Buổi tối hôm đó, sở dĩ Kiều Diễm Thương Thương bắt Hoa phải chịu một cuộc lột xác là vì họ nhận lời đi ăn với mấy lão già» đỏ. Kiều Diễm Thương Thương đã bắt Hoa phải cùng đi với nàng để tập cho Hoa dạn dĩ trong sự

tiếp xúc với đàn ông. Nàng thấy Hoa vẫn còn nhút nhát và vụng về quá nên định nhân dịp này tạo cho Hoa một dịp cởi bỏ lối sống cũ, lối sống của những cô gái nghèo xóm nhỏ.

Năm phút sau khi họ sửa soạn xong thì Tường Lâm đi với một người bạn của ông ta tới. Đúng như nhận xét của Kiều Diễm Thương Thương, ngay từ phút đầu, cả hai người đàn ông này đều choáng váng trước vẻ đẹp thu hút của Hoa. Người bạn đi cùng với Tường Lâm là giám đốc một hãng xuất nhập cảng. Kiều Diễm Thương Thương đã quen biết từ trước. Còn Hoa thì mới gặp lần đầu tiên, nhưng nàng cũng bắt chước Kiều Diễm Thương Thương gọi ông ta bằng hai tiếng thân mật “Anh Năm”.

Tên thật của anh Năm là gì, Hoa không nghe thấy Tường Lâm giới thiệu.

“Anh Năm” cũng trạc tuổi với Tường Lâm nhưng phục sức chải chuốt hơn và khuôn mặt hơi có vẻ lảng lơ với bộ ria mép đen và nhỏ xíu như một đường kẻ bằng mực đậm. Cố nhiên là bốn người lên xe thì Hoa phải ngồi cạnh “Anh Năm” ở băng sau, suốt dọc đường Hoa ngồi ngẩn ngơ như một pho tượng bột, chỉ thỉnh thoảng mỉm cười trước những câu tán dương sắc đẹp của anh Năm.

Nhà hàng mà Tường Lâm và anh Năm chọn để mời hai người là một tiệm ăn lớn nằm trong khu phố sang trọng. Khách ăn chỉ có bốn người là Việt Nam, còn thì toàn là những người ngoại quốc. Đây là lần thử nhất, Hoa được đặt chân vào một tiệm ăn có gần máy điều hòa không khí. Tất cả đối với nàng đều hoàn toàn xa lạ. Ngay cả đến những món ăn mà hai người đàn ông này và Kiều Diễm

Thương Thương thì như đã tới đây quá nhiều lần nên họ ngả nghiêng cười nói, tự nhiên như ở nhà riêng, bất chấp những sự dòm ngó của khách ăn ngoại quốc. Mang sẵn cái mặc cảm nhỏ bé trước mặt mọi người nên Hoa không dám nhìn ai, từ đầu tới cuối bữa ăn nàng chỉ cúi gằm mặt nhìn xuống bàn. Nhưng chính vì cái điệu bộ e ấp, ngượng ngùng đó mà Hoa lại càng trở nên diễm lệ và sắc đẹp ấy pha thêm một chút bối rối, ngây thơ đã khiến cho hai gã đàn ông bốn chục tuổi cảm thấy thèm khát như đang đứng trước một trái táo, trái nho vừa chín tới.

Tan bữa ăn, Tường Lâm đề nghị đi xa lộ hứng gió. Anh Năm đồng ý ngay. Nhưng Kiều Diễm Thương Thương phản đối quyết liệt. Nàng ra điều kiện với hai ông già: một là đi phòng trà nghe nhạc hai là chia tay, ai về nhà nấy. Tường

Lâm nhún nhó nhìn anh Năm, anh Năm quay sang phía Hoa xin ý kiến, có nhiên là Hoa phải tán thành đề nghị của Kiều Diễm Thương Thương.

Bàn tán một hồi, cả bốn người tới phòng trà Thái Bình là nơi mà Kiều Diễm Thương Thương và En-Vit Lý thường lui tới nhất.

Họ đến phòng trà Thái Bình, nhằm đúng vào đêm thứ bảy nên đông nghẹt người. Lão chủ phòng trà vốn quen biết Tường Lâm nên vội vã thu xếp cho bốn người một chiếc bàn gần ban nhạc. Nếu cái bàn này khiến cho Kiều Diễm Thương Thương hài lòng thì ngược lại, cái chỗ ngồi như triển lãm này lại làm cho hai ông già bốn mươi tuổi hết sức khó chịu. Nhưng họ phải chiều ý Kiều Diễm Thương Thương và Hoa nên cũng đành làm mặt hờn hờn ngồi xuống. Để

lấy tinh thần chịu trận trước đám khách tuổi trẻ ngồi phía sau, hai người gọi hai ly rượu mạnh. Chính Hoa cũng cảm thấy khó chịu không kém. Phần vì nàng đang mang trên người một bộ đồ mà nàng nghĩ rằng quá « đột sòng mới » đối với nàng. Phần nữa, nàng e ngại sẽ gặp Bằng và En-Vit Lý ở đây. Nàng không hiểu tại sao Kiều Diễm Thương Thường lại cố chọn chỗ này trong khi còn bao nhiêu phòng trà khác nữa ở Sài Gòn và Chợ Lớn.

Và nỗi lo ngại của Hoa đã trở thành sự thật, nửa giờ sau đó. Từ ngoài cửa Bằng và En-Vit Lý bước vào. Hoa nhìn thấy trước nhất. Nàng sợ hãi ghé tai Kiều Diễm Thương Thường báo động. Khác với dự đoán của Hoa Kiều Diễm Thương Thường đã không tỏ một chút lo ngại mà lại còn tươi hẳn nét mặt lên và nói khê:

– Biết ngay mà. Mình đoán không sai một chút nào.

– Mà họ vào đây kiểm có gây chuyện thì sao?

– Hoa yên tâm. Tôi đã có cách đối phó.

Rồi Kiều Diễm Thương Thương ghé tai Hoa thì thầm...

Hoa lắc đầu không thể nào tưởng tượng được là Kiều Diễm Thương Thương lại có thể tàn ác đến thế. Rồi nàng nhìn sang phía Tường Lâm và chợt thấy thương hại cho ông già thâu khoán này. Đã mất tiền, mất công đưa nàng và Kiều Diễm Thương Thương đi ăn uống mà cuối cùng vẫn còn bị coi là một nạn nhân ngu xuẩn, bức bình phong để cho hai cô gái cợt đùa. Nàng cảm thấy bất nhẫn.

– Đừng làm vậy, chị. Tội nghiệp người ta!

Kiều Diễm Thương Thương không để ý đến câu nói đó của Hoa. Nàng còn mãi theo dõi phản ứng của En-Vit Lý. Bây giờ Lý và Bằng đã ngồi ké được vào một chiếc bàn của hai người bạn. Và họ cũng đang nhìn về phía hai người. En-Vit Lý vẫn bộ mặt lì lợm thường ngày, không tỏ một thái độ gì. Riêng có Bằng thì nhìn Hoa bằng cặp mắt giận dữ rõ rệt. Thấy vậy Kiều Diễm Thương Thương có ý buồn. Mục đích của nàng là đem mấy ông già giàu có tới đây để trêu tức En-Vit Lý mà thôi. Vậy mà En-Vit Lý lại thản nhiên như là không nhìn thấy nàng? Kiều Diễm Thương Thương bậm môi, cố nén bực tức. Nàng thay đổi chiến lược. Những cử chỉ âu yếm, mơn trớn được đem ra áp dụng với ông già Tường Lâm.

Kiều Diễm Thương Thương lại còn bắt Tường Lâm gọi cho mình một ly rượu ngọt. vừa uống nàng vừa bắt ông già này uống chung mình. Hoa hiểu vì sao Kiều Diễm Thương Thương làm như vậy và nhìn cái vẻ mặt hớn hở của nhà thầu khoán Tường Lâm, nàng không khỏi thương hại.

– Thôi, chị. Mình sửa soạn về thì vừa. Hoa bàn khẽ với Kiều Diễm Thương Thương khi thấy cô bạn này đòi ông già Tường Lâm gọi thêm một ly rượu thứ hai. Kiều Diễm Thương Thương trợn mắt:

– Về làm gì giờ này? Cuộc vui vừa mới bắt đầu mà.

– Khuya rồi, chị không thấy sao?

– Sao Hoa lại nói là khuya? Phải nói

là bây giờ mới là giờ của bọn mình mới đúng chứ. Phải vậy không, anh Lâm?

Ông già này được cô gái trẻ đẹp uốn éo, nhõng nhẽo với mình, coi bộ hài lòng vô cùng:

– Đúng. Em nói đúng. Bây giờ mới là giờ của chúng mình.

Và nhìn sang phía ông bạn già ngồi bên, Tường Lâm nháy mắt ra hiệu như có ý nói ngầm là nên phục rượu cho hai cô gái này uống thật say. Ông già mà Hoa quen gọi là anh Năm lúc đó cũng bắt đầu tấn công Hoa:

– Còn em! Hôm nay em cũng phải say như cô Thương chứ?

Hoa lắc đầu:

– Tôi không biết uống rượu.

Nàng nhích người ngồi xa anh Năm ra một chút để tránh một bên đùi của gã đàn ông này mỗi lúc một áp vào đùi nàng.

– Uống một chút thôi.

Anh năm lại nhích tới và năn nỉ. Hoa vẫn lắc đầu từ chối rồi liếc mắt nhìn lại phía bàn của Bằng và En-Vit Lý. Nàng không thấy Bằng đâu cả mà ở chỗ Bằng ngồi lúc nãy lại có thêm một cô gái lạ mặt mới tới. En-Vit Lý đang cười đùa với cô gái. Hoa nhìn lại Kiều Diễm Thương Thương. Chưa lúc nào nàng thấy Kiều Diễm Thương Thương tức giận như lúc đó. Nhưng nàng vẫn làm mặt như không quan tâm đến cô gái kia và En-Vit Lý. Nàng ngồi như dựa hẳn đầu vào vai Tường Lâm và lại cười nói lớn hơn lúc trước. Hoa thở dài: Nàng vừa nhận ra một điều là Kiều Diễm Thương Thương

vẫn còn yêu En-Vit Lý. Và cô gái này chỉ có tài khuyên người nhưng tới chuyện mình lại hoàn toàn bối rối hơn ai. Tấn kịch âu yếm đó hạ màn ngay sau lúc En-Vit Lý khoác tay người thiếu nữ lạ mặt kia rời khỏi phòng trà. Kiều Diễm Thương Thương vội vã đứng dậy. Nhà thầu khoán Tường Lâm chưa kịp hỏi xem chuyện gì thì Kiều Diễm Thương Thương đã lách qua dãy bàn ghế phía sau, đi nhanh ra cửa, Hoa hoảng sợ và lo ngại Kiều Diễm Thương Thương sẽ gặp chuyện bất trắc ở bên ngoài nên cũng vội vã nói mấy câu xin lỗi Tường Lâm và anh Năm rồi hấp tấp đuổi theo bạn.

Nàng ra tới ngoài hè đường thì đã thấy Kiều Diễm Thương Thương đứng đối diện với En-Vit Lý. Tiếng nàng gay gắt:

– Tôi không sao ngò được là anh lại tồi tệ đến thế.

Cô gái đi với En-Vit Lý khoanh tay trước ngực, đứng nhìn hai người gây gỗ, nét mặt lạnh băng như khuôn mặt bằng đồng. Bấy giờ Hoa mới để ý thấy cô gái này hãy còn trẻ, trẻ quá, có lẽ còn ít tuổi hơn cả nàng nữa. Và thật là kỳ cục: trên miệng cô bé ngậm một miếng thuốc lá đang cháy dở, in hệt như con trai vậy. Hoa tiến lên, đứng sát cạnh Kiều Diễm Thương Thương để trợ lực cho bạn.

Cuộc gây gỗ tiếp tục giữa En-Vit Lý và Kiều Diễm Thương Thương. En-Vit Lý như có ý muốn dứt khoát với Kiều Diễm Thương Thương, giọng y lạnh lùng tàn nhẫn:

– Tôi đi với ai, đó là quyền của tôi. Không có can dự gì đến ai hết.

– Sao không can dự? Tôi có quyền...

En-Vit Lý cười gằn, ngắt lời:

– Quyền gì? Chính cò đã bảo với tôi hôm trước ở đây là đường ai nấy đi rồi mà. Cô có quên để tôi nhắc lại cho nghe?

Hình như Kiều Diễm Thương Thương đuối lý. Giọng nàng trở nên yếu ớt:

– Bữa đó khác. Bữa đó, tôi không hiểu là tôi đã nói gì. Nhưng anh đừng nên vịn vào một câu nói trong lúc tôi nóng giận mà trở mặt một cách đểu cáng như thế này?

En-Vit Lý sùng sộ:

– Cô nói ai đểu cáng?

Kiều Diễm Thương Thương chỉ tay vào ngực En-Vit Lý.

– Tôi nói anh đó. Đồ sở Khanh!

En-Vit Lý vẫn bình thản trước lời chửi rủa đó:

– Thôi nghe. Như vậy là đủ rồi. Tránh qua một bên cho người ta đi.

– Anh không đi được với tôi đâu!

Kiều Diễm Thương Thương dọa En-Vit Lý như vậy rồi quay qua cô gái cùng đi với En-Vit Lý:

– Em còn nhỏ tuổi, chị coi em như em gái của chị vậy. Em cho phép chị khuyên em một điều...

Cô bé cười sáng sủa, điệu thuốc ngậm trên miệng rơi xuống đất:

– Xin lỗi cô, tôi không là em gái ai hết. Tôi không muốn ai khuyên bảo bởi vì tôi biết là tôi muốn gì và đang làm gì.

Giọng nói hỗn xược của cô nhỏ làm Hoa nóng mặt. Nàng đang định tiến lên để cho cô bé một bài học thì En-Vit Lý đã kéo cô bé đi.

– Mất thời giờ quá, chúng ta đi thôi, em.

Hành động của En-Vit Lý thật là đột ngột khiến cho cả Kiều Diễm Thương Thương lẫn Hoa không ai kịp có một phản ứng gì. Cho tới lúc En Vit Lý đưa cô bé lên một chiếc taxi đậu ở gần đó, Kiều Diễm Thương Thương mới hốt hải chạy theo.

– Anh! Anh Lý!

Chiếc xe taxi lao nhanh về phía trước, bỏ mặc tiếng kêu đau đớn của Kiều Diễm Thương Thương lại phía sau. Mấy gã trai trẻ lớn vờn gần đó, lúc này

tiến lại gần hai người, một cậu nói với Kiều Diễm Thương Thương:

– Tôi biết con bé đó mà, chị Thương. Nó đâu có phải con nhà đảng hoàng.

Những gã thiếu niên này phần đông đều biết Kiều Diễm Thương Thương và có nhiều cậu, một đôi lần, lại còn mượn cả tiền của nàng để trả tiền nước nữa nên đối với nàng, họ đều có cảm tình.

– Chị có muốn mai bọn tôi sẽ lôi con bé ấy ra đập một trận?

Kiều Diễm Thương Thương nhìn người vừa nói câu đó, rồi gượng cười, lắc đầu:

– Khỏi cần phải làm như vậy. Cảm ơn Thanh.

Vừa lúc đó thâu khoán Tường Lâm và anh Năm cũng đi ra.

– Có chuyện gì vậy em?

Tường Lâm lo ngại hỏi Kiều Diễm Thương Thương khi thấy nàng đứng giữa đám thiếu niên lố nhố. Một cậu bỗng cúi chào anh Năm:

– Lạ bác ạ.

Anh Năm lúng túng chào lại cậu nhỏ. Đám thiếu niên ra hiệu cho nhau giải tán. Hoa nhìn bộ mặt làm nghiêm của anh Năm khi bị cậu bé kia chào bằng bác mà không khỏi tức cười. Nàng phải quay mặt ngó qua chỗ khác để cho ông già đó khỏi bị ngượng.

– Chuyện gì vừa xảy ra ngoài này vậy?

Thầu khoán Tường Lâm xây qua hỏi Hoa vì thấy Kiều Diễm Thương Thương đứng chôn chân trên đất như một bức

tượng. Hoa chưa biết nên đáp thế nào, thì Kiều Diễm Thương Thương đã nắm lấy tay Tường Lâm:

– Không có chuyện gì cả. Anh đưa bọn em về nhà...

Tường Lâm vẫn nhìn Hoa ra ý hỏi. Hoa lắc đầu, tỏ dấu không thể nói được. Bốn người lặng lẽ tiến ra chỗ xe đậu.

– Cho Hoa về trước nghe anh.

Quen như mọi lần, Hoa bảo Tường Lâm như vậy. Nhưng Kiều Diễm Thương Thương đã nói:

– Hoa về qua nhà chị một chút rồi lát nữa chị sẽ đưa Hoa về.

Tường Lâm có vẻ không vui trước đề nghị đó.

« Nếu đưa cả hai đứa về một chỗ thì

còn ăn thua gì nữa?» Nghĩ thế nhưng thầu khoán Lâm vẫn không để lộ bất mãn ra mặt mà chỉ lặng lẽ mở máy cho xe chạy. Tới ngã tư đèn đỏ, Năm đề nghị:

– Còn sớm, chúng mình vô Chợ Lớn kiếm cái gì ăn đi.

Kiều Diễm Thương Thương đưa tay lên che miệng ngáp rồi uể oải:

– Thôi, cho bọn này về nhà, bữa nay ngủ sớm để lấy sức mấy hôm nữa chơi Noel.

– Noel năm nay, các cô định đi đâu chơi?

Thầu khoán Lâm hỏi Hoa, tưởng đâu như Hoa cũng thuộc vào hàng ngũ Thương Thương.

– Bọn này tổ chức « nhót » bí mật ở

đăng nhà con Vân Anh biết Vân không?
Vân ngựa bồ của lão Chánh đó!

Kiều Diễm Thương Thương trả lời
thay cho Hoa. Thầu khoán Lâm gật đầu:

– Biết.

Và ông ta lại hỏi tiếp Hoa:

– Chắc cô Hoa nhảy giỏi một cây.

Hoa đỏ mặt:

– Em đâu có biết nhảy?

– Thật không?

Thầu khoán Lâm cười, hỏi lại rồi nói
luôn:

– Nói giỡn cho vui chứ cô Hoa mà
không biết nhảy thật sao?

– Em nói thật đó. Em chưa bao giờ
học nhảy.

Lão Năm bấy giờ mới lên tiếng:

– Nhảy dễ ợt khó gì đâu. Nếu mà còn được nhảy tự do, tôi đưa Hoa đi thì chỉ vài ba lần là biết ngay.

– Dạ. Mà em nhát lắm, chắc cũng không dám học cái đó đâu.

– Nhảy thì việc gì phải học. Chỉ để ý nhìn qua một chút là nhảy được liền.

Lão Năm nói xong rồi thở dài:

– Tiếc là lúc này họ cấm nhảy rồi chứ nếu không.

Thầu khoán Lâm cho xe chạy chậm lại:

– Có muốn nhảy thật không?

Cả lão Năm lẫn Kiều Diễm Thương Thương đều nhồm cả người lên:

– Đâu? Chỗ nào có nhảy?

– Bí mật. Nếu quả thật là các toa thềm nhảy moa sẽ dẫn tới một nơi này, suyra lắm.

Tự nhiên hai chân Kiều Diễm Thương Thương ngửa ngáy:

– Nếu vậy thì còn gì hơn nữa. Thương Thương đang muốn dượt lại đôi chân để tới Noel tung hoành đây.

Hoa chưa được tham dự một buổi khiêu vũ nào nên cũng muốn nhân dịp thử tới coi xem sao nên khi Kiều Diễm Thương Thương quay lại hỏi ý kiến thì nàng trả lời lững lờ:

– Tùy chị. Em thì sao cũng được.

– Như vậy là cô Hoa bằng lòng rồi.

Lão Năm tiếp luôn lời nói của Hoa.

Thầu khoán Lâm không nói năng gì, nhấn ga cho chiếc xe vọt nhanh về phía trước.

* * *

Căn phòng rộng gấp đôi căn phòng của Kiều Diễm Thương Thương, nằm thụt sâu vào cuối biệt thự. Nhìn phía ngoài không ai có thể nghĩ được rằng ở bên trong lại là một tiệm khiêu vũ lậu. Qua một lần cửa sắt, bốn người đưa vào phòng nhảy. Ở đó, đã có sẵn ba cặp đang ôm nhau biểu diễn một điệu tăng gỗ. Âm nhạc phát ra từ chiếc máy hát đã cũ, loại rất xưa, phải có người luôn luôn túc trực bên cạnh để thay đĩa. Thấy bốn người đi vào, chủ nhà chạy ra tiếp đón. Ba cặp đang ôm nhau nhảy vẫn tiếp tục, coi như không nhìn thấy người vừa tới.

Hoa rút rè đi sát theo Kiều Diễm Thương Thương qua một chiếc phòng bên cạnh có cửa ăn thông với phòng nhảy. Phòng bên này là phòng khách thường. Ai muốn nhảy thì cứ việc dẫn nhau qua bên, không muốn nhảy thì ngồi lại nơi đây uống nước, tán chuyện gẫu. Bản nhạc Tango ngoài kia chấm dứt, một điệu rumba nổi lên. Ba cặp nhảy hồi nãy đã lục tục kéo nhau vào. Bây giờ, Hoa mới để ý nhận thấy những kẻ tới đây chơi đều đúng tuổi như thâu khoán Lâm và anh Năm cả. Họ đều quen biết nhau. Một người vừa bắt tay thâu khoán Lâm xong đã vội chìa tay mời Kiều Diễm Thương Thương ra nhảy. Y nói với thâu khoán Lâm:

- “Mượn” một bài này nghe.
- Cứ tự nhiên.

Lão Năm gạt găm Hoa:

– Minh ra coi bọn họ nhảy đi.

Hoa lắc đầu:

– Làm vậy kỳ lắm!

– Cái gì mà kỳ? Ở đây, em phải tự nhiên coi như ở nhà mình vậy.

– Mà em chưa quen.

Hoa đáp và ngồi xa lão Năm ra một chút vì thấy ông già này đã có vẻ ngấm rượu, cử chỉ không còn được đứng đắn như trước nữa. Lão thầu khoán Lâm ngồi cạnh, chốc chốc lại ngó Hoa. Ba cô gái nhảy với đám khách tới trước bấy giờ đang bị hai gã đàn ông tán tỉnh. Cái không khí này đối với Hoa thật là mới lạ. Nàng chưa bao giờ ngờ được rằng người ta lại có thể ôm ấp nhau một cách công

khai như vậy mà không một chút ngưng ngáp. Và cả ba cô gái kia nữa. Hoa tự hỏi, không hiểu họ thuộc vào người nào? Nàng đã phải quay mặt nhìn đi chỗ khác khi thấy một cặp điếm nhiên hôn môi nhau. “Như là trong phim chiếu bóng vậy!”, Hoa đỏ mặt nghĩ đến cái cảnh tình tự đó hôm ngồi trong rạp chiếu bóng cùng với Bằng.

– Hoa ra pit chị đưa cho.

Kiều Diễm Thương Thương cầm tay Hoa kéo dậy. Hoa không hiểu đưa cái gì và ra pit là ra đâu nên ngoan ngoãn đứng dậy theo Kiều Diễm Thương Thương. Tới giữa phòng nhảy, Kiều Diễm Thương Thương đứng lại và bảo nàng làm theo cử chỉ của mình.

– Này nhé, tay này ôm lấy ngang lưng chị, tay kia nắm lấy...

Vừa nói, Kiều Diễm Thương Thương vừa cầm lấy tay Hoa rồi lại tiếp:

– Trông đây, trông cho kỹ và nhớ phải đi theo chị nghe. Chị tiến thì em phải lùi và khi chị lùi thì em phải bước tới. Nào, một, hai... ba. Xinh, chát, chát...

Người Hoa lúc đó cũng như khúc gỗ và mặt thì nóng bừng vì hổ thẹn khi thấy hàng chục con mắt đang tò mò nhìn mình.

– Lùi lại, em.

Kiều Diễm Thương Thương đẩy Hoa lùi lại nhưng hai chân Hoa không thể nào điều khiển theo ý muốn của nàng được nữa. Nó lúng túng. Nó vụng về và cuối cùng thì nó trèo lên trên giày Kiều Diễm Thương Thương...

– Ái...

Kiều Diễm Thương Thương khẽ
nhả mặt kêu lên, không phải vì bị đau
chân mà vì hơi tiếc đôi giày mới. Lúc này
thì Hoa hết còn can đảm tiếp tục bài học
đầu tiên nữa. Nàng nói như van:

– Thôi, chị. Để bữa khác em đến nhà
nhờ chị dạy, ở đây đông người quá, em bị
khớp rồi.

Kiều Diễm Thương Thương cũng
hết muốn kéo dài cực hình “đẩy xe vận
tải” này nữa nên vui vẻ ngưng ngang bài
học. Hai người dắt nhau đi vào, nhường
sàn nhảy cho những cặp khác.

– Đứng đây coi một chút đã em.

Hoa bị Kiều Diễm Thương Thương
giữ lại. Lần này, có Kiều Diễm Thương
Thương đứng cạnh nên Hoa yên lòng.
Nàng chăm chú nhìn những cặp trai gái

ôm sát nhau, đi đi lại trước mắt. Lúc đó, Hoa mới khám phá thấy rằng, cũng là bước đi như bước thường mà sao trông như là chỉ lướt nhẹ trên mặt sàn chứ không có vẻ gì là nặng nề cả. Tiến cũng như lùi, qua phải cũng như qua trái, nhất nhất đều gọn gàng và ăn nhập với điệu nhạc vô cùng.

Nhìn một hồi lâu rồi Hoa bắt đầu cảm thấy nếu nhảy được có lẽ cũng là một cái thú.

– “Chắc” đi “chút” có ai đồng ý “chút” không?

Gã đàn ông mặc áo sơ-mi màu ngấn tay đang nhảy với cô gái áo xanh bông kêu lên mấy tiếng kỳ cục như vậy.

– “Chút” thì “chút” sợ gì!

Cả hai cô gái đang nhảy cùng nhất loạt reo lên sau đó.

Hoa bỡ ngỡ hỏi nhỏ Kiều Diễm Thương Thương :

– “Chút” là gì, chị? Không nhảy nữa sao?

Kiều Diễm Thương Thương cúi xuống, ghé sát tai Hoa nói nhỏ :

– “Chút” đây là tuyết. Em có biết tuyết là gì không?

– Là gì hả chị?

– Tuyết là một điệu nhảy mới... vui lắm.

Tiếng nhạc nổi lên, Kiều Diễm Thương Thương nắm tay ra hiệu cho Hoa nhìn ra sân nhảy:

– Đó, em thấy chưa ?

Hoa trợn mắt nhìn cái điệu nhảy mới lạ đó : Sáu người bây giờ không ôm cứng lấy nhau như trước nữa mà đang múa tay nhún chân loạn xạ in hệt như là anh chàng ca sĩ đứng hát trước máy ghi âm ở mấy phòng trà vậy.

– Hay không ? Hoa trông kìa!

Kiều Diễm Thương Thương kéo tay Hoa, chỉ về phía anh chàng mặc áo sơ-mi màu hồi nãy rồi hít hà khen ngợi:

– Thăng cha nhảy tuyệt quá!

Lúc đó, anh chàng sơ-mi màu như muốn biểu diễn cho mọi người khâm phục nên vận dụng toàn lực uốn hằn nửa người về phía sau Hoa cũng thấy cảm phục và buột miệng khen:

- Tài thật! trông như hát xiệc vậy!
- Hay hơn hát xiệc vậy!

Một chút nữa nếu không kìm nổi thì Kiều Diễm Thương Thương đã phải phá lên cười vì sự so sánh ngộ nghĩnh của Hoa. Sự so sánh ấy thật là đúng với cái đầu óc chưa được gội rửa khỏi những hình ảnh xóm nhỏ nhà cây của một số cô gái nghèo. Sợ nếu để Hoa đứng lâu thêm và phát ngôn một số những câu phê bình bừa bãi nữa thì sẽ bị lộ chân tướng nên Kiều Diễm Thương Thương kéo Hoa vào phòng trong.

- Mình vào trong kiểm cái gì uống đã.

Lúc đó, thầu khoán Lâm lại bắt Kiều Diễm Thương Thương ra sàn nhảy nên Hoa đành phải ngồi trong phòng với lão Năm.

– Sao không nhảy nữa?

Lão Năm hỏi như vậy mặc dầu thừa biết rằng Hoa không biết khiêu vũ, câu hỏi đó làm cho Hoa tự nhiên thấy mình không lạc lõng giữa nơi này. Và nàng bắt đầu có cảm tình với lão :

– Em có nhảy được đâu mà nhảy!

– Em nhảy được đó chứ.

– Thôi, đừng khen ầu nữa. Vừa mới đi được vài bước đã dẫm cả lên chân chị Thương rồi, ngượng muốn chết!

Lão Năm là một thứ cáo già, đã có quá nhiều kinh nghiệm trong việc chinh phục những cô gái ngây thơ mới lớn như Hoa nên biết chờ đúng lúc để buông lưới. Và cái phút chờ đợi để buông lưới đã tới. Lão mỉm cười :

– Anh không khen ấu Hoa đâu. Sở dĩ mà Hoa không nhảy được là tại người đưa không khéo. Nếu gặp anh chỉ cần năm phút là Hoa đã nhảy được liền. Để bữa nào, lại nhà anh sẽ chỉ cho, dễ lắm...

– Chị Thương cũng nói vậy...

– Cô Thương chưa biết cách đưa những người mới tập nhảy nên cả hai bị lúng túng rồi người nọ dẫm lên chân người kia chứ nếu gặp người giỏi, họ biết nường, biết lựa chân một chút thì làm gì xảy ra chuyện đụng chân phải nhau.

Nghe lão Năm nói vậy, Hoa nhận thấy có lý. Và cái mặc cảm quê mùa, ngu dốt của nàng phút chốc tan biến ngay. “Thì ra vậy”. Tại Thương Thương không biết cách đưa mình đi. Nếu biết, chắc hẳn mình sẽ không dẫm phải chân chị ấy... Hoa tự nhủ và bỗng muốn được ra

sân nhảy ngay lúc đó để nhờ lão Năm chỉ dẫn cho mình. Nếu quả đúng như lão nói và nàng nhảy hết được một bản nhạc mà không bị vấp vấp gì thì đó là một cách gỡ lại thể diện cho nàng hay nhất. Những ý nghĩ của Hoa đều bị lão Năm đọc thấy hết qua cái vẻ mặt tần ngần, băn khoăn của nàng. Lão khôn ngoan, đề nghị trước:

– Bây giờ, anh dẫn em ra coi họ nhảy. Em nhìn kỹ những bước đi của cô Thương và ghi lấy, chân nào lùi, chân nào tiến, anh sẽ cho em một bí quyết để nhảy.

Bây giờ họ để một đĩa nhạc Slow. Tiếng nhạc êm dịu, chậm rãi cùng với ánh đèn mờ ảo làm cho Hoa bị lôi cuốn ngay vào cái không khí say đắm của nhịp vũ. Nàng đã hoàn toàn cởi bỏ được cái bản tính nhút nhát, rụt rè thường lệ khi đứng trước bốn cặp trai gái đang quần sát

lấy nhau ghì chặt lấy nhau dìu dắt bước theo lấy tiếng nhạc. Ánh đèn mờ nhạt bôi nhòa những khuôn mặt quen thuộc còn giúp nàng mạnh bạo thêm khi lão Năm cầm lấy tay nàng kéo ra sàn nhảy :

– Ôm chặt lấy anh đừng mắc cỡ gì hết. Nhảy là một nghệ thuật văn minh không ai cười ai đâu. Em trông họ kia... có sao đâu?

Hoa làm theo lời lão Năm như một cái máy và khi mà nàng thấy mình bị thu gọn trong vòng tay của gã đàn ông thì cũng là lúc mà bước chân thứ nhất của nàng di động trên sàn nhảy.

– Nhớ nghe... Anh lùi thì em tiến lên và ngược lại khi anh đi tới thì em phải lùi lại. Em phải nhớ kỹ điều này nữa là không bao giờ được nhắc chân lên khỏi pít mà phải lê nó đi nhẹ nhẹ. Nhắc chân

lên là thế nào cũng dẫm lên chân người đang nhảy với mình liền...

Tuy Lão Năm đã giảng rất kỹ như vậy rồi mà Hoa vẫn luống cuống leo lên giày của lão mấy lần. Nhưng lão già đã khôn khéo lờ đi coi như Hoa nhảy rất khá và luôn miệng khen :

– Chỉ vài lần nữa là em nhảy khá rồi. Bước của em nhẹ lắm chứ không nặng như mấy cỗ xe tăng kia!

Lão Năm nói thầm vào tai Hoa và chỉ cho nàng nhìn thấy hai cô gái khác đang nhảy cạnh đó. Mặc dầu không biết bước nhẹ và bước nặng là bước gì nhưng cũng cảm thấy sung sướng vì sự tiến bộ rõ rệt của mình, cái ngưỡng cửa khó khăn nhất mở đầu cho nếp sống văn minh, như vậy, là Hoa đã bước qua. Cảm giác kỳ thú do bài nhảy đầu tiên đem lại

làm Hoa ngây ngất như nhấp phải men rượu và nàng đã bỏ quên cái thói quen giữ gìn từ trước. Để mặc cho lão Năm ôm riết lấy mình, cho tới lúc tiếng nhạc đã tắt hẳn và những tiếng vỗ tay nổi lên, Hoa mới bình tĩnh và luống cuống nhìn ra. Tâm trạng của nàng lúc đó hết như tâm trạng của một kẻ vừa làm một điều gì mờ ám vụng trộm.

– Hay lắm. Không ngờ cô bé này giỏi đến thế.

Thầu khoán Lâm tiến lại nắm lấy cánh tay tròn lẳn của Hoa khẽ lắc và khen. Kiều Diễm Thương Thương cũng gật gù :

– Chị đã nói mà, cứ liều một chút đừng có mặc cảm sợ sệt gì là nhảy được liền.

Trong khi đó lão Năm đã đi kiếm gã chủ rỉ tai. Một lát sau hai chai sâm-banh được mang ra. Lão Năm cầm một chai giơ lên ngay mặt:

– Để mừng bài khiêu vũ đầu tiên của cô Hoa mà tôi được hân hạnh đưa những bước thứ nhất, xin mời tất cả nâng ly...

Tiếng vỗ tay lại rào rào nổi lên khiến cho gã chủ nhà xanh mặt lên tiếng yêu cầu mọi người nên lưu ý tới hoàn cảnh bất hợp pháp của tiệm nháy... bí mật này. Rồi những ly sâm-banh sủi bọt được chuyển tới tay mọi người. Hoa cũng phải uống một ly để tỏ là mình thuộc vào thành phần văn minh, biết sống. Nàng nhả mặt cổ nuốt cho hết cái chất nước vừa nồng vừa chua mà từ xưa nàng vẫn nghe mọi người tán tỉnh để được biết cảm giác uống sâm banh như thế nào. Uống hết ly thứ nhất, Hoa đã tưởng là

mình thoát nạn rồi nhưng thâu khoán Lâm đã lại mang chai rượu tới rót cho nàng một ly nữa.

Hoan nhin Kiều Diễm Thương Thương ngỏ ý cầu cứu nhưng bấy giờ cô bạn này đang ngất ngưỡng với ly rượu trên tay và nhún nhẩy làm một vài cử động của điệu “Tuýt” hồi nãy với gã thanh niên mang sơ-mi màu nên không nhìn thấy nàng. Buộc lòng, Hoa lại phải đưa ly rượu thứ hai lên môi nhưng lần này, nàng chỉ khẽ để miệng và làm bộ nhấp nhấp rồi đặt ly rượu xuống bàn ngay. Và như đã được lão Năm dặn từ trước, ánh sáng trong căn phòng lại chuyển sang màu xanh lợt. Tiếng nhạc êm dịu nổi lên. Những khuôn mặt chung quanh nhòa đi trước mắt Hoa. Rồi nàng nghe một hơi thở ấm áp phả vào gáy, tiếng lão Năm cất lên:

– Bài thứ hai đang chờ em đó.

Ruột gan nàng bỗng cồn cào rạo rức. Nàng nghe mạch máu chạy nhanh hơn lúc thường và bỗng thấy cử chỉ của mình cũng thay đổi luôn. Nàng nghe thấy mình trả lời lão Năm:

– Sẵn sàng.

Câu nói mà nàng không thể nào ngờ được là của mình nữa.

Lão Năm dìu Hoa sang phòng bên. Những cặp khác cũng đã lục lục kéo sang.

Hoa thấy mình sống trong một trạng thái nửa mê nửa tỉnh và những bước chân của nàng lê trên sàn nhảy bỗng trở nên nhẹ nhàng, lả lướt khác thường.

– Khá lắm rồi. Không ngờ em thông minh thế!

Lão Năm đặt hờ cặp môi lên má nàng và khen như vậy. Có chất rượu trong người, Hoa tự tin hơn và bỗng thấy là mình thông minh thật. Cô bé mang cơm thúng trong xóm Sáu Lèo hồi nào bây giờ trở thành hình ảnh ngơ ngác xa lạ với Hoa. Nàng đã quên hết, quên hết, khuôn mặt lam lũ tiêu tụy của người bà ngoại, mắt lo âu của dì Sáu, nụ cười khờ khạo của Phương, mái đầu chải tём của Bằng, tất cả như đã chìm xa, như đã loãng nhạt vào một chân trời nào mờ mịt cùng với cái đời sống kham khổ, bē tha của một quá khứ buồn rầu.

Hết bài nhảy đó, lão Năm lại đưa nàng về chỗ ngồi. Căn phòng lúc này chỉ có hai người, bởi vì những cặp kia đang say mê với cái điệu nhảy mới lạ mà Hoa đã liệt vào loại hát xiệc.

– Em có mệt không?

Lão Năm âu yếm hỏi Hoa và lấy khăn tay chấm nhẹ nhẹ những giọt mồ hôi trên mi mắt nàng.

Hoa lắc đầu. Nàng đưa tay ra định với ly nước cam thì lão Năm đã nhanh nhẹn lấy trước và trao lại nàng.

– Cảm ơn anh!

Nàng mỉm cười nhìn lão Năm. Lúc này, nàng mới nhận thấy lời nói của Kiều Diễm Thương Thương là đúng. « Đi chơi với bọn già, mình được chiều chuộng sướng hơn là với lũ ít tuổi! » Lão Năm nhìn Hoa bằng cặp mắt đắm say khiến nàng bẽn lẽn, quay mặt đi chỗ khác.

– Em làm việc ở đâu?

Lão Năm vẫn tưởng Hoa cũng thuộc vào thành phần như Kiều Diễm Thương Thương nên hỏi vậy.

– Em chưa đi làm.

– Em vẫn còn đi học?

Lão Năm ngạc nhiên hỏi lại.

Hoa thật thà:

– Không, em cũng đã nghỉ học từ lâu rồi.

Ánh mắt lão Năm sáng lên:

– Nghĩa là hiện giờ, em chưa đi làm ở đâu cả.

Hoa gật đầu, lão Năm tiếp luôn:

– Ở hãng của anh đang thiếu một chân thư ký. Em có muốn đi làm không? Công việc rảnh rang lắm.

Hoa ngồi im. Nếu đề nghị này mà lão Năm đưa ra cách đây bốn năm tháng trước thì nàng sẽ mừng rỡ đón nhận, khô-

ng chút ngần ngại. Nhưng lúc này, tâm hồn cô bé Hoa không còn giản dị, chất phác như trước nữa. Nó đã có những đổi thay lớn. Những tham vọng khác đã len vào, Hoa không còn thấy cái hình ảnh « một chiếc xe solex một tà áo màu lượn bay » trong những giờ bãi sở là hình ảnh đáng mơ ước nữa. Còn một cái gì cao hơn, một cái gì xa hơn thế nữa đang dệt thành những giấc mơ trong lòng nàng. Hoa nghĩ đến chiếc xe hơi lộng lẫy, một đời sống đầy đủ tiện nghi và có nhiều thời giờ để ăn chơi hơn là cuộc đời đều đặn, biết trước cả ngày mai của một cô thư ký.

Nàng không nhìn vào khuôn mặt phì nộn của Lão Năm nữa mà cặp mắt ngó mông lung ra phía ngoài. Tiếng âm nhạc réo rắt, cái không khí trẻ trung và ánh sáng dịu dàng, mê hoặc này như

giúp cho ý nghĩ nàng mọc thêm những chiếc cánh, bay thoát khỏi căn phòng, bay ra ngoài thực tại. Những lời khuyên nhủ của Kiều Diễm Thương Thương bữa nào, bài học về kinh nghiệm, tình yêu và đàn ông bỗng hiện trở lại. Có lẽ Thương Thương nói đúng. Mình phải được hưởng một đời sống xứng đáng với nhan sắc với tuổi trẻ của mình. Không thể nào để cho cuộc đời mình chôn vùi trong những ngôi nhà nghèo nàn, xóm nhỏ và cũng không thể nào dễ dàng chấp thuận cuộc đời bình yên của một người thư ký, một cô bán hàng, phải bước tới những cái đích xa hơn. Mình sẽ có nhiều may mắn hơn là Kiều Diễm Thương Thương vì mình có được cả một bài học kinh nghiệm vào đời của chị. Hoa nhắm mắt lại và nghe thấy tiếng Lão Năm thoảng bên tai:

– Anh xin lỗi em. Câu nói ấy chỉ là một câu nói thật tình chứ không có ngụ một ý gì khác...

Nàng mở mắt, nhìn lại. Lão Năm nhăn nhó giọng nói trở thành van vỉ, cầu khẩn:

– Em đừng để ý tới lời anh vừa nói nữa. Anh xin rút lui cái đề nghị nông nổi đó. Anh thật là một thằng ngu nhất thế giới...

Lão vừa nói vừa đưa tay ra nắm lấy tay nàng. Hoa chột hiểu. Thái độ im lặng của nàng vừa rồi đã khiến lão già này hiểu lầm là lời đề nghị mời nàng về làm thư ký cho lão làm nàng bất mãn. “Như vậy càng tốt” Hoa bèn lấy giọng nghiêm trang:

– Tôi sẵn sàng quên chuyện đó và mong rằng từ nay ông đừng bất lịch sự như vậy nữa.

Nàng ngồi xa hắt lão Năm, nét mặt vẫn cố làm ra vì giận dữ.

– Anh hứa, anh xin hứa là từ nay anh không dám trở lại câu chuyện đó nữa.

Thấy Hoa lạnh lùng ngó đi chỗ khác – sự thật, lúc này Hoa đang khoan khoái vì chiến công đầu tiên của mình và đang nghiền ngẫm những lời khuyên nhủ của Kiều Diễm Thương Thương. Lão Năm cuống quýt:

– Em vẫn còn giận anh?

– Tôi giận ông làm gì?

Hoa ngẩng người, trả lời. Lão Năm cười:

– Không giận mà sao lại đổi lối xưng hô?

– Để ông đừng hiểu lầm tôi như những cô gái khác mà khinh rẻ tôi.

– Anh đâu dám khinh rẻ em. Nói như vậy, tội nghiệp cho anh quá. Bây giờ nếu em có tát anh, anh cũng chịu.

Hoa được thể cong cớn:

– Tôi đâu dám làm cái cử chỉ vô lễ đó với ông. Tôi chỉ là một cô gái nghèo hèn đã được ông cho đi ăn uống, được ông dạy cho biết khiêu vũ, được tiếp xúc với những người quyền quý cao sang và văn minh như thế này là điều hân hạnh nhất đời cho tôi rồi. Tôi chưa biết nên cảm ơn ông thế nào cho đủ, đâu còn dám bất lịch sự như vậy?

Giọng nói của nàng là một thứ ngôn

ngũ bình dân mà nàng vẫn dùng để đối đáp với những anh chàng chạy theo ve vãn hồi còn xách cơm đi đến từng nhà trong xóm, nhưng vào lúc đó lại trở nên thắm thía và chua chát một cách khác thường. Nó mang ý nghĩa một lối chửi khéo lão Năm nên lão già này càng thêm bối rối, sượng sùng. Lão ngồi ngẩn cái bộ mặt đần độn những da thịt ra một lúc rồi lại cất tiếng cười xun xoe:

– Thì anh đã xin lỗi em, anh đã hối hận vì câu nói ngu xuẩn của mình nhiều lắm rồi mà. Sao em còn vẫn để tâm làm gì nữa? Khổ quá!

Thôi, như vậy là đủ rồi. Kéo mạnh quá có khi bị đứt cũng nên. Lão Năm đã xuống nước như vậy, Hoa thấy cần phải khôn khéo một chút để cho lão đừng đi tới chỗ thất vọng thì mới còn lợi dụng được sau này. Chiến thuật đó vẫn nằm

trong bài học vỡ lòng của Kiều Diễm Thương Thương. Nàng bèn quay lại mỉm cười rồi lắc đầu:

– Tôi chưa thấy một người nào như anh cả. Câu nói của anh hồi nãy đã khiến cho tôi tủi thân vô cùng và muốn bỏ về ngay lập tức.

Lão Năm thấy Hoa đã trở lại vui vẻ như cũ thì mừng rỡ:

– Bây giờ thì thôi, không còn ý định trở về nữa chứ?

Hoa lại nguẩy người một cách hết sức ngây thơ:

– Không biết!

Lão Năm lân la ngồi lại gần Hoa:

– Nhìn thấy em cười rồi anh mới được yên tâm. Lúc này, nếu trái đất mà có

tan tành ngay trước mặt anh cũng không cần bởi vì anh đang được ngồi cạnh một người đẹp nhất thế giới đó đã tha lỗi cho anh...

Câu tán tỉnh tuy đượm đầy chất văn chương rẻ tiền nhưng cũng làm cho Hoa sung sướng, sung sướng như cảm giác hôm được Phương đọc cho nghe những lời thơ nỉ non tình tứ trên căn lầu của chàng. Tuy vậy, Hoa vẫn đưa mắt lờm lờm già:

– Nói chuyện lãng xẹt!

– Anh nói thật đó. Sắc đẹp của em khiến cho anh cảm thấy mình trẻ lại như hồi mười tám, hai mươi, lần đầu tiên biết yêu, biết khổ. Và anh nghĩ rằng rồi đây anh cũng sẽ phải khổ sở vì cái sắc đẹp của em.

Hoa đưa một câu ngang phè:

- Ai bắt anh phải khổ.
- Tiếng sét ái tình đêm nay...

Hoa không hiểu tiếng sét ái tình là gì nên ngồi im và để cho đỡ ngượng, nàng cúi nhìn xuống đất. Lão Năm lại coi cái cử chỉ đó như một ý nghĩa khuyến khích nên lại tiếp tục:

– Đã lâu rồi, dễ cũng đã hơn mười năm nay anh chưa xúc động vì một người con gái nào. Anh sống trên tiền bạc mà vẫn cảm thấy cô đơn, anh đi tìm hoài một bóng hình mà chưa gặp..

Hoa cười khúc khích:

- Có, anh chẳng được gặp một người đó thôi?
- Ai?

– Vợ anh chứ còn ai nữa!

Lão Năm giơ cao hai tay lên rồi lại buông thông xuống để biểu lộ một cử chỉ thất vọng rồi lại rên rĩ:

– Ô, vợ anh. Vợ anh! Mụ đàn bà ấy nói đến làm gì. Anh sống bên cạnh hần mà thật ra không bao giờ nghĩ là có hần trong cuộc đời của anh.

Hoa trề môi:

– Đàn ông các anh chỉ tài nói có mỗi một chuyện đó. Em sợ rằng lát nữa về nhà, anh lại phải tháo giày ra từ cổng rồi rón rén bước vào phòng ngủ như một tên ăn trộm.

Câu nói này, Hoa cũng lại học được của Kiều Diễm Thương Thương khi cô bạn này mắng một gã tình nhân già. Lão Năm nghe vậy thì thở dài sườn sượt:

– Em chưa hiểu rõ hoàn cảnh của anh. Em chưa biết là anh đã lấy vợ trong một trường hợp nào. Rồi đây, nếu có dịp, em sẽ hiểu anh hơn.

– Hiểu anh để rồi vợ anh đánh tôi chết à!

Lão Năm hùng hồn:

– Làm gì có chuyện đó! Đời nào nó dám đụng tới người em cho dù ngay lúc này nó có bắt gặp hai đứa mình ở đây nữa...

– Thôi, tôi ngán cái trò tạt át xít lắm rồi. Đi chơi với các cha có vợ ghê thấy mô.

– Nhưng anh khác. Em đừng sắp hạng anh vào những người theo đạo thờ vợ. Em cứ hỏi Tường Lâm thì rõ, vợ anh nó sợ anh như thế nào!

Tiếng cười nói ồn ào từ phòng nhảy ủa vào, cắt đứt câu chuyện của lão Năm với Hoa. Tường Lâm nghiêng ngả bước lại cạnh lão Năm:

– Tâm sự gì mà kỹ vậy?

Lão Năm có vẻ hơi bất mãn vì sự xuất hiện không đúng lúc của Tường Lâm nhưng vẫn cười gượng:

– Không nhảy nữa sao mà vào cả đây?

– Hết giờ rồi! Vừa nhảy vừa lo chán bỏ mẹ!

Kiều Diễm Thương Thương đưa tay lên che miệng ngáp một cái thật dài. Sau câu nói đó, Hoa đứng dậy:

– Mình về thôi nhé chị?

– Không về thì ở đây làm gì nữa.

Lão Năm tần ngần nhìn Hoa rồi lại nhìn Kiều Diễm Thương Thương. Bây giờ, dưới ánh đèn bình thường bao nhiêu vẻ già nua héo hắt hiện rõ cả trên khuôn mặt mệt mỏi của Kiều Diễm Thương Thương bên cạnh một nhan sắc dậy thì và thân hình no tròn khêu gợi của Hoa.

– Mình đi ăn cháo đã.

Lão Năm đề nghị, Kiều Diễm Thương Thương vén tay áo Tường Lâm coi giờ rồi lắc đầu:

– Khuya cả rồi. Về nghỉ, mai em còn nhiều chuyện phải làm...

Hoa nhặt hai chiếc xác tay, trao cho Kiều Diễm Thương Thương một chiếc. Lúc này, nàng lại trở về cái hình ảnh bé bỏng bên cạnh người bạn gái từng trải này.

Lão Năm biết là cố nài nỉ thêm cũng không được, đành phải uể oải mở bóp lấy tiền ra trả chủ nhân. Đoạn, cả bốn người im lặng đi theo chú nhỏ hướng dẫn ra cổng. Không khi mát lạnh của đêm khuya ngoài trời làm Hoa tỉnh táo và nhớ đến hoàn cảnh hiện tại của mình. Nàng bỗng thấy ngại ngùng khi nghĩ tới con đường hẻm tối sâu dẫn về nhà và mùi cống rãnh, rác rưởi với những con chó hoang những con chuột đêm hiện ra tương phản hẳn lại với bộ đồ lịch sự, mùi dầu thơm đất tiền và chiếc nệm xe êm ái lúc này.

– Khuya thế này rồi về nhà có sao không Hoa?

Kiều Diễm Thương Thương ngoái cổ xuống hỏi. Hoa ngần ngừ, chưa biết nên trả lời ra sao thì Kiều Diễm Thương Thương đã nói:

– Hay là đêm nay em về luôn nhà chị mà ngủ cho tiện.

Hoa ngẫm nghĩ một lát rồi nhận lời. Nàng thấy trời cũng đã về khuya, về lối xóm giờ này cũng bất tiện và hơn nữa, nàng không muốn cho lão Năm và thầu khoán Lâm biết nhà mình nên nghĩ chỉ còn cách về ngủ chung với Kiều Diễm Thương Thương là tiện hơn cả. Trong lúc Hoa đang mải nghĩ đến việc tìm cách bào chữa với ngoại nàng và với dì Sáu về chuyện đi ngủ hoang đêm nay thì bỗng nàng cảm thấy nơi đùi mình nhột nhột, khó chịu. Nàng cúi xuống nhìn và thấy rõ năm ngón tay của lão Năm đang mơn trớn, vuốt ve. Thấy nàng phát giác ra, năm ngón tay đó ngừng lại. Hoa nhích người ra xa: “Thì ra bọn già cũng giống như bọn trẻ... Đàn ông... như vậy đó! » Ý nghĩ khinh thường lão đàn ông gấp

đôi tuổi mình lúc đó làm nàng muốn cười thật lớn. Cũng không hơn gì Bằng. Có khi còn tồi tệ hơn là khác nữa. Hoa nhào người lên phía trước, bảo Kiều Diễm Thương Thương:

– Bữa nay đi ngủ hoang thế này mai về thế nào cũng bị bố.

– Mình lớn rồi, sợ gì. Phải ra khỏi nhà cho nó quen đi chứ cứ quanh quẩn sống trong bốn bức tường gia đình mãi thì bao giờ mới khôn ngoan được!

Lão Năm, từ sau lúc bị Hoa bắt được quả tang mình đang làm cái trò bê gối kia, sượng sùng ra mặt, cứ ngồi yên như một khúc gỗ, bấy giờ mới lên tiếng cho bớt ngượng:

– Nhà Hoa ở đâu?

– Ở xa lắm.

Kiều Diễm Thương Thương quay xuống trả lời thay

– Xa là ở đâu mới được chứ?

– Ở trong một xóm lao động, bần lắm. Có nói ra anh cũng không thể nào biết được. Bởi vì con đường ấy không có tên trên bản đồ thành phố.

Lão Năm ngó Hoa:

– Thật vậy sao?

Hoa cười, gật đầu. Kiều Diễm Thương Thương nói với lão Năm, giọng nói khôì hài:

– Chúng tôi là con nhà lao động mà anh. Nghèo lắm.

– Sao lại nói chuyện giàu nghèo ở đây? Tôi hỏi như vậy là hỏi thật tình chứ

có ý gì khác đâu mà cô Thương cứ móm xéo tôi hoài?

Kiều Diễm Thương Thương hết nhìn Hoa rồi lại nhìn lão Năm:

– Mà anh hỏi nhà của người ta làm gì? Gặp nhau thế này rồi đi chơi với nhau không đủ hay sao? Hay là anh có ý định mua tặng cho nó một cái nhà khác?

Câu nói đùa cợt đó khiến Hoa đỏ mặt. Nàng vừa định lên tiếng trách Kiều Diễm Thương Thương thì lão Năm đã vỗ ngay lấy câu nói đó:

– Nếu quả thật là tôi có ý định ấy thì có sao không?

Sở dĩ Kiều Diễm Thương Thương nói như vậy là nàng có ý nói móm Tường Lâm. Tháng trước, nàng đã gạ lão đầu khoán này sang cho nàng một cái nhà

mới rộng rãi và đầy đủ tiện nghi hơn cái nhà nàng đang ở hiện giờ, lão nhận lời nhưng cứ lần lữa khát hẹn mãi cho tới bữa nay cũng chưa thấy lão trở lại câu chuyện. Cho nên, Kiều Diễm Thương Thương đã mượn ngay chuyện của Hoa nhắc khéo thâu khoán Lâm:

– Tôi biết là thể nào anh cũng trả lời như vậy bởi vì lúc nào mà các anh chẳng sẵn sàng hứa hẹn? Nhưng hứa là một việc còn thực hiện lời hứa lại là một chuyện khác nhau xa lắm.

– Ô hay, các người nói chuyện gì kỳ cục vậy!

Hoa kêu khẽ. Thâu khoán Lâm cười khà khà:

– Anh hiểu cung muốn nói gì rồi, cứng ơ cứ yên tâm, chuyện đâu rồi có đó khỏi phải nhắc.

Kiều Diễm Thương Thương đập khế vào vai thầu khoán Lâm:

– Vô duyên! Ai người ta thêm nhắc.

Lão Năm ngồi sát lại bên Hoa và vòng tay ra sau đỡ lấy lưng nàng và trong lúc Kiều Diễm Thương Thương đang bận nói chuyện với thầu khoán Lâm lão rĩ tai nàng:

– Từ giờ phút này, anh xin tự nguyện làm một tên nô lệ của em. Em cần gì cứ nói một tiếng, anh xin tận lực làm cho em thỏa mãn. Bây giờ em muốn gì nào? Nói đi, sớm mai ngủ dậy sẽ có ngay.

Hoa lắc đầu:

– Không biết. Đừng hỏi tôi câu đó.

Nàng ngượng chín người trước câu hỏi trắng trợn của lão Năm vì có cảm

tưởng như mình đang bị trả giá.

– Anh nói thật đó, Hoa. Em... em cần gì?

– Đừng tưởng làm tôi là những hạng người đó.

Hoa gỡ bàn tay của lão Năm trên vai mình hất ra. Cử chỉ kháng cự đó và những câu trả lời thật thà kia của Hoa càng làm tăng lòng ham muốn của lão Năm. Bởi vì lão biết đó là phản ứng của những cô gái còn trong sạch, chưa hiểu chuyện đời là gì và còn tin tưởng vào những tình yêu chân thật. Đó là một thứ hàng rất hiếm trong thị trường tình ái hiện giờ. Lão Năm đã quá nhàm, quá ngán những cuộc điều đình nhanh chóng, những chuyện mua bán dễ dàng rồi. Phải nhờ đến Kiều Diễm Thương Thương. Con bé ấy có thể giúp được mình, lão phác nhanh trong

óc một bài toán và mỉm cười, không nói gì nữa. Tất cả những lời nói và những cử chỉ đó không lọt qua khỏi tai mắt Kiều Diễm Thương Thương. Nhưng nàng làm bộ như không quan tâm đến. Xe dừng lại trước cửa nhà Kiều Diễm Thương Thương. Thầu khoán Lâm từ già Kiều Diễm Thương Thương bằng một cái hôn dài, tự nhiên không một chút ngượng ngùng trước sự ngạc nhiên của Hoa và con mắt thèm thuồng của lão Năm.

* * *

Hai chị em thay bộ đồ mát xong vừa định tắt đèn đi ngủ thì nghe có tiếng gõ cửa.

– Lại ông tướng nào tới phá mình vào giờ này nữa.

Kiều Diễm Thương Thương lằm bằm trong miệng, rửa thêm một câu nữa rồi hỏi vọng ra:

– Ai?

– Tôi đây.

– Anh Năm đó phải không?

– Phải.

Hoa trợn mắt nhìn Kiều Diễm Thương Thương. Lão Năm về cùng với thầu khoán Lâm rồi mà, tại sao còn trở lại đây làm gì? Kiều Diễm Thương Thương ghé tai Hoa nói nhỏ:

– Em vào ngủ trước đi. Chắc lão đến kiểm chi có chuyện gì cần đây. Hoa cũng không muốn gặp lại lão Năm nên ngoan ngoãn bỏ vào phòng ngủ.

Nàng nghe thấy tiếng mở cửa rồi
tiếng lão Năm:

– Hoa đâu rồi?

– Nó ngủ rồi. Anh trở lại có chuyện
gì vậy?

– Tôi nhờ cô Thương một chuyện
này... Chỉ có Thương mới có thể giúp tôi
được thôi...

Tiếng hai người nhỏ dần. Hoa cố
lắng tai nghe mà không tài nào hiểu họ
nói những gì. Nàng nằm vờ vẫn trên
giường, mùi gối chăn xa lạ càng khiến
cho nàng thêm thao thức. Nàng nghĩ
đến căn phòng nhỏ hẹp chật chội của
mình với những mùi ẩm mốc cống
rãnh khó chịu, nghĩ đến sự tức giận của
người bà ngoại và người dì khi khám
phá ra chuyện vắng mặt của nàng đêm

nay. Nhung Hoa không thấy lo ngại nữa, nàng chỉ cảm thấy buồn rầu đột nhiên xâm chiếm ý nghĩ khi nàng tình cờ khám phá thấy rằng càng ngày nàng càng đi xa thêm, càng tạo lớn cái khoảng cách giữa nàng hiện tại với con người quá khứ của nàng. Câu nói của lão Năm hồi nãy chợt vẫn lên: Em cần gì? Một căn nhà, một đời sống đầy đủ tiện nghi và đầy đủ quần áo, những chuỗi hạt xoàn hay là một chiếc xe hơi như hiện tại mà Kiều Diễm Thương Thương đang có. Hoa úp mặt xuống chiếc gối thơm phức mùi nước hoa và cảm thấy thân thể trôi bồng bềnh trên chiếc giường êm ái. Sáu tháng về trước, hình ảnh một con Hoa lam lũ hiện ra với khuôn mặt bệnh hoạn của người mẹ với hơi thở nồng nực mùi rượu của người cha ghẻ và với những giấc mơ bé nhỏ gửi sang căn phòng của anh chàng học sinh láng giềng. Lúc bấy

giờ, niềm ước mơ duy nhất của Hoa hiện ra nơi cửa tiệm uốn tóc của chú Sầu. Rồi sau đó, niềm ước mơ gửi theo tiếng nổ giòn giã của chiếc Velo Solex với tà áo màu bay phấp phới vào những giờ đến sở, tan sở. Và Bằng đã hiện ra như một gã phù thủy với chiếc đũa thần nhiệm mầu, đã biến đổi hoàn toàn đời sống của nàng. Hoa không thể nào nghĩ được rằng mình lại nằm ở trong căn nhà này và vừa nhảy với một người đàn ông sang trọng. Những cái đó, sáu tháng về trước, đối với nàng thật vô cùng xa lạ. Nàng tưởng như là mình đang ở trong giấc mộng đẹp và sớm mai đây, trở dậy sẽ lại thấy mình nằm trên chiếc phản gỗ, ngửi thấy mùi chần, mừng hôi hám và những tiếng ồn ào hộc chợ của những người lối xóm...

Hoa chập chờn ngủ với những ý nghĩ hỗn độn đó cho tới lúc nghe thấy tiếng

động khẽ bên người nàng choàng thức dậy.

– Em chưa ngủ sao?

Tiếng Kiều Diễm Thương Thương hỏi nhỏ.

– Vừa mới chợp mắt thì chị vào.

– Lạ nhà, không ngủ được phải không?

Kiều Diễm Thương Thương quàng tay ra ôm lấy Hoa.

Mỗi lúc Hoa lại khám phá thấy thêm nơi Kiều Diễm Thương Thương một điểm khác người. Từ một quan niệm về cuộc đời, về tình yêu cho tới thái độ sống bất chấp người khác, sống cho mình, sống hết mình của Kiều Diễm Thương Thương đã khiến cho Hoa nhiều lúc không còn hiểu cô bạn gái của mình ra

sao nữa. Nàng không thể – hay là chưa thể nào – chấp nhận nổi cái lối sống đó. Giữa nàng và Kiều Diễm Thương Thương như vẫn có một bức tường ngăn cách Hoa không hiểu rồi sau này, khi đã đặt chân vào cuộc sống như Kiều Diễm Thương Thương nàng có hòa chung được cái lề lối sinh hoạt đó không chứ lúc này, thật tình, nàng thấy hơi ngán.

– Chưa ngủ sao, Hoa?

Kiều Diễm Thương Thương trở mình, bàn tay đặt lên bụng Hoa, hỏi khẽ.

– Chị cũng còn thức?

– Quả giấc ngủ rồi, khó ngủ quá.

– Còn em thì lạ nhà.

Hoa trả lời, mượn cớ lạ nhà để giải thích sự thao thức của mình. Thật ra nàng không ngủ được vì phải nằm chung

với Kiều Diễm Thương Thương. Nàng không thể nào chịu được sự ôm ấp, vuốt ve dù cử chỉ đó là của một người bạn đồng giống.

– Hồi nãy, lão Năm trở lại đây có chuyện gì vậy, chị?

Hoa hỏi, và lấy cớ để nằm nhích người ra xa Kiều Diễm Thương Thương.

– Hẳn mời chị và em thứ bảy tới này đi Vũng Tàu.

– Có chuyện gì vậy?

– Đi nghỉ cuối tuần chứ có chuyện gì đâu!

– Chị đã nhận lời chưa?

– Chị trả lời là để hỏi ý kiến em đã. Em thấy thế nào?

Hoa trả lời không do dự:

– Em không đi được đâu.

– Sao vậy?

– Đi vậy, kỳ quá!

– Cái gì mà kỳ? Chị cũng đi mà. Đâu chị có để cho mình em đi mà sợ?

Kiều Diễm Thương Thương kéo Hoa lại gần mình, giọng dỗ dành:

– Em phải tập dần cho quen với nếp sống mới đi chứ cứ xưa mãi thế này sao được?

- Mà em không biết bơi.

- Đâu có bắt buộc cứ ra biển là phải bơi? Mình ở ven bờ tắm nắng còn sướng hơn là bơi nhiều...

Bàn tay của Kiều Diễm Thương Thương rờ nắn một lượt khắp người Hoa rồi tấm tắc:

– Co của em thế này mà mang áo tắm đi biển thì vô số thằng tự tử!

Hoa vừa nhột vừa then chín người trước cử chỉ của Kiều Diễm Thương Thương. Bàn tay của Kiều Diễm Thương Thương đi tới đâu, khoảng da thịt của Hoa nổi da gà tới đó. Nàng hoảng hốt giữ tay bạn lại:

– Chị phá em thế này em ngủ sao được!

– Chị cho Hoa phá lại chị đó!

Kiều Diễm Thương Thương trả lời rồi cười khúc khích và tiếp:

– Con bé này sao mà nhát quá vậy!

Người ta chỉ mong ước có được cái eo đẹp như em để phô diễn mà không có nổi còn em thì lại muốn giấu kín đi! Bữa nào chị cho em mang thử bộ đồ tắm của chị rồi lại trước gương mà ngắm thì em sẽ thấy rõ, chị nói không ngoa đâu!

– Xì, kỳ thấy mô.

Hoa lật người nằm sấp xuống nệm và úp mặt vào chiếc gối tai bèo vì không thể chịu nổi những ngón tay nghịch ngợm của bạn nữa. Kiều Diễm Thương Thương thâm thì nói vào tai nàng:

– Đây, Hoa..., chị báo tin này cho em biết mà mừng.

Hoa ngược mặt nhìn lên:

– Tin gì, chị?

– Thằng cha Năm coi bộ say em rồi đó.

– Ô... say cái gì mà mau quá vậy!

Hoa kêu khẽ rồi lại úp mặt xuống gối. Kiều Diễm Thương Thương lại nâng mặt nàng lên:

– Trời, con nhỏ này sao mà ngu vậy. Cú chờ phút mà. Gặp mặt là mê liền, em chưa thấy trường hợp nào như vậy sao?

Hoa chẳng hiểu cú chờ phút là gì nhưng cũng hiểu đại khái đó là trường hợp lão Năm mê nàng, nên lắc đầu:

– Thằng cha nói xạo đó, chỉ tại nó thấy em còn nhỏ nó tưởng...

– Không đâu. Lão Năm nó vừa thú thật với chị rồi mà.

Tò mò, Hoa muốn biết xem gã đàn ông già đó nói những gì về mình:

– Lão nói gì?

– Lão nói là chưa gặp một thiếu nữ nào xinh đẹp và thông minh như em.

– Chắc câu đó lão nói với hàng trăm cô gái khác rồi chứ đâu phải dành riêng cho em.

Tuy nói vậy nhưng Hoa cũng cảm thấy hãnh diện. Người con gái nào được khen, được nịnh mà không sung sướng, đẹp lòng?

Kiều Diễm Thương Thương tát khế vào má Hoa:

– Sao em đa nghi quá vậy? Những anh già như lão Năm họ đâu có cần phải dùng những lời lẽ đó để tán tỉnh mình, khi nào họ phải nói tới câu đó tức là họ đã chịu mình lắm rồi.

– Ôi thôi, đàn ông tán gái đều giống nhau cả, chị ơi! Hoài công mà phân tích!

– Nếu vậy thì Hoa lắm lớn lắm. Vì em chưa gần gũi giao du với bọn đàn ông nhiều, em chưa hiểu hết những bộ mặt thật của những gã si tình. Em nhìn ai cũng thấy họ giống nhau nên em không thể nào phân biệt được cái nào thật, cái nào giả. Chị có đủ thứ nhân tình, già cũng như trẻ, trọc phú cũng như nghệ sĩ, chị hiểu rõ họ quá mà!

– Lão Năm còn nói thêm gì nữa không?

Ngập ngừng một lát, Kiều Diễm Thương Thương mới nói:

– Lão... nhờ chị nói với em là lão có thể làm gì giúp em được không?

– Giúp em? Sao lão lại có ý nghĩ đó?

Kiều Diễm Thương Thương cười khế:

– Giúp em có nghĩa là... lão muốn em đối xử với lão thân mật thêm một chút... nghĩa là...

Hoa thật tình không hiểu:

– Cái gì, chị Thương? Chị phải nói rõ thêm em mới hiểu được. Nghĩa là... nghĩa là cái gì, hả chị?

Kiều Diễm Thương Thương nói nhanh:

– Nghĩa là lão muốn lấy em đó.

– Lấy em?

– Phải.

– Trời đất.

– Có gì mà là trời đất? Trước khi mình nhận lời, mình phải đặt điều kiện trước với lão, chứ bộ...

– Chị nói sao mà em ghê quá.

– Tội nghiệp em nhỏ. Với em thì mọi chuyện ở trên đời này đều ghê sợ phải không?

– Đúng vậy. Em chưa thấy ai đặt vấn đề vợ chồng một cách giản dị như vậy cả. Gần như là một chuyện mua, bán trắng trợn.

– Trên đời này, chị nghĩ rằng chuyện gì chẳng là chuyện mua bán?

– Bộ em tưởng rằng cứ lấy nhau có hôn thư hôn thú đăng hoàng thì mới là vợ chồng được hay sao?

– Em đâu có hoàn toàn nghĩ như vậy! Nhưng em chủ trương rằng vợ chồng sống với nhau phải có tình yêu... Cưới xin tuy cũng cần thiết nhưng đó chỉ là chuyện phụ.

Năm ngón tay của Kiều Diễm Thương Thương giơ lên trước mặt Hoa và vẽ vào nhau như cử chỉ đếm tiền:

– Cái này này! Cái này mới là chuyện chính, hiểu chưa? Không có nó thì tình yêu cũng hết mà tình nghĩa vợ chồng cũng tiêu luôn!

Hoa nhăn mặt:

– Chị...

– Em đừng cho là chị vì gặp nhiều cảnh khốn nạn tối tăm mà tâm hồn đã trở nên bẩn thỉu rồi kết tội chị là loại người chỉ biết có đồng tiền. Không đâu, em ơi, đó là kinh nghiệm mà chị đã phải mua bằng cả tuổi xuân của chị đó, em.

Hoa nghĩ đến mối tình giữa Kiều Diễm Thương Thương và En Vít Lý:

– Chị... Có thật là chị không còn biết yêu là gì nữa không?

– Bây giờ thì không! Sau này chưa biết...

Kiều Diễm Thương Thương ngáp ngừng trả lời. Hoa cười:

– Sao chị không dám nói chắc? Có phải là chị sợ em nói tới chuyện En-Vit Lý?

– A! En-Vit Lý!

Kiều Diễm Thương Thương bẽn lễn như vừa bị ai đụng nhẹ vào vết thương của mình.

– Phải, En-Vit Lý và chị...

Hoa thông thả nhắc lại. Chợt, Kiều Diễm Thương Thương vùng ngồi dậy:

– Thằng Lý đối với chị chỉ là một trò chơi.

– Một trò chơi?

– Phải, một trò chơi nhưng vì chị trót đùa với nó lâu ngày quá nên chị đã vô tình để mình đi theo một thói quen, thiếu nó chị thấy nhớ nhưng gần nó chị lại khinh cả nó và khinh cả mình vì chị đã không tự chủ được sự ham muốn của mình. Một đôi khi ở đời vẫn có những sự đòi hỏi thấp kém làm chủ mình mà mình tuy biết nhưng không chống cự lại được.

Câu nói của Kiều Diễm Thương Thương đối với Hoa hơi khó hiểu. Có lẽ cũng đoán biết như vậy nên Kiều Diễm Thương Thương giải thích thêm:

– Như là một người ghiền thuốc phiện vậy, Hoa có biết không?

– Vậy ra chị cũng ghiền thằng Lý như là ghiền một thứ thuốc phiện?

– Gân như vậy.

Hoa nghe có tiếng Kiều Diễm Thương Thương thở dài. Từ sau phút đó, Kiều Diễm Thương Thương không nói gì nữa. Hoa ngỡ là bạn đang nghĩ đến En-Vit Lý nên cũng nằm im và xoay mặt vào phía trong. Rồi nàng chớp mắt ngủ đi lúc nào không hay cho tới lúc Hoa bừng mắt tỉnh dậy thì trời đã sáng rõ. Nàng ngồi nhồm dậy, bỡ ngỡ nhìn đồng chăn gối ngổn ngang quanh mình và mất đến nửa phút, nàng mới biết là mình đang ngủ ở một chỗ lạ. Tiếng nước xối ào ào ở phòng tắm vọng ra. Hoa cất tiếng hỏi:

– Chị Thương tắm sớm vậy?

Vốn sinh sống trong khu lao động

từ nhỏ, Hoa chưa thấy ai tắm buổi sáng bao giờ cho nên Hoa lấy làm lạ khi thấy vừa mới ngủ dậy, Kiều Diễm Thương Thương đã đi tắm ngay.

– Hoa có tắm không? Lấy quần áo lót của chị mà thay.

Tiếng Kiều Diễm Thương Thương từ trong phòng tắm hỏi ra. Hoa lắc đầu:

– Thôi, để em về nhé.

– Tiện đi tắm luôn đi còn để về nhà làm gì nữa?

* * *

Thật không thể nào tưởng tượng được! Hoa nghĩ, khi bước chân vào nhà: “Không thể nào tưởng tượng được là mình lại dám bỏ nhà đi ngủ hoang như

thế này! Rồi sẽ trả lời với ngoại sao đây?”
Nàng không thấy sợ mà chỉ cảm thấy khó chịu vì biết chắc rằng câu chuyện sẽ không thể nào giải quyết êm thấm được. Rồi hàng xóm láng giềng sẽ biết hết và câu chuyện nàng đi ngủ một đêm ở nhà lạ sẽ trở thành một đề tài cho bọn thanh niên mất dạy ở đây xâm xì, bàn tán. “Nhưng, không cần. Mình không cần. Nếu quá lắm thì mình sẽ bỏ đi luôn. Mình đâu còn nhỏ dại gì nữa? Hoa mạnh bạo bước vào trong với những ý nghĩ đó. Không có một ai ở nhà. Ngoại nàng và dì Sáu có lẽ đã ra ngoài gánh cơm. Hoa bước xuống bếp. Những đồ đạc nghèo nàn, buồn bã tương phản rõ rệt những nếp sống ở đây và ở nhà Kiều Diễm Thương Thương khiến Hoa chán ngấy. Nàng nhìn cái buồng tắm. Chiếc gà-men cũ dùng để làm gáo múc nước đặt cạnh chiếc chậu thau han rỉ làm Hoa nhớ lại hình ảnh sáng bóng

của căn phòng tắm trên nhà Kiều Diễm Thương Thương với chiếc ngó sen và chiếc vòi xịt nước tối tân. Mùi xà bông thơm nức còn ngậy ngát thơm trên da thịt nàng. Hoa thở dài, bỏ lên nhà trên.

Nàng gặp thằng Bê từ ngoài cửa chạy vào. Nó trợn mắt nhìn nàng như nhìn một người khách lạ và kêu lên:

– Ủa, chị hai.

– Gì, mày?

– Ngoại đi kiếm chị từ sớm tới giờ, chị đã gặp chưa?

– Ngoại biết tao đi đâu mà kiếm?

– Vậy, chị không gặp ngoại à?

– Hứ! Làm sao gặp được?

Thằng Bê thì thầm:

– Ngoại khóc cả đêm qua đó, chị ơi.

Hoa kéo đứa nhỏ vào nhà trong:

– Sao? Ngoại khóc sao mà kể tao nghe.

– Ngoại tưởng là chị bị dụ dỗ đi hay là bị tai nạn ở dọc đường, cả đêm ngoại cứ lâm râm khấn vái, không cho ai ngủ hết.

– Hàng xóm có ai biết không?

– Có. Anh Phương cũng sang hỏi thăm.

Hoa giật mình, nhìn ra ngoài, lâm bâm:

– Nếu vậy thì mọi người biết hết rồi còn gì nữa.

Thằng Bê tiết lộ thêm:

– Anh Phương lại bảo là chị đi với ông ngồi xe vespa vẫn hay lại đây kiểm chị.

Hoa tái mặt. Nàng không ngờ Phương lại phanh phui chuyện đó với mọi người:

– Hẳn nói những gì với ngoại?

Nàng hỏi lại vì muốn biết rõ những tiết lộ của Phương.

– Em chỉ nghe anh ấy nói có vậy thôi.

– Rồi ngoại bảo sao?

– Ngoại nhờ anh dẫn đi kiểm chị.

– Hẳn có nhận lời không?

– Không. Anh ấy nói là không muốn dây dưa tới chuyện người khác.

Hoa nhổ một bãi nước miếng xuống đất.

– Mẹ! Không dây dưa tới chuyện người ta mà lại đi nói như vậy.

Có tiếng chân người và tiếng ồn ào nói chuyện ngoài đường. Thằng Bê chạy ra ngó liên lảo một chập rồi chạy vào.

– Ngoại đã về đó, chị.

Hoa bỗng thấy hồi hộp khác thường:

– Có ai đi cùng với ngoại không?

– Ngoại đi với thím Báu.

Hoa đứng dậy, bỏ vào phòng của mình. Nàng thay vội áo rồi lên giường nằm như người bệnh. Phía ngoài, tiếng thím Báu oang oang:

– Chắc rồi chiều nó về chứ nó không đi đâu xa đâu, bác cứ yên tâm. Cốt Trạng đã dạy như vậy thì chẳng còn lo gì nữa.

Tiếng thằng Bê cắt ngang lời thím Báu:

– Ngoại ơi, chị hai đã về rồi. Chị vừa về xong.

– Đâu? Nó đâu?

Cả thím Báu và ngoại nàng cùng cất tiếng hỏi một lúc rồi tiếng chân hai người đi nhanh vào nhà trong.

– Con Hoa đâu? Hoa!

Thằng Bê trả lời thay Hoa:

– Chị nằm trong nhà đó, ngoại.

Tức thì tiếng ngoại nàng rên rĩ như khóc than:

– Mà đi đâu cả đêm qua? Mà đi đâu hả Hoa? Mà có biết rằng mà làm khổ bao nhiêu người ở nhà này không?

Thím Báu cũng xen vô:

– Hoa à, mày thiệt là tệ hết sức. Con gái có nhà cửa đàng hoàng mà đi ngủ chỗ khác, mày không sợ tiếng xấu sao, Hoa?

Tiếng thím Báu lại còn lớn hơn cả tiếng ngoại nàng. Hoa vùng dậy. Việc gì đến thím mà thím xía vô chuyện thiên hạ? Nàng tức giận, nghĩ thầm mà không dám nói ra nhưng hai con mắt nhìn thím Báu đã biểu lộ một niềm phẫn nộ ghê gớm. Nếu ở đây có người nào được quyền nói tới Hoa thì người đó chỉ có thể là ngoại nàng mà thôi chứ không ai được dùng cái giọng đó để nhiếc mắng nàng cả.

– Mày đi đâu? Mày ngủ ở đâu đêm qua?

Ngoại nàng thôi không khóc nữa và

ng nghiêm giọng hỏi. Hoa chưa kịp trả lời thì thím Báu lại vô duyên tiếp lời:

– Mày lớn rồi sao không biết nghĩ hả Hoa?

Cơn giận bùng lên. Hoa không nín được nữa. Nàng hất mái tóc ra sau rồi nhìn thẳng vào mặt thím Báu:

– Biết nghĩ cái gì? Thím biết cái gì mà nói tôi?

Thím Báu kinh ngạc trước thái độ mà thím coi như một sự xấc láo của Hoa. Mặt thím đỏ bừng lên rồi lại tái đi. Thím cười gằn:

– À, phải rồi. Tôi làm sao biết được chuyện riêng tư của cô. Tôi xin lỗi. Cảm phiền nghe.

Mấy tiếng sau cùng, thím cố ý kéo

dài ra, ngụ một ý mỉa mai, chua chát. Rồi thím ngoe nguẩy bước ra khỏi phòng. Hoa nghe thấy tiếng thím nói ở phía ngoài vọng vào, cái giọng nghe thật nhức óc.

– Xí, làm như không ai biết chuyện gì hết, mẹ vừa mới chết, mồ chưa xanh cỏ mà đã lo rước trai về nhà.

Hoa ứa nước mắt, tức giận. Nhưng nàng chỉ có thể phản ứng được đến cái mức đó chứ không dám chạy ra sân gây chuyện với thím Báu. Cả cái xóm này, không ai dám đụng tới người đàn bà đó vì ngán cái miệng quá lớn của mẹ.

– Mà nghe thấy gì chưa, con? Mà làm mát lòng mát ruột mẹ mà ở dưới suối vàng lắm đó, con ơi!

– Thôi, con xin ngoại đừng có nói gì hết nữa. Con xin ngoại...

Hoa gục mặt xuống cánh tay rồi nấc lên khóc. Những tiếng xầm xì của lối xóm vọng vào và tiếng thím Báu vẫn lớn nhứt. Nhưng Hoa không cần biết đến những con người đó nữa. Như cũng không còn nghe thấy những lời ngoại nàng đang vừa tấm tức khóc vừa kể lẽ bên tai... Nàng chỉ thấy hờn giận nếp sống này và những khuôn mặt chung quanh. Sự vô lý, lạc loài của mình ở giữa lớp người đó. Bất chợt, bên tai nàng lại vang lên lời nói của Kiều Diễm Thương Thương bữa nào:

– Em không thể nào chôn vùi tuổi trẻ, ngày xanh và nhan sắc của mình vào trong cái xóm nhỏ nghèo nàn đó.

Hoa nằm úp mặt xuống gối, những lời nói của Kiều Diễm Thương Thương lại vẳng lên, mỗi lúc một dữ dội một thôi thúc trong lòng nàng. Như một dòng thác lũ, như một cơn bão lớn, nó tách

nàng ra khỏi con người của nàng hiện tại để vượt lên, đi tới những chân trời xa lạ. Hình ảnh căn nhà với đầy đủ tiện nghi của Kiều Diễm Thương Thương. Những bước chân thứ nhất đi theo một bản khiêu vũ lần đầu trong cuộc đời, những lời hứa hẹn, khẩn cầu của lão Năm tất cả hợp lại trong ý nghĩ của Hoa và dệt thành những giấc mơ kỳ thú. Tại sao mình phải chôn chặt đời mình ở đây. Tại sao mình phải sợ từ một đứa trẻ cho tới một người đàn bà dơ dáy như thím Báu, những lời nói độc địa, răn rết các dư luận cũng chặt hẹp như cái xóm nhỏ nghèo nàn này?

Hoa vùng ngồi lên. Ngoại nàng tưởng nàng đã ngủ, bỏ ra ngoài từ hồi nào. Hoa lắng nghe tiếng rì rầm từ ngoài cửa vẫn đều đều vọng vào. Hoa cau mặt, cơn giận lại bùng bùng nổi lên. Thiên hạ hẳn là đang bu đẩy ở ngoài đó, xì xầm

về chuyện nàng. Nếu không nghĩ đến bà ngoại, nghĩ đến công việc làm ăn của dì Sáu ở trong xóm, chắc chắn là lúc đó, Hoa sẽ ra ngoài, nói thẳng vào mặt lũ người nhiều chuyện kia. Và nàng đã không ngại gì mà tố cáo với cả xóm những chuyện xấu xa của thím Báu cũng như tất cả những việc làm mờ ám của những người láng giềng xấu tính và dòm ngó vào đời sống riêng tư của kẻ khác. Nàng sẽ nhận không cần chối cãi, trước mặt lũ người đó rằng nàng đã đi với trai ở ngoài đường, đã đi ngủ hoang và sẽ còn đi ngủ hoang nhiều lần nữa. Tôi như vậy đó, tôi sống ra sao mặc xác tôi, có can chi đến các người. Hồi mẹ tôi bị thằng Tư Thêm bóp cổ chết, có một người nào giúp đỡ tôi không? Vậy thì lúc này, tôi làm gì hãy để yên cho tôi với những công việc của tôi. Các người đâu có quyền phán xét hành động của tôi. Đứa thì ăn trộm có án tù,

con mụ thì cho con gái đi làm công rồi
lừa cho chủ nhà hăm hiếp nó để lấy một
khoản tiền về cho vay kiếm lời để sống.

Đẹp dễ gì những cái bộ mặt làm ra
đứng đắn, đàng hoàng kia! Hoa biết hết.
Nàng sống trong cái hẻm này đã mười
tám năm rồi không một chuyện gì mà
nàng không biết, không một việc gì xảy ra
mà nàng không nhớ. Trong sạch nhất có
lẽ chỉ còn có một mình nàng và Phương.
Nhưng mà lúc này, nàng cũng bắt cần
đến những sự trong sạch đó nữa rồi.
Hoa muốn kêu lớn lên như vậy. Trong
sạch để làm gì? Để được mọi người khen
ngợi bằng những câu nói suông và để rồi
chôn luôn tuổi trẻ và cuộc đời của mình
vào những danh từ vô nghĩa đó sao?

Hoa bước xuống đất. Nàng hết muốn
ngủ rồi mặc dầu cả đêm trước nàng chỉ
chợp mắt vào khoảng bốn tiếng đồng hồ.

Hoa đi ra sân, lấy nước rửa mặt cho thật tỉnh táo. Khi áp chiếc khăn cũ rách vào mặt, Hoa lại nghĩ tới cái buồng tắm tối tân và những đồ dùng đắt tiền của Kiều Diễm Thương Thương. Mùi xà bông thơm, mùi nước hoa vẫn còn như phảng phất đâu đây, Hoa buông nhanh chiếc khăn mặt xuống thau nước cầu bồn rồi bỏ vào nhà trong.

Đám đông phía ngoài đã giải tán, nhưng Hoa biết là chuyện của mình chưa phải là hết ngay sau đó. Nó còn kéo dài ra hàng tuần lễ và chắc chắn là sẽ còn bị thù dết ra nhiều hơn nữa. Người ta không có việc gì để làm cho qua thời giờ nên những câu chuyện này sẽ giúp cho lũ người ăn không ngồi rồi tiêu được số thời giờ dư giả quá nhiều trong một ngày.

Hoa nhún vai, lần đầu tiên nàng làm cái cử chỉ học được của Kiều Diễm Thương Thương này và nhận thấy cái cử chỉ ấy thật thích hợp với hoàn cảnh hiện tại. Nó có nghĩa như một lời thách đố.

– Mà lại đi đâu nữa, Hoa?

Ngoại nàng đã đứng phía sau và cất tiếng hỏi khi thấy nàng chải tóc.

– Con lại nhà một ng rời bạn để hỏi một chút việc.

– Việc gì?

– Dạ, công chuyện làm ăn riêng của con mà ngoại.

Hoa tiếp tục chải tóc và trả lời, giọng nàng bình tĩnh thản nhiên như là không có chuyện gì xảy ra cách đây nửa tiếng.

– Mày đi cả đêm qua rồi; bây giờ lại đi nữa, không sợ hàng xóm người ta nói sao?

– Con làm gì mà sợ người ta nói?

– Mày quá rồi đó, Hoa.

– Con không ăn cắp, ăn trộm của ai, con không làm điếm, tranh cướp chồng con của người nào, việc gì con phải sợ.

Hoa đứng dậy, chọn một chiếc áo dài đẹp nhất mang vào người, rồi lại đứng trước gương ngắm vuốt. Thái độ ấy khiến người bà ngoại tức giận. Và coi đó như một cử chỉ khiêu khích, bà cụ cười nhạt:

– Mày đừng tưởng là mẹ mày chết rồi thì ở đây mày muốn làm gì cũng được đâu. Nếu mày đi nữa thì đừng có đặt chân trở lại căn nhà này.

Hoa suýt bật cười vì lời nói nghiêm trang đe dọa của ngoại. Nhà này là nhà của mẹ nàng. Tất cả những đồ đạc ở đây là của nàng. Nếu nàng muốn đi hẳn thì chính là do nàng quyết định chứ không một ai có quyền đuổi nàng ra khỏi căn nhà này, dù người ấy là ngoại hay là dì Sáu. Nhưng Hoa không dám nói ra ý nghĩ đó. Nàng im lặng thay áo rồi tìm chiếc sắc tay đi nhanh ra cửa.

– Hoa.

Tiếng ngoại nàng thất thanh gọi theo. Hoa làm như không nghe thấy, bước thẳng. Nàng đi giữa những cái nhìn soi bói và những nụ cười diễu cợt. Một lũ trẻ mất dạy rần rần chạy theo sau Hoa buông ra những lời tục tĩu mà nàng biết là chúng vừa học được qua những câu chuyện khốn nạn của người lớn.

Hoa bình tĩnh thẳng bước. Ra tới ngoài lộ nàng vẫy một chiếc taxi lại và leo lên. Nàng đóng cánh cửa thật mạnh và khi thấy lũ trẻ vẫn còn đứng trên hè hò hét, nàng không nín được giận dữ, thò đầu ra ngoài xe, chửi vọng lại. Không phải là Hoa chỉ chửi lũ trẻ mất dạy mà nàng chửi luôn tất cả những người trong xóm, những con người bản thủ ở trong cái hẻm bản thủ này.

Nàng bảo xe chạy lại nhà Kiều Diễm Thương Thương.

* * *

Buổi chiều cuối năm xuống chậm. Khung trời xám nặng trĩu mây mù. Hoa ngồi bên cửa sổ, nhìn ra phía ngoài. Bữa cơm đã dọn sẵn nhưng không một ai

ngồi đến chuyện ngồi vào bàn ăn. Kiều Diễm Thương Thương ngồi lọt người vào trong chiếc ghế vải, hai chân du đưa trong một dáng điệu nghịch ngợm trẻ thơ và miệng thì phì phà một điệu thuốc lá Salem. Ánh đèn dưới đường đã bật sáng.

Hoa quay vào. Nàng nhìn mâm cơm, không cảm thấy đói một chút nào.

– Mình làm gì đây? Chị Thương? Làm gì?

– Làm gì?

Kiều Diễm Thương Thương nhắc lại câu hỏi của Hoa rồi cất tiếng cười băng quơ.

– Hay là mình đi xem chợ Tết.

Hoa đề nghị, Kiều Diễm Thương Thương tung người ngồi dậy:

– Ý kiến hay đó. Sửa soạn mau chúng mình đi dạo một một vòng chợ Tết rồi đi kiếm nơi nào ăn cơm tối; chứ cơm ở nhà chán bỏ mẹ thế kia, nuốt sao nổi?

Hoa đã quen với nếp sống này, từ hai tháng nay, sau khi dọn hẳn tới ở chung với Kiều Diễm Thương Thương. Lúc đầu, nàng không thể nào bỏ được bữa cơm. Muốn đi chơi đâu, nàng cũng phải ăn cơm ở nhà trước đã. Nàng chưa quen những bữa cơm ở tiệm người ta uống rượu, nói chuyện và hút thuốc lá nhiều hơn là ăn... Nhưng sau dần, Hoa cũng lấy cái bệnh của Kiều Diễm Thương Thương. Nàng thích la cà ngoài đường nhiều hơn là ở nhà. Sự thay đổi đến tự lúc nào, Hoa cũng không rõ nữa. Mười phút sau, hai người đã đón được xe. Họ đi ngược lên đường Lê Lợi và chen lẫn vào với dòng người ô ạt đi sắm Tết.

Hoa dừng lại trước cửa một căn hàng bán những đồ mỹ phẩm rẻ tiền. Những ve dầu thơm, những hộp phấn bán với giá bình dân. Tiếng người bán hàng liến láu quảng cáo hàng tốt, giá hạ. Một hai cô gái lao động cúi xuống mân mê một chai nước hoa và rụt rè hỏi giá. Bỗng nhiên, Hoa thấy trái tim mình như có một bàn tay siết nhẹ nhẹ. Nàng vừa nhớ lại hình ảnh một cô gái, đứa con lam lũ trong cái xóm Sáu Lèo bữa bọn, chật chội ngày nào. Hoa đó, Hoa của những ngày còn đứng sững hàng giờ trước tiệm uốn tóc chú Sáu, nhìn ngắm những mái tóc uốn quăn và bức ảnh cô đào chiếu bóng Tây Phương có mái tóc lượn sóng vàng rực bày trong tủ kính.

Lòng nàng rưng rưng sống lại chút kỷ niệm thân yêu còn sót lại đó, sau khi

đã bị những ngày tháng gần đây tàn phá gần hết.

Hoa thở dài, nàng đi theo bàn tay dẫn dắt của Kiều Diễm Thương Thương và tâm hồn vẫn vương nghĩ đến những khuôn mặt quen thuộc nơi xóm nhỏ ngày xưa...

Nhưng năm phút sau, tất cả những hình ảnh đó đã tan biến nhanh chóng khi hai người ra thoát khỏi dãy bán hàng Tết và đứng trên vỉa hè, chờ đèn xanh để băng qua đường. Một chiếc xe Huê Kỳ từ từ đậu lại trước mặt hai người, thầu khoán Lâm và lão Năm đưa tay lên vẫy hai người.

Hoa đi theo Kiều Diễm Thương Thương và bước lên xe gã đàn ông. Thần khoán Lâm hỏi họ:

– Đi đâu?

Hoa trả lời:

– Đi đâu cũng được!

Tháng 1-64

THANH NAM

— HẾT —

NHÀ XUẤT BẢN THÁI LAI

ĐÃ XUẤT BẢN:

MỘNG XUÂN — Truyện ngắn của
NGUYỄN ĐẠT THỊNH

NÉT MÔI CUỒNG VỌNG — Tiểu
thuyết của VĂN QUANG

DẤU CHÂN KỶ NIỆM — Tiểu thuyết
của THANH NAM

SẴP XUẤT BẢN:

NGƯỜI VỢ ĐẦU NĂM — Truyện ngắn
của NGUYỄN ĐẠT THỊNH

